

anh Khang

BUỒN LÀM SAO
BUÔNG

Buòn Lạm Sao Buông

Tên Ebook: **Buòn Lạm Sao Buông**

Tác Giả: **Anh Khang**

Thể Loại: **Tiểu thuyết, Tình cảm, Văn học Việt Nam**

Công ty phát hành: **Phương Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Văn hóa – Văn nghệ**

Nguồn: **luv-ebook.com**

Ebook: **<http://www.dtv-ebook.com>**

Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Đôi dòng

Tác giả

BUỒN

Chỉ Sài Gòn chịu đau khi chúng ta lạc nhau

Chẳng để làm gì

Hướng về riêng phía người thôi

Đừng đi! Ngoài kia bóng tối

Đôi lúc phải cảm thông người đến trước

Lẽ bất thường này đời thấy được bao?

Mùa Thu giấu thương

Những ngọt ngào nhân tạo

Có không, một ai đó giống anh?

Ta chỉ có tấm lòng

Khác lắm rồi, tháng 5 ời!

Những nhớ nhung rồi có nghĩa gì không?

Tự thương lấy mình

Có một người vẫn đợi

Phiến diện chút thôi

BUÔNG

Em bỏ cuộc rồi

Cảm ơn người vì đã không yêu ta

Đừng trách ý trời

Tình yêu đâu phải là duy nhất

Chúng ta là ai nếu không có tình yêu này?

Thật ra chúng ta đều chỉ có một mình

Độc thân là một đặc ân

Còn nhiều lắm ngày mai

Bởi có những điều tiềm thức chẳng cho quên

Hãy cảm ơn những lần vấp ngã

Hơi ấm còn lại

Thư gửi người thương chưa biết mặt

Ghen làm gì với một ảo ảnh?

Yêu nhau hết nỗi

Đã quen một mình

Thương nhớ hoang đường

Từ bỏ hoang đường

Đôi dòng

Cuộc đời vốn nhiều nỗi buồn, hãn vậ. Có điều, tôi lại dành khá nhiều nỗi buồn của những ngày còn trẻ cho duy nhất một điều - là Tình yêu. Nghe qua có vẻ vị kỷ, bởi ngoài kia còn biết bao điều đáng để chùng chân, nặng lòng và nghe nước mắt lưng tròng rơi, tại sao cứ phải cố chấp vì tình yêu đã cũ mà tự làm mòn xói đi cảm xúc của mình?

Chắc bởi vì có những ký ức dù đã hao gầy cách mấy nhưng giống như không khí vậy, cứ phải nhắc đi nhắc lại, tựa hơi thở một phút phải đủ chừng ấy lần. Chỉ cần thiếu mất sẽ không thở được, thậm chí phải ngừng nhịp tim đi. Thế nên, chừng nào còn thở là chừng ấy còn nhớ và buồn. Đều đặn. Bình lặng. Kiên tâm.

Ký ức sờ dĩ không thể mất mát là bởi chúng ta còn quá trẻ trước trăm năm, những ngày đã qua xem ra ít ỏi lắm nếu so với con đường còn dài trước mắt. Vì lẽ đó mà những lần đầu tiên chạm ngõ ký ức luôn để lại trong lòng những xốn xang, bần thần và khắc sâu hơn cả. Cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, người thương đầu tiên... nghiêm nhiên trở thành không khí tiếp thở

cho ta mỗi ngày. Dẫu rằng chuyện hai đứa mình ngày xưa ấy, nhắc lại bây giờ chỉ thấy toàn những đổi thay. Có buồn đến thế, có thở dài nhiều khê, thì chuyện cũ - người xưa của khoảng thanh xuân đầu tiên sẽ luôn được trí nhớ gọi về.

Vậy thì liệu bạn có thể đọc những dòng viết dưới đây bằng tất cả sự vị tha của mình - như một người-chớm-già vị tha cho đôi sợi tóc bạc len lén mọc trên mái đầu xanh? Bởi trước khi kịp già, hẳn ai trong chúng ta cũng phải trải qua dăm ba ngày trẻ như thế, chỉ thấy bản thân một mình bầu bạn với nỗi buồn, nỗi cô đơn, nỗi cực tuyệt... Tất cả đều bắt nguồn từ lúc người ấy bỏ đi, để lại riêng ta cùng với miền trường niềm thương thân vị kỷ. Xin hãy hiểu cho đỉnh điểm cao nhất của cô đơn không phải là một mình, mà là trong tim đã có sẵn một người nhưng bên cạnh thì trăm ngàn người không ai giống vậy.

Chúng ta đều biết ơn đời sống đã thi ân quá nhiều cho phần số của mỗi người. Được sống, đã là một ơn may, nhưng đôi khi trong bản vẽ phước phận cũng chệch tay khiến đọng lại những vết lem tựa nước mắt rơi phải làm nhòe. Bởi thế, cuộc đời - về cơ bản - không hề buồn, nhưng từ khi người xuất hiện, nó mới buồn miên mãi. Có điều thiên hạ cứ suốt ngày bảo “chán đời” xong vẫn phải sống tiếp đó thôi. Vậy thì mạnh miệng nói “chán người” cũng có buông bỏ được người đâu?

Câu hỏi ấy tôi đã từng tự hỏi trong suốt những ngày mà lòng còn hướng về riêng-duy-nhất-một-người. Rồi chợt nhận ra, có những kỷ niệm xứng đáng cho chúng ta phải tranh đấu không ngừng với thời gian, với lòng người, với sân si thương giận... để nắm giữ nó đến trời cùng đất tận.

Nhưng, trời cùng đất tận, rốt cục cũng không đáng sợ bằng một chữ - Quên. Thế nên, cũng phải đến một lúc nào đó, lòng bỗng thấy nhẹ tênh như nắng chiều la đà sắp rớt và thấy từ xa có bóng người khuất dần vào hoàng hôn chuyển tối. Tắt ngóm. Tắt lòng. Thế là cũng xong.

Có những nỗi buồn ta quần quanh trong ấy, có những kỷ niệm dù thiết tha đến vậy hay có những con người ta đắm say cách mấy, cũng phải đến ngày học cách buông tay.

Vì bạn biết đó, chúng ta chỉ có hai tay, nếu cứ dùng dằng níu kéo những điều đã mất thì còn sức lực nào nữa để nắm thật chặt thật chắc hạnh phúc? Phải học cách buông bỏ nỗi buồn để đôi tay thành thơi mà nâng chiều niềm vui sắp tới...

Bởi buồn hay vui, buông hay giữ, đều do ở lòng mình!

A.K – 2014

Tác giả

Xuất thân là một học sinh chuyên Văn của Trường Trung học Phổ thông Chuyên Lê Hồng Phong Tp. Hồ Chí Minh, Quách Lê Anh Khang được nhiều bạn bè đồng trang lứa biết đến với các thành tích nổi bật như Huy chương vàng Olympics Truyền thống 30/4, Thủ khoa kỳ thi Học sinh Giỏi Thành phố, Giải III Học sinh Giỏi Quốc gia và được tuyển thẳng vào Đại học Khoa học Xã hội & Nhân văn. Trên nền tảng đó, Anh Khang đã tiếp tục rèn luyện ngòi bút trong những năm tháng là sinh viên khoa Báo chí và Truyền thông của trường bằng việc trở thành cộng tác viên thường xuyên cho nhiều tờ báo. Ngay từ khi còn trên ghế giảng đường, anh đã là cây bút quen thuộc với nhiều độc giả của báo Doanh nhân Sài Gòn Cuối tuần. Đây cũng là tờ báo anh đã công tác trong hơn 4 năm trước khi chuyển sang phụ trách biên tập cho tạp chí Her World hiện nay.

Vừa là phóng viên, vừa công tác trong lĩnh vực PR - Marketing, thỉnh thoảng Anh Khang còn lấn sân sang vai trò người dẫn chương trình và sáng tác nhạc. Vì “ôm đồm” nhiều việc như thế mà mọi người đã gọi tác giả trẻ

này bằng biệt danh “Tắc kè đa tài” (như tên một bài báo từng viết về anh). Ngày trôi về phía cũ là tập tản văn đầu tay của Anh Khang. Sau quyển sách này, anh sẽ tiếp tục đến với độc giả qua một số truyện ngắn và tiểu thuyết, theo đuổi sự nghiệp sáng tác như một nhà văn thực sự - niềm đam mê từ thời niên thiếu của anh.

BUỒN

*"Buồn đem ra ngõ mà phơi
Để cho người nhớ những lời người quên..."*

Duy

*Có một người duy nhất để thương và nhớ.
Có một người duy nhất để khóc và đau.
Có một người duy nhất để mãi mãi không
thuộc về nhau nhưng cũng chẳng thể nào
buông tay được. Có một người như thế, âu
cũng là một phước phần cho riêng mình –
dẫu có là phước phần đón đau.*

Cuộc đời ai rồi cũng sẽ gặp một người mà nếu không lấy được người ấy thì sau này có lấy ai cũng không còn quan trọng nữa.

Bởi vì người ấy đã trở thành duy nhất của mọi cung bậc hờn giận yêu thương, đến nỗi những mối tình về sau dù cố gắng cách mấy cũng chỉ là sự lặp lại chẳng thể nguyên lành như cảm giác lần đầu.

Duy chỉ có một người làm tim ta lạc nhịp, hẫng nhịp và cả nhộn nhịp, chỉ bằng một nụ cười băng quơ hoặc một cái chạm tay rất khẽ.

Duy chỉ có một người khiến ta bất chấp mặc cả với nỗi đau, đánh đổi bằng hết sự tổn thương nhận lấy riêng mình chỉ để được đi cùng trên một đoạn đường rất ngắn.

Duy chỉ có một người để ta cam tâm dành trọn những thương yêu son trẻ, cháy đến kiệt cùng như ngọn diêm đã tắt lửa vẫn len lõi nồng mùi phốt pho với hy vọng thối bùng chút vương vất tàn tro.

Duy chỉ có một người có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng, đan đầy kẽ hở giữa những ngón tay và khép lại tròn đầy những hy vọng dẫu hoang đường về tình yêu viên mãn.

Duy chỉ có một người.

Duy nhất mà thôi...

Anh luôn là một chàng trai ngoan đạo, mỗi cuối tuần đều đặn đi lễ Nhà thờ, đĩnh đạc đọc Thánh thư dưới chân tượng Chúa và hòa vào dàn đồng ca hát lên thứ phúc âm trong trẻo. Em, ngược lại, là một kẻ vô thần, chẳng có niềm tin vào bất cứ tôn giáo nào, chỉ suy tôn một đấng cứu thế duy nhất cho trái tim mình - là anh.

Em chỉ biết những câu chuyện trong Kinh thánh qua lời anh kể lại mỗi khi cần an ủi em khỏi những cơn buồn thường nhật. Anh sẽ bảo “Phúc cho những ai không thấy mà tin” rồi dẫn dắt xa gần về ngày lễ Phục sinh nào đó tít tận trời Tây để trấn an mỗi lần em mơ hồ không biết niềm tin của mình sẽ dẫn đến đúng hay sai. Và khi em loay hoay giữa những ngổn ngang lựa chọn của cuộc đời, anh chỉ đơn giản nhìn em và đánh giọng hỏi: “Vậy chứ em muốn gì? Chúa sẽ cho em những gì em muốn, nhưng trước hết là em phải biết mình muốn gì đã!”.

Ừ thì, quả thật em chẳng biết mình muốn gì cho tương lai, cho quá nhiều thứ cần đong đếm trước mắt của tuổi trưởng thành... Chỉ duy một điều em biết rõ nhất: “Em-muốn-có-anh, nhưng Chúa trời cũng có cho em đâu?”

Anh thoáng nheo mắt, bất giác nhìn quanh như cố giấu đi những xao động rất khẽ trong lòng, rồi điềm nhiên bảo: “Nếu những điều em muốn không bao giờ có được, nghĩa là Chúa đã nhìn thấy trước nó không thích hợp với em. Đó chỉ là ước muốn nhất thời, chẳng thể đủ đầy để em tựa vào mà nương nhờ đến cuối đường tìm hạnh phúc...”

Nhiều năm về sau nữa, anh sẽ hiểu ra đó là lời nói tàn nhẫn nhất có thể dành cho một người đã từng yêu anh.

Nhiều năm về sau nữa, em vẫn còn huyễn hoặc tin rằng một người như thế, một tình yêu như thế, nữ quên sao đành?

Nhiều năm về sau nữa, khi thời gian phủ bụi lên ký ức, tình yêu chỉ còn là nắm đất thả xuống cho cỏ mọc phủ quanh, em và anh sẽ ở đâu đó dưới hai khung trời khác cả màu xanh, để lòng bần thần mỗi lần nghe câu hát: “Và chúng ta sẽ đôi lần nuối tiếc, để một dòng sông lơ đãng trôi qua...”.

Có lần, anh kể em nghe gần 4,5 tỉ năm trước, một hành tinh sau chuỗi ngày lang thang mê mải đã va vào Trái đất, chấm dứt thân phận độc hành giữa thiên hà ngàn vạn ngôi sao nhưng chẳng có nơi nào nương nhờ. Sau cuộc chạm mặt bất ngờ ấy, những mảnh vỡ và bụi văng ra, tụ lại thành một thiên thể lặng lẽ, nhẫn nại xoay quanh Trái đất từ thuở ấy đến giờ.

Đó chính là Mặt trăng.

Nhưng dầu thiên thể ấy cả đời hướng về riêng Trái đất thì bản chất của Trái đất vẫn cứ phải xoay quanh Mặt trời. Trớ trêu là vậy, mà Mặt trăng có bao

giờ ca thán nửa lời hay quay lưng tắt thứ ánh sáng ấy đi. Vẫn nhẫn nại bằng hết yêu thương, Mặt trăng đã, đang và sẽ quấn quanh cả trọn đời thiên thể cho riêng Trái đất.

Em không dám nhận mình ngang ngửa với sự cao thượng của vũ trụ, nhưng em biết chắc thứ duy nhất mình đã, đang và sẽ luôn hướng về - duy chỉ là anh!

Có một người duy nhất để thương và nhớ. Có một người duy nhất để khóc và đau. Có một người duy nhất để mãi mãi không thuộc về nhau nhưng cũng chẳng thể nào buông tay được. Có một người như thế, âu cũng là một phước phần cho riêng mình - dẫu có là phước phần đón đau.

Nhưng con người ta không thể sống ngày này qua ngày khác chỉ bằng tình yêu, em ạ. Cuộc đời không dư dả hoa hồng để mơ mộng, không đủ nhiều hy vọng để trông chờ và càng không có sẵn anh bên cạnh bất cứ khi nào em cần đến. Thế nên, nếu em cứ đặt trọn vào anh thứ hạnh phúc duy nhất thì em chỉ thêm hụt hẫng mà anh cũng nặng lòng.

Anh đủ thừa thông minh để biết em yêu anh nhiều đến chừng nào. Nhưng lại không đủ dũng cảm và kiên tâm để đi cùng trên con đường mà chính anh còn mơ hồ chưa biết điểm dừng chân. Thế nên, tình yêu của em dẫu nhiều và phung phí đến mấy cũng trở thành vô nghĩa. Dã tràng cần mẫn đổ cát bể khơi, cuối cùng chỉ là chuyện hoang đường. Bao giờ cho đầy, khi mà lòng biển quá mênh mông?

Anh biết mình gần nhau nhưng không thể bước tới, bởi giữa chúng ta có quá nhiều cách ngăn. Dẫu có ăn năn nhìn nhau sau một nụ hôn vội, cũng chỉ là thứ cảm xúc vướng víu “bỏ thì thương, vương thì tội”. Mang theo thì bất khả, để đó thì không đành. Đã vượt qua tình bạn mà không thể chạm tới tình yêu. Đi cùng một đoạn đường mà biết trước phải rời nhau khi chưa đến cuối.

Cảm xúc đó có lẽ là thứ tình thương duy nhất mà chúng ta không bao giờ tìm được câu trả lời, không bao giờ có thể buông tay - dẫu bàn tay từng đan lấy nhau đã rời mất từ lúc nào...

“Duy kiến trường giang thiên tế lưu...”[1]

[1] Chỉ thấy dòng sông trôi mãi về phía cuối chân trời

Chỉ Sài Gòn chịu đau khi chúng ta lạc nhau

*Anh biết làm gì với Sài Gòn đèn xanh đèn đỏ,
mà chẳng có ngọn đèn nào
thắp sáng dẫn lối về ngày xưa?*

“Bầu trời nhiều sao sáng đêm nay, nhiều như những gì mình-đã-mất...”[1]

[1] Người tình trăm năm - Đức Huy

Anh đã lẩm nhẩm đầu đó trong trí nhớ câu hát này, khi trở lại góc phố mà hai đứa từng qua. Hàng cây hai bên đường vẫn chạy dài tít tắp, xếp hàng ngay ngắn hệt như một binh đoàn tề chỉnh nghiêm trang đón anh vào giáo đường viếng lễ tang của một cựu binh nào đó được tổ quốc ghi công. Và anh, chắc để đóng trọn vai khách đến chia buồn, cũng đã đỏ cay mắt từ lúc nào chẳng hay.

Hàng cây còn đủ hai phía để chở che nhau. Mà anh vắng mất một người nên gió khuya thổi ngang, bề nào cũng lạnh.

À, hình như hôm đó, anh vẫn còn nhớ, em mặc áo xanh.

...

Nhưng đêm nay, chỉ có đêm và anh, đen kịt và trắng nhờ, sao trời tờ mờ “nhiều như những kỷ niệm qua tay...”, trôi tuột hết cát rơi qua kẽ, chẳng giữ kịp bao giờ.

Anh biết làm gì với Sài Gòn đèn xanh đèn đỏ, mà chẳng có ngọn đèn nào thấp sáng dẫn lối về ngày xưa? Quá khứ hút mắt rồi, đâu còn thấy nữa để loạng choạng bước về...

“Quá khứ của chúng ta là những chuỗi sai lầm”... Anh đã từng nói với em như vậy. Mà giờ nghĩ lại, anh thấy câu nói ấy hóa ra cũng lại là một sai lầm. Sai không phải ở quá khứ của chúng ta, của anh, của em hay của bất kỳ ai - mà sai từ khi chúng ta gọi đó là Quá-Khứ.

Chúng ta phải tay rữ bỏ hết hơi ấm còn vương vất trên những ngón tay đã từng đan vào nhau những đêm về gió lạnh. Chúng ta quay lưng phó mặc ngày xưa nằm lại chông chơ trên con đường vắng lặng thôi gọi nữa tên nhau. Chúng ta buông thả mình trong niềm quên nỗi nhớ, trong những sai lầm chông chất thêm cao, nhưng không bao giờ tự nhìn lại để nhận ra mình đã thuộc về hai thế giới hoàn toàn xa lạ.

Sai lầm của hai người-lạ-đã-từng-quen là nhìn nhau, cười thật khê đủ để xã giao và quay lưng bước tiếp. Giống như mọi thứ đang xoay đều trong cái khung định sẵn bất di bất dịch của lẽ thói thường nhật, bỗng đột ngột cuồng chân, bắn loạn vọt lên tốc độ tối đa. Đến khi hãm phanh thì loạng choạng xém ngã. Mặt đường hằn một vết thương...

Hẹn nhau đi đầu non cuối bể, cuối cùng rời tay buông bỏ điềm nhiên, quên bằng câu thề. Chỉ có những lỗi hẹn là tròn đầy nguyên vẹn. Chỉ có những nỗi nhớ là nhiều khê trở về. Chỉ có Sài Gòn phải chịu đau bao lần khi chứng kiến hết thấy mọi cuộc chia ly và đánh mất, mà không cách nào dẫn lối đưa

đường cho hai con người trở lại gặp nhau. Dẫu họ vẫn đang sống dưới cùng một bầu trời đầy sao và nhìn thấy chung thứ ánh sáng lóa mắt.

Sài Gòn - Đêm - Nhớ em đến khô khốc...

Chẳng để làm gì

Bởi vì cho dù yêu nhau đến cùng hay
đành đoạn bỏ đi, thì cái cảm giác sau khi trải qua
một mối tình không hề dễ chịu.

Ngơ ngác nhất là khi tất cả yêu thương cuối cùng khép lại với kết cục
“Chẳng-để-làm-gì”...

Anh biết em đi hay ở, cũng chẳng để làm gì!

Em biết anh nhớ hay quên, cũng chẳng để làm gì!

Và nếu chúng ta có thể trở lại như ngày xưa chẳng nữa, cũng chẳng để làm
gì.

Lửa cháy tàn tro, rượu cạn men nhạt, mọi thứ đã làm tròn phận sự của nó.
Duy chỉ có hai đứa vẫn cứ lấp lửng giữa ngọt-đắng, dùng dằng giữa níu-
buông mà chẳng bao giờ thấy đâu là cuối đường để biết được sự cố chấp
này liệu có nguyên do? Hay tất cả chỉ là hoài phí, chẳng-để-làm-gì...

Thật ra là tự em đa tình, chứ vốn dĩ, tình cảm này ngay từ khi bắt đầu đã
biết sẵn chỉ là tự mình huyễn hoặc bọc đường cho những đấng đót đơn
phương.

Thật ra là tự anh vô tâm, chứ vốn dĩ, những lời nói ấy chỉ có thể dành riêng
cho một người rất mực yêu thương, cố sao cứ thản nhiên bông đùa với

những người dưng khác.

Thật ra, vạn vật dù vô tri hay hữu tình đều đã định sẵn một lý do cho sự tồn tại “để làm gì” của chúng. Chỉ riêng anh và em, đến bao giờ chúng ta mới ngộ ra rằng thứ tình cảm này vốn dĩ chẳng-để-làm-gì.

Vô nghĩa và hoang phí cảm xúc đến thế mà vẫn cháy đến kiệt cùng như lửa đã bén cồn, chỉ có thể bùng lên đến khi tro tàn mà chẳng-thể-làm-gì.

Ừ thì, biết là chẳng-ĐỂ-làm-gì, nhưng cũng chẳng-THỂ-làm-gì khác hơn ngoài việc đau đến sau cuối...

Bởi thế mới thấy, muốn hủy hoại một đứa con nít, hãy cứ chăm bẵm nuông chiều. Còn muốn hủy hoại một kẻ trưởng thành, hãy cho họ trải qua một lần thương yêu.

Thật đấy, tình yêu là thứ hủy hoại con người nhanh nhất, dù là tình yêu viên mãn hay chỉ là một phút xao lòng. Bởi vì cho dù yêu nhau đến cùng hay đành đoạn bỏ đi, thì cái cảm giác sau khi trải qua một mối tình không hề dễ chịu. Thậm chí ngay cả trong lúc còn yêu, con người ta cũng luôn ngập tràn những lo toan, hoài nghi và tự ti đến tội nghiệp.

Nhớ cho rằng, tình yêu cũng như không khí vậy - cứ tưởng là trong lành và duy trì nhịp thở cho trái tim, nhưng lại chính là nguyên nhân dẫn đến ôxy hóa bào mòn rất nhiều thứ kim loại trở nên vô dụng. Kim loại sắc bén bền bỉ thế kia mà còn trơ ra rỉ sét chịu trận, huống hồ khối cơ mềm oặt nơi ngực trái làm sao gánh chịu nổi thứ gặm nhấm hủy hoại trá hình “tình yêu - nguồn sống” ấy?

Hướng về riêng phía người thôi

Hoa nở để mà tàn. Người gặp để rẽ ngang

Ngày đó, tôi chẳng thiết tha gì với hoa cỏ và facebook cá nhân tuyệt nhiên không có chỗ để post hình hoa hòe. Hai loại hoa duy nhất tôi phân biệt được là hoa hồng và hoa vạn thọ, một cái để tặng sinh nhật, cái kia để chưng bàn thờ - tuyệt đối đừng nên nhầm lẫn nếu không muốn tiệc sinh nhật người ta thành ra đám giỗ cho mối quan hệ của mình.

Nhưng từ khi quen người, tôi thuộc lòng tên gọi từng loại hoa. Buổi hẹn hò của hai đứa dù có chạy loanh quanh thành phố, nói xàm nói nhảm thế nào thì trước lúc tiễn nhau về, trên tay sẽ luôn cầm sẵn một bó hoa như lời hẹn cho lần gặp kế tiếp. Niềm vui của người nhiều khi chỉ đơn giản là tìm được bó hoa súng tím xanh vì biết tôi thích màu của bầu trời, rồi mang về nhà để tôi hậu đậu cắm xiêu vẹo trong bình và ngay hôm sau, nó đã héo queo chỉ còn có thể đem ra nấu lẩu mắm. Rồi để đỡ dành một đứa vụng về đang buồn bã vì hoa cỏ chết yếu, người sẽ lại kiên nhẫn cùng tôi ra hàng hoa mà tỉ mỉ chọn mua hoa khác, kèm theo cái liếc mắt dạn dò: “Hoa tulip khó trồng lắm đó, mang về xong nó héo nữa thì đừng có than vãn”. Rốt cục, tôi vẫn chọn tulip và cả hai phải lúi cúi kiếm đá lạnh để thả vào bình hoa, vì tulip chỉ nở tươi được trong nước lạnh mỗi ngày.

Nếu theo kết quả khảo sát xã hội gần đây cho thấy một trong những biểu hiện của người hạnh phúc là thích cắm hoa, thì quả thật tôi phải cảm ơn người đã có thời tập cho tôi thói quen được hạnh phúc. Dù rằng hạnh phúc ngắn ngủi và thời gian bên nhau chẳng tròn đầy, nhưng thói quen mang hoa về rải khắp nhà đã thành nếp sống từ ấy. Mà đã là nếp sống, bắt quên sao đành?

Thế nên khi bạn bè mang đến tặng tôi những giỏ hoa tràn ngập hương dương trong một ngày-đáng-lẽ-phải-vui, thì cái thói quen xưa cũ lại thăng hoặc trở về. Tôi nhớ người hay gọi hương dương là “cúc Mặt trời”, theo kiểu chúng tôi thường gán ghép tên gọi khác cho những thứ vốn dĩ quen

thuộc (như cách người gọi tôi là “quờ lờ a cờ”, và tôi gọi người là “người lạ thân thương”). Đến độ sau này khi không còn cùng nhau đi qua những hàng hoa ngày cũ, tôi vẫn cứ một mình bảo cô chủ bán hoa: “Cho một bó cúc Mặt trời” khiến người xung quanh kỳ thị hoang mang chẳng hiểu tôi đang nói thứ ngôn ngữ gì.

Tôi nhớ thần thoại Hy Lạp có lần kể về tình yêu đơn phương của cô nàng Clytie yêu thầm Thần Mặt trời Helios. Mỗi ngày, cô gái phàm trần ấy chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc ngước nhìn cỗ xe ngựa của thần đi qua bầu trời rồi chết dần chết mòn, hóa thân thành một bông hoa hướng dương. Chẳng biết thần thoại xưa có thật trong đời không, chứ hoa hướng dương từ bao thế kỷ nay vẫn cứ nở rục dưới Mặt trời, cứ vươn về một phương ánh sáng mà ươm vàng một sắc màu lạnh lặn nhất của thứ tình yêu tròn đầy. Với mỗi một bông hướng dương, thứ ánh sáng đó là nguyên vẹn và duy nhất để nhuộm vàng đời sống thảo mộc cho mình. Còn trên cao, Thái dương vẫn lãnh đạm tỏa sáng cho hàng ngàn hàng vạn loài hoa khác nhau, chứ chẳng thể của riêng bất kỳ thứ thực vật nào.

Tình yêu của Clytie dành cho Helios ngay từ đầu đã hoang đường như thế. Một kẻ thuộc về bầu trời, một người ở lại mặt đất, dẫu có nhìn thấy nhau, dẫu có một phút xao lòng vì nhau cũng chẳng thể nào với tới nhau. Hoa nở để mà tàn. Người gặp để rẽ ngang. Tình cảm đâu phải cứ muốn giữ là sẽ sở hữu mãi được một bàn tay trước những ly tan của năm tháng, nhất là khi chính bàn tay mình còn chưa biết cách cầm-nắm-buông cho đúng lúc và đúng người.

Nhưng, tình yêu đòi hỏi phải sở hữu thì có còn nguyên vẹn là tình yêu? Hay chỉ còn sự chiếm hữu ích kỷ của bao điều áp đặt? Tình yêu thật sự trên đời, không đòi hỏi phải nắm giữ trong tay hay đơn phương ảo tưởng trong lòng, mà là thứ tình cảm cam tâm trong tim. Hoàn toàn cam chịu, hoàn toàn kiên tâm, dẫu cho người ấy có đoái hoài hay không.

Thế nên, vẫn muốn như hướng dương, nở rục hay lụi tàn vẫn hướng về riêng phía Mặt trời. Muốn được thương người, dầu buồn vui khóc cười vẫn đôi theo đoạn đường đã ngược lối chia đôi.

Đừng đi! Ngoài kia bóng tối

Người ta hơn ta nhiều vậy

Ta lấy gì để sánh đây?

Có những khoảnh khắc - nhanh thôi, chút xíu rồi qua - nhưng bạn cảm thấy cả Sài Gòn rộng hơn hai nghìn chín mươi lăm cây số vuông vẫn nhỏ bé đến độ không có chỗ nào đủ vừa cho bạn nép vào an tựa. Đi đâu cũng thấy mình thừa ra, ở đâu cũng thấy bị bỏ lại, rớt cục cả thành phố lớn đến nhường vậy mà tìm một nơi để co mình, tìm một người để yêu và tin, còn khó hơn bắt Mặt trời một ngày phải có đến hai lần bình minh.

Đâu cần cả một đô thị bạt ngàn nhà cao đèn màu phù phiếm huyên náo, chỉ cần một góc nhỏ để trú thân và dung dưỡng vui buồn. Đâu cần cả tám triệu người tất tả lướt qua nhau mỗi ngày, chào vội - cười nhạt - rồi thôi, chỉ cần một người chịu ở lại và quay nhìn về phía sau khi mình nấc khẽ hai tiếng “Đừng đi”. Chỉ vậy thôi mà, có được hay không?

*Người ở lại thêm chút thôi!
Hoàng hôn ngoài kia chưa tới
Nắng chiều dùng dằng đến tội
Vẫn chưa nở xa bầu trời...*

*Đừng đi! Ta nào có lỗi?
Nỡ sao tắt hết Mặt trời
Mình ta về nơi bóng tối*

Trong đêm chẳng rõ khóc - cười?

*Vậy mà vẫn chúc người vui
Bên cạnh ai đó suốt đời
Ta ở nơi này nếu thấy
Âu cũng vui lây với người*

*Chẳng phải cao thượng “cao tay”
Mà thành tâm đấy, xin người!
Hạnh phúc thật nhiều bên ấy
Ta cam lòng thấy đủ đầy.*

*Bởi người đã quyết buông tay
Ta đâu dám tính sum vầy?
Người ta hơn ta nhiều vậy
Ta lấy gì để sánh đây?*

*Nên đành lăm lũi làm mây
Nấn ná cản hoàng hôn này,
Để khi người không ngoảnh lại
Vẫn còn nắng in bóng ai...*

Đôi lúc phải cảm thông người đến trước

Nhớ một người không phải vì họ xứng đáng với nỗi nhớ niềm thương mình dành cho, mà vì họ đã từng cùng mình trải qua những thời khắc đẹp nhất của tuổi trẻ không trở lại bao giờ!

Có nụ cười nào trên môi em rơi xuống đáy cốc thành nỗi buồn xanh veo...

Đến phút cuối cùng gần nhau, em vẫn giấu tất thảy niềm riêng bằng vẻ thản nhiên nhất. Anh khẽ nhìn gương mặt bình lặng như nước của em, dò chừng: “Còn điều gì ta chưa nói kịp sao?”

Em lại cười. Cốc nước xoay đều trong tay em lăn tăn sỏi bọt. Lòng anh gợn chút hồ nghi về khoảnh khắc này - là đúng, là sai, chắc chỉ thời gian mới trả lời được. Nhưng câu trả lời chắc chắn nhất mà chúng ta đều biết - là chẳng ai trong hai đứa buồn nhất cho lần ra đi này.

Anh không buồn, chỉ xốn xang cho một hành trình mới chưa biết điểm dừng.

Em không buồn, chỉ thảng hoặc bấm đốt ngón tay, chặc lưỡi “Ngày vui gần chẳng tà gang”.

Chỉ có người ấy. Ừ thì, chỉ có người ấy là buồn nhất thôi.

Vì người ấy là người anh thương.

Vì người ấy là người sẽ phải nhìn anh đi về một khung trời khác hướng.

Vì người ấy là người sống tiếp một cuộc đời chông chênh khi không còn anh bên cạnh để ngả vào nương tựa.

Còn em, đã quen rồi với bờ vai anh họa hoãn lúc có lúc không, khi vui tìm đến, khi chán tìm quên. Có lẽ thế, nên lần chia tay này, với em, cũng chỉ là một đoạn gập khúc dài hơn những buổi đón đưa trước, cũng chỉ là lời hẹn “Gặp em lần sau!” sẽ lâu hơn bình thường. Có gì mà phải buồn? Có quyền gì để đeo mang nhớ thương về một người vốn dĩ đã thuộc về kẻ khác?

Vậy nỗi buồn này, nếu có, em sẽ buồn cho người ấy nhé.

Bởi những kẻ không được yêu thương thà chấp nhận ra về cao thượng để nấn ná ở gần chúc phúc, còn hơn làm một người bình thường vô phận sự lướt vội qua nhau không chút mảy may trên đường.

Cùng một con đường, cùng một loài cây, mà bên ấy lá xanh còn bên này mọi thứ đã lìa cành.

Cùng một tình thương, cùng một con người, mà khi ấy biết bao là thiết tha còn lúc này lại vô chừng là xa lạ.

Cùng yêu chung một niềm đau cả, mà người ấy thì được anh đáp trả nên hân hoan cam tâm với tình cảm sót-chia-có-hạn-kỳ, còn em chẳng được gì ngoại trừ sự hoang đường tự mình ảo tưởng. Bên ấy và bên này, đâu có giành được người về phía bên nào thì cũng chỉ là tạm bợ, vì có ai suốt đời chỉ đi một bên lẽ bao giờ? Đường người đi, vẫn là lối thẳng trải dài và bên nào chẳng nữa thì cũng chỉ là bấp bênh họa hoẩn khi có khi không.

Bởi vậy mới hiểu thật ra câu nói tội nghiệp nhất không phải là “I’m missing you” - mà là “I’m missing us”... Nhớ một người không phải vì họ xứng đáng với nỗi nhớ niềm thương mình dành cho, mà vì họ đã từng cùng mình trải qua những thời khắc đẹp nhất của tuổi trẻ không trở lại bao giờ!

Lẽ bất thường này đời thấy được bao?

*Thứ duy nhất mình có thể cầu xin là
xin với chính mình, rằng thương mình
một chút đi, có được không?*

Cảm giác bất lực nhất là khi nhìn thời gian trôi mà bản thân vẫn ngồi yên một chỗ, trong lúc người ta đã dời chân đi khuất từ lâu rồi.

Em biết không, Sài Gòn vẫn hệt như ngày em quay lưng bước về phía người ấy, bỏ anh lại giữa chông chênh những vui cùng buồn.

Anh học cách chấp nhận định mệnh như một lẽ tất yếu, đến rồi đi, xa rồi gần, thương rồi nhạt... Duy chỉ có một điều anh vẫn còn chấp nhất là tại sao giữa rất nhiều yêu thương, em lại chọn anh để từ bỏ? Cũng như giữa rất nhiều quên nhớ, anh lại chọn em để khắc cốt ghi tâm, không một niềm quên nào chạm đến được, không một nỗi nhớ nào thiết tha hơn.

Có những người yêu nhau nhưng không đến được với nhau, họ đứng từ phía xa nhìn nhau cho đến khi niềm đau nhạt dần thành niềm quên bình thản. Lẽ thường ở đời!

Có những người yêu nhau nhưng buộc phải chia ly, rẽ khác hướng đi mà nghe lòng nặng chùng trên từng bước chân giẫm mòn kỷ niệm. Lẽ thường ở đời!

Có những người yêu nhau nhưng cạn lòng tình nhạt, tay rời tay thả như chưa hề mất mát, mặc cho kỷ niệm ngơ ngác nằm lại như một đứa con hoang. Lẽ thường ở đời!

Có những người yêu nhau... Ừ thì lẽ thường ở đời.

Có những người mất nhau... Ừ thì lẽ thường ở đời.

Nhưng có những người yêu nhau chưa từng nhưng vẫn đau khi buộc phải dừng chân và cam tâm làm người đứng ngóng chờ người đã đi khuất từ lâu một lần quay lại. Đợi chờ một điều vốn dĩ chẳng biết có thành hay không,

đợi chờ một người vốn dĩ chẳng biết có dành cho mình hay không? Lễ bất thường này, đời thấy được bao?

Cứ tưởng vì một ai đó, mình có thể làm bất kỳ điều gì, chỉ cần đổi lại, xin người đừng đi. Nhưng hóa ra, thứ duy nhất mình có thể cầu xin là xin với chính mình, rằng thương mình một chút đi, có được không? Người đã “không yêu” thì mình có làm trăm chuyện, có níu kéo kỳ kèo, cũng không thể thay đổi được quyết định của một-người-không-phải-mình. Chi bằng, tự thay đổi quyết định của bản thân. Rằng hãy “ngừng yêu”...

Mùa Thu giấu thương

*Nỗi nhớ giờ có nghĩa gì đâu, khi chúng ta
đã tự lỗi hẹn với chính mình.*

Sài Gòn. Mùa Thu. Và hoa sữa.

Thiết nghĩ ba thứ ấy đặt cạnh nhau sẽ vô chùng trớt quớt, bởi thành phố nhiệt đới quanh năm chỉ có hai mùa mưa - nắng thì tiết Thu ở đâu, hoa sữa chỗ nào?

Nhưng sự thật là Sài Gòn vẫn có mùa Thu. Đó là khi sáng sớm nắng chiếu lóa mắt nhưng chiều về lại dịu dàng trải vàng mọi cung đường. Thậm chí, trời đang nắng ráo bỗng phơn phớt đổ mưa, chỉ kịp làm ướt áo xong lập tức hiu hiu gió hong khô.

Thế nên tình yêu của hai đứa cũng thất thường một cách rất dễ thương. Mới vừa đan tay bước qua phố nắng, đôi bóng trải dài trên mặt đường khẳng khít, thì ngay tức khắc giận hờn vu vơ, em quay đi cho anh ở lại với cơn mưa ập xuống.

Cứ mỗi lần em trách buồn như thế, anh sẽ lại nhỏ nhẹ đứng đợi trước hiên nhà kèm theo tin nhắn dụ dỗ: “Xuống nhà đi, anh chở em đi dạo Hà Nội phố”.

Dĩ nhiên, chiếc xe máy cùn của anh chẳng thể đi được quãng đường 1.735km trong đêm để ra thủ đô mà dễ ngọt cho em chịu làm lành. Nhưng cũng mừng là Sài Gòn vào Thu sẽ có những góc phố mang hương thơm nồng rất đặc trưng của đất kinh kỳ - hương hoa sữa.

Ngồi sau lưng anh, ánh mắt em rạng rỡ hơn cả sao Hôm trên trời đang ganh tỵ nhìn hai đứa. Những cánh hoa sữa nép mình trên những ngọn cây cao tí tởa ra mùi hương dịu dặt trong đêm, ướp thơm cả khu phố đang yên giấc. Giận hờn bỗng chốc theo gió quyện vào hương hoa và trở thành những cảm xúc ngọt ngào đọng đưa giữa không gian trong vắt. Em tựa cằm trên vai anh, lí lắc bảo: “Anh chàng lắm trò, hái hoa sữa cho em đi...”.

Chiều lòng cô nàng dỗi hờn, anh cũng loay hoay đeo lên nhánh cây, với tay kéo xuống một chùm hoa li ti những nụ xanh xanh phớt trắng. Như những ngôi sao tí hon rớt vào tay bé nhỏ, hoa sữa phảng phất sắc xanh dịu dàng tỏa sáng như ngọc lục bảo ươm trên mình em. Nhưng chưa kịp lãng mạn thì hai đứa đã liên tù tì hắt xì và xây xẩm đến choáng váng bởi mùi hương gắt gỏng đến khó chịu ở cự ly gần của loài hoa này. Anh lắc đầu: “Có những thứ chỉ thơm và đẹp khi ở đâu đó đằng xa, chứ đến gần thì tá hỏa, em thấy chưa?”.

Em lại cau mày: “Vậy còn em, ở gần hay ở xa, thì mới đẹp lòng anh?”

...

Câu hỏi xưa lại vang lên trong trí nhớ khi anh đi giữa hàng hoa sữa của mùa Thu, một mình. Bất giác tự thấy, dường như tình yêu cũng như hoa sữa vậy? Khi còn trên cao, khuất xa tầm với thì mùi hương thanh mát ngọt lành,

đến gần trong tay thì hắc nồng, khó thở. Tình nhân còn gần thì cứ dỗi hờn trách giận, đến lúc xa rồi thì mới biết có thiết tha đến mấy cũng chỉ như gió thoảng trên hoa. Tuyệt nhiên khi đi qua, chỉ để lại mùi hương gợi nhắc, chứ kẻ ở lại chẳng cảm nắm được gì. Nguyễn Du viết “Hương gây mùi nhớ...” từ thuở Kim Kiều tương tư thương dỗi theo nhau suốt mười mấy năm đoạn trường. Đến tận bây giờ, đổ sai vào đâu được, bởi mùi hương là thứ gợi nhắc đầy ám ảnh và dai dẳng. Có điều, chúng ta chẳng thể giống tiền nhân, thành ra giữa vô chừng “mùi nhớ - hương quên” của đời thường xáo động, mình lạc nhau và nhạt nhau lúc nào...

Hẹn nhau đi đâu non cuối bể, cuối cùng rời tay, quay lưng, lánh mặt vì những chuyện vụn vặt không đâu. Chẳng dám buồn vì yêu thương đã lỗi hẹn, chỉ thấy tiếc mỗi khi nhìn về một cuộc tình nhiều khê mà đi hoài vẫn không bước qua hết sự si mê mù quáng. Muốn thở dài bằng tất cả ôxy còn lại trong cơ thể và hét lên rằng: “Trời ơi, anh nhớ em!”. Mà nỗi nhớ giờ có nghĩa gì đâu, khi chúng ta đã tự lỗi hẹn với chính mình?

Nỗi nhớ nhau mang hình dáng thế nào? Nói đi, để anh biết đường tìm nó đặng trùm bao bố thả trôi sông, chứ không anh cứ ngỡ ngẩn lông nhông thế này. Nó đúng là thứ lẫn thân nhất trên đời mà chúng ta từng phải đối diện, cứ dùng dằng chẳng muốn ở, cũng chẳng màng đời chân, cứ phân vân lưỡng chừng một cách nhờn nhớ chậm rãi đến khó chịu.

Nhớ...

là khi cúp máy sau những phút thừa thãi lặng im, em ngỡ ngác nhìn quanh căn phòng đầy những hoài niệm. Nhìn đâu đâu cũng thấy bờ vai ấy, tấm lưng đầy, lúc anh đi.

là khi chán chường chạy qua khắp những ngã đường quen thuộc, anh mơ hồ chẳng biết chốn dừng chân. Nghe đâu đâu cũng vang giọng nói ấy, nụ cười quen, mùi tóc thơm dịu dạt của em.

Ký ức là thứ gây nghiện, mà anh làm sao cai dứt khi mùi hoa cứ quanh quất đầu đây mỗi độ tháng Mười. Cho nên mùa Thu cứ về để nhắc nhớ những thứ vốn dĩ chưa từng đổi thay. Chỉ có hai đứa trẻ yêu nhau đã tỉnh giấc ngủ trưa chóng vánh để nhận ra tình yêu là một cơn say nắng dài ngày. Rồi cũng phải thức dậy. Rồi cũng phải tàn phai, như màu hoa cũng đến chừng nhạt sắc, chỉ còn lại chập chờn hương nhớ trên phố tỏa đây.

Thế nên anh vẫn cứ đi về trên con đường quen cũ mỗi mùa Thu. Không phải để nhìn hoa nhớ người, mà để được hít thở trở lại cái không khí hao hao kỷ niệm. Bởi sợ lắm đến một ngày khi mùa Thu không còn hương hoa nữa, nỗi nhớ vì thế cũng tàn như nến tắt, là tự khắc đến khi gặp lại, anh và em chẳng thiết một câu chào. Đến lúc nỗi nhớ không còn thì người thương - người quen - người dưng - người lạ chung quy cũng chỉ là một.

Khi em nói chúng mình sắp lạc nhau
anh biết bàn tay không còn nắm đủ chặt.
Khi em nói chúng mình sắp lạ nhau
anh thấy con đường rẽ về hai bước ngoặt
Khi em nói sắp rồi... kể cả yêu thương cũng cần có hạn định
anh ngoái lại trăm lần cũng không thấy được nữa bình minh...

Những ngọt ngào nhân tạo

*Chúng ta vẫn phải sống tiếp - và sống tốt
- mặc cho bao nhiêu bầu trời đã phải
nằm lại phía sau lưng.
Có một tội ác gọi là sự “quan tâm ban phát”!*

Như là vào lúc ai đó đang nhạt lòng hụt hẫng nhất, bạn mang đến viên kẹo dúi vào tay họ. Rồi khi người ta vừa ngậm tan những ngọt ngào thì bạn bình thản bảo: “Tôi chẳng quan tâm bạn buồn hay vui, bạn cần hay không cần viên kẹo ấy. Chỉ là với ai, tôi cũng đều sẵn lòng rộng lượng như vậy!”.

Trời ơi, tình thương đâu phải là thứ bố thí để người mang đi ban phát khắp nơi như Mị Châu rải lông ngỗng tìm chồng trên đường chạy nạn. Ít ra, ngày xưa chỉ có một Trọng Thủy để lần theo vết dấu, còn thời nay, người thềm kẹo nhiều như thể trong lễ Halloween “cho kẹo hay bị ghẹo” [Treat or Trick]. Biết mình là gì giữa bọn bè đời nhau? Biết thứ ngọt ngào mà người mang đến là chất chiu thật thà hay chỉ hao hao như trăm ngàn phẩm màu pha đường hóa học được sản xuất hàng loạt trên băng chuyền?

Mà thật ra, nên tự trách bản thân ngay từ đầu đã quá cả nghĩ. Chỉ là chút ngọt ngào chóng nhạt thôi, suy diễn làm gì để lầm tưởng mình được yêu thương. Bài học cho những tình cảm đơn phương là đừng bao giờ ngộ nhận bất cứ hành động lịch thiệp giao đãi nào rồi tự khuếch tán mơ mộng nó thành điều kỳ vĩ lớn lao rồi lâm ly cảm động muốn khóc. Bởi ngay khi vị ngọt vừa tan trên đầu lưỡi, bạn nhìn quanh sẽ thấy cũng hành động ấy, cũng sự quan tâm ấy, người ta đang dành cho nhiều người khác nữa sau mình. Kẹo ngọt, bánh ngọt, lời ngon ý ngọt... dường như đã là bản năng ban phát đồng đều của “kẻ ác” kia rồi!

Chỉ có mỗi bạn, kể từ đó, ăn viên kẹo nào, cũng thấy đắng chát như nhau!

Nhưng, chúng ta vẫn phải sống tiếp - và sống tốt - mặc cho bao viên kẹo ngọt đắng trong lòng và mặc cho bao nhiêu bầu trời đã phải nằm lại phía sau lưng. Phía trước mặt chỉ còn những mộng lung và chẳng biết có ai sẽ đi cùng.

Rồi đèn xanh đèn đỏ

Rồi kẻ bỏ kẻ đi

Cho ngày thứ 365 trọn vẹn của chẵn một năm dài “yêu phải người đứng”.
Đã không thể đi đến cùng với nhau thì ít ra, nói nhớ và hằng đau, tự mình
phải trải qua cho đủ đầy đến cuối - dù chỉ một mình.

Nhiều năm về sau nữa, chắc ta vẫn chưa thể quên nụ hôn vội của một tối
chênh choáng say. Nhiều năm về sau nữa, chắc người vẫn sẽ còn tự hỏi, sao
ta lại có thể yêu một ký ức lâu đến như vậy? Bởi đâu chỉ là thoáng qua,
nhưng cảm xúc khi ấy lại là đủ đầy nhất trong tất cả các mối quan hệ hao
hao tình yêu mà ta tưởng mình từng có. Thế nên, 281211, sẽ luôn là một ký
ức ta dành riêng cho duy nhất người. Cho đến ngày nhắm mắt, vẫn không
thể bắt quên...

Biết người còn thờ dài?

Khi nhắc lại về nhau.

Giả vờ chẳng thấy đau

Nắm tay nhau lần nữa

Tiến người về, khép cửa

Khép chặt lời: “Đừng đi...!”

Giả vờ chẳng hoài nghi

Biết ngày mai còn gặp?

Biết tình cờ chạm mặt,

Có giấu nỗi rưng rưng?

Giả vờ là người đứng

Vài lần bước chung phố

Rồi đèn xanh đèn đỏ

Rồi kẻ bỏ kẻ đi

*Giả vờ nhấp cạn ly
Uống cho đầy ngày cũ
Nụ hôn chưa tỉnh rượu
Sao biết mình đúng - sai?*

*Giả vờ chẳng đổi thay
Người nán lại đôi lúc
Để nghe nơi lồng ngực
Chẳng giả vờ nói đâu...
Giả vờ chẳng thấy đau
Buông tay cho nhau bước
Để ngày yêu phía trước
Chỉ còn giả vờ thôi!*

*Giá mà có thể giả vờ
như chưa từng thương yêu đến kiệt cùng
một người-rất-xứng-đáng
nhưng lại không thể đường-hoàng
chính-đáng yêu mình!*

Có không, một ai đó giống anh?

*Cho dù những ngày đã qua có đôi phần
đắng cay và hối tiếc thì anh ấy vẫn luôn là
một người quan trọng nhất trong cuộc đời
của tôi.*

*Khi viết Someone Like You, tôi cảm
thấy có chút hụt hẫng và cô đơn... Tôi tưởng tượng*

*đến khi mình khoảng 40 tuổi, tìm lại
người yêu cũ một lần nữa chỉ để biết rằng
anh ấy đã an cư với một người vợ đẹp cùng
những đứa con ngoan và hoàn toàn
hạnh phúc. Còn tôi, vẫn một mình...*

[Adele][1]

[1] Adele - Nữ ca sĩ người Anh đã đoạt được 6 giải Grammy vào năm 2012, trong đó có giải Màn trình diễn đơn ca nhạc Pop xuất sắc nhất cho ca khúc Someone Like You (Một ai đó giống anh).

Thật sự em đâu có gì đáng để anh yêu...

Em luôn bảo mình như thế, khi nhìn anh bên cạnh người ấy!

Còn anh, chỉ khẽ lắc đầu: Rồi sẽ có một người biết trân trọng em hơn anh...

Mà thật ra, nghĩ lại, anh tự thấy câu nói đó cũng là một lời biện hộ hồ đồ.

Làm sao tìm được một ai đó giống anh, huống hồ là hơn anh? Không phải bởi anh tâm cao khí ngạo, mà bởi vì tự em đã ràng buộc chính mình trong cái thước đo duy nhất chỉ có anh làm đỉnh điểm. Loay hoay trong vòng tròn cảm xúc lấy anh làm tâm, nên 360 độ xoay mòng, lúc nào em cũng thấy chỉ mỗi riêng anh.

Có lần, cô bạn em bảo, dù không còn chút tình cảm nào với người yêu cũ, nhưng vẫn thỉnh thoảng vào facebook người ta để biết họ đang sống, đang yêu thế nào. Ngạc nhiên hơn cả là cô ấy luôn thấy hả dạ khi những tình yêu sau này của anh ta chẳng ai hơn mình và bản thân vẫn kiêu hãnh “anh đào ở đâu ra người tốt hơn em?”.

Em chừng hững hỏi lại, vậy còn thấy người yêu mới của họ đẹp hơn, giỏi hơn mình rất nhiều, và hiểu được hiển nhiên tại sao người ta chọn người ấy chứ không phải mình, thì là cố làm sao?

Bạn em trở mặt: Sao phi lý vậy? Không thể thất bại vậy được? Phải thấy mình luôn hơn mọi mặt chứ?

Em chỉ cười trừ.

Có lẽ bản thân luôn là người thất bại như thế.

Lần nào em cũng tự thấy thương hại bản thân, mỗi khi cố chấp vào facebook của anh và nhìn cuộc sống đủ đầy yêu thương của hai người đang tay trong tay. Còn em, chỉ đứng ngoài. Có thành công kiêu hãnh cách mấy chẳng nữa, được bao người yêu chiều đến đâu chẳng nữa, thì đứng trước anh, em chỉ luôn là đứa trẻ vụng về và trắng tay, không thể giữ lại nổi người thương duy nhất của mình.

Hồi lần đầu biết yêu, lúc phát hiện người yêu có niềm vui mới, em chỉ biết mở Google Earth, tra địa chỉ “tình địch” để hiện ra khung cảnh... mái nhà của người ấy chụp qua vệ tinh, xong... đập đầu vào màn hình máy tính kiểu như ghen ăn tức ở.

Ôi, thời trẻ con là thế.

Còn bây giờ, với anh - một cuộc tình chắc chắn không vụng về như lần đầu tiên, nhưng không đủ chín chắn để kiên tâm làm người cuối cùng - em đối diện với sự thất bại cũng không trưởng thành hơn là bao.

Mà quả thật, em biết đối diện thế nào với một sự thật không thể thay khác ấy?

Đẹp - xấu, giỏi - dở khiến mình thua thiệt, ừ thì có thể do hệ quy chiếu khác nhau, đối sánh khác nhau, mắt nhìn khác nhau. Nhưng tình mình thua thiệt, lòng mình chẳng được người ta thấu hiểu, thì đâu thể đổ thừa vô bất cứ điều gì để bớt tủi thân?

Thế nên chấp nhận mình chẳng là gì so với người ấy, biết đâu nhờ vậy sẽ cảm thấy nhẹ nhõm và cam tâm bỏ cuộc? Bởi vì đâu ai dư thừa cố chấp để kiên trì trên đường đua mà đối thủ đã chạm đích trước lúc mình kịp nghe phát súng khởi hành. Chưa kể, vừa miệt mài chạy đuổi theo, vừa thấy từ xa người ta đã giành vòng nguyệt quế bên vòng tay ôm chúc tụng, hẳn kẻ đang một mình sẽ chạnh lòng chùn chân lắm...

Đành tự dừng lại và rẽ sang đoạn đường khác một mình, an ủi rằng sẽ có một ai đó giống anh chờ em ở cuối hành trình. Ở nơi đó, em không cần tự ti buộc bản thân dừng lại, em không cần cạnh tranh hơn thua với bất kỳ ai, có được không?

Anh từng viết tới viết lui cho em bức thư chỉ vồn vện vài dòng mà hoài chẳng thành câu, trước khi rời đi về khoảng trời khác. Nhưng rồi lại chẳng gửi. Những dòng chữ ấy, chắc giờ đã nhạt mực và lem nhem trong xó xỉnh nào đó phủ bụi thời gian, biết có còn thấy lời nhắn nhủ: “Vì anh, em hãy tự mình sống tốt”. Rồi chợt hiểu ra, nếu vẫn còn vì anh, nghĩa là em vẫn luôn nghĩ cho anh, vẫn xoay quanh tuổi trẻ giữa vòng tròn hưởng tâm tới anh. Lòng vòng mãi trong long đong vậy rồi làm sao sống tốt? Nghĩ vậy, anh vo tròn những dận dò thừa thãi, thở dài và bảo với bản thân: “Phải vì mình mà hạnh phúc, phải vì mình mà ngừng tổn thương. Chỉ có chính bản thân mới có thể tự căn dặn thức tỉnh mình”.

Anh đành chọn cách im lặng và đứng đưng vừa đủ để em phải chạnh lòng mà quên, còn mình vừa đủ chập chờn mà nhớ, về một người-dưng-lưng-chùng, về một ngày-xưa-lưng-chùng.

Em này, em có nhớ anh từng hỏi, mấy năm trời đã bao giờ em hối hận vì ngày đó gặp anh và trượt dài trong thứ tình cảm bất thành này? Câu trả lời luôn là “chưa từng”. Em bảo nếu thời gian có quay trở lại, em vẫn sẽ đặt tay mình vào tay anh. Bàn tay đã dìu em đi hết những tháng ngày mong manh nhất của tuổi trẻ, dấu chỉ là đi đến những mông lung. Mà có là gì, kết cục ra sao đôi khi không quan trọng bằng con đường dẫn đến đó thế nào, bởi khi nhìn lại, quãng thời gian ấy thực sự không hề uổng phí. Em đã yêu, đã giận, đã chờ đợi, đã buông xuôi, đã đi tới tận cùng đau khổ, đã lên đến tột đỉnh hân hoan. Dĩ nhiên ai trong chúng ta cũng đều mong một kết cục viên mãn, nhưng chẳng phải có những thứ đã mất đi hình hài, vẫn còn lại trong lòng thứ cảm giác xứng đáng để nhớ hoài, đau mãi đó sao?

Có điều, em đừng khư khư buộc ràng mình trong quá khứ và lằm lằm giữa “chuyện cũ” và “tình yêu”. Đến một ngày khi em đã bước đủ xa để có thể quay lại nhìn phía sau và điềm nhiên gọi nó bằng cái tên “Cũ”, em sẽ nhận ra cảm giác xốn xang đó không còn là yêu thương hay ảo tưởng thiết tha gì nữa. Nó đơn giản chỉ là phía sau lưng, và anh, đơn giản chỉ là một ai đó đã từng. Nó khác xa tình yêu mà em sẽ có, và anh, cũng khác xa một ai đó trong tương lai mà em gọi bằng hai tiếng “gia đình”.

Vậy nên, đừng kiếm tìm một ai đó giống anh, đừng quần quanh trong vòng tròn ngộ nhận. Em có thấy ngoài kia, cũng vì ngộ nhận mà biết bao người đi kiếm tìm một-nửa vẫn cứ va vào nhau hụt hẫng. Chúng ta đã từng sai và biết rằng cả hai chẳng vừa vặn để kết tròn đôi, vậy sao lại cứ phải tìm một người giống cũ, để tiếp tục thêm một lần tổn thương?

Vì anh là anh, không ai thay thế được cả.

Vì em là em, sẽ còn cố chấp đến thiết tha.

Nhưng vì chúng ta không ai có thể sống giùm cho phần đời của người khác!
Đành tự vì mình, nhất định bản thân phải-thật-hạnh-phúc!

Ta chỉ có tấm lòng

*Ở lại đi...Ta chẳng có gì
Ngoài một-cuộc-đời sống với cố chấp
chẳng biết để làm chi?*

Mệt lắm rồi, dẹp hết đi!

Muốn hét thật to câu này, trong suốt những tháng ngày mà tôi còn yêu thương lẫn tổn thương từ người.

Ấy vậy mà cũng nhờ có chữ “thương” cản lại nên tôi chỉ dám manh động trong suy nghĩ, chứ hành động thì vẫn còn thiết tha níu kéo nhiều lắm.

Giá mà có thể tàn nhẫn với một nỗi yêu thương đã từng có, đến-tận-cùng.

Để có thể hả lòng hả dạ mà quay lưng nhẹ nhàng, trút được cảm giác nặng chì nơi cổ họng, tức lắm nhưng vẫn nín nhịn, ghen lắm nhưng vẫn lặng thinh.

Đơn giản vì mình có là gì trong cuộc sống của nhau đâu mà đòi hỏi quyền hạn được trách cứ hay ghen hờn?

Tuổi trẻ là vậy sao? Cứ lao vào những mối quan hệ không thể gọi thành tên, người yêu thì chẳng phải, người dưng cũng chẳng đành. Biết là khi mình cần, họ sẽ luôn có mặt, và ngược lại, khi họ buồn, thì nước mắt mình tự động rơi xuống. Biết là thân gần như thế, mà chẳng thể trở thành một thứ tình cảm có thể định hình. Là cố vì sao?

Là vì thiếu và vì thừa!

Ta thiếu tất cả, chỉ có một tấm lòng cho người!

Người thừa mứa lựa chọn, chỉ thiếu sự quyết đoán để yêu thương.

Người vẫn cứ kiếm tìm một ai đó thật sự đủ đầy cho khái niệm hạnh phúc, mà ta thì chỉ là một trong số những lựa chọn chẳng thể vừa vặn. Có điều, càng đi kiếm tìm, càng thấy cô đơn. Càng nhiều lựa chọn, càng chẳng thể có được một hạnh phúc vẹn tròn.

Lòng người vẫn đi lạc nơi đâu, để lòng ta long đong thế này?

Và người biết không? Ta có thể làm một người ở lại chung tình, nhưng chẳng đủ cao thượng để làm người đơn phương đi yêu chung một tình yêu san sẻ cho quá nhiều chọn lựa.

*Thật ra đời chẳng giống trong thơ nhạc
Mình chẳng vui khi ai đó mỉm cười
Mà ngược lại, thấy người bên kẻ khác
Là trong lòng như xác pháo đang rơi.*

*Chữ cao thượng, cao tít tắp trên trời
Mình chẳng phải thiên thần để với tới
Thôi đành làm kẻ phạm nhân tội lỗi
Đi ghen hờn với những kẻ có đôi!*

*Mặc kệ đời gièm pha mình nhỏ mọn
Chứ nhất quyết không ưa nổi “kẻ thù”
Bỏ bùa mê thuốc lú để giành trọn
trái tim người về làm của riêng tư.*

Mà thật ra nếu tay đôi quyết đấu?

*Mình cũng có đời nào thẳng nổi đâu
Người ta đẹp, giỏi giang... Mình thì xấu!
Trúng vịt muối đòi chọi với trâu châu?!*

*Tủi thân vậy mà sao vẫn cứng đầu
Cứ đi thương người yêu của kẻ khác
Để làm lủi cả cuộc đời ngơ ngác
Ngó nắng chiều mà cứ tưởng rạng đông!*

*“Ở lại đi, ta chỉ có tấm lòng...”
Người hỏi lại: “Vậy có ăn được không?”
Còn kẻ ấy có bánh với hoa hồng
Thôi thua rồi, đành bỏ cuộc cho xong!*

*Ở lại đi... Ta chẳng có gì
Ngoài một-cuộc-đời sống với cố chấp chẳng
biết để làm chi?*

Khác lắm rồi, tháng 5 ơi!

Có những ngày không biết mình thuộc về ai, thuộc về chốn nào. Và mọi con đường, dù có kiên trì lẫn cam chịu bước đi, thì chỉ dẫn về với một ngã cụt duy nhất mang tên bỏ cuộc.

Tan chiều. Tan sở. Tan tầm. Tháng 5.

Những đám mây xám tan thành mưa đầu mùa bê bết. Những đám đông tan hòa vào dòng người chộn rộn. Tự thấy mình cũng tan như viên đá loãng vào ly trà vánh mỡ trong quán ăn xập xệ dưới chân cầu mà bản thân vừa ghé đại

để nuốt trôi nỗi cô đơn. Bữa tối nhanh gọn, miếng ăn rẻ bèo đến thế mà nuốt sao cũng không trôi hết căn đặng sượng ngắt trong vòm họng.

Rốt cục thì cũng sẽ có những ngày không biết mình thuộc về ai, thuộc về chốn nào. Và mọi con đường, dù có kiên trì lẫn cam chịu bước đi, thì chỉ dẫn về với một ngã cụt duy nhất mang tên bỏ cuộc.

Mọi thứ tan và tàn hết rồi, chỉ còn mỗi ảo ảnh viễn vông trong lòng là vẫn cứ chấp nhất không chịu buông xuôi và bốc hơi đi mất, là cứ vì sao?

Là vì vẫn chưa cam tâm khi không biết được câu trả lời cho một điều đã cũ.

Là vì, chỉ đến khi biết được sự thật cuối cùng, những suy diễn và hy vọng trong chúng ta mới có thể nhẹ nhõm từ bỏ. Chứ sống mãi trong cái cảm giác luôn tự lực vấn bản thân và người khác về những điều đã qua, quả tình là mệt mỏi và lay lắt lắm.

Sài Gòn những ngày này, Mặt trời tương tư Trái đất nên cứ tìm cố [thậm chí vô cố] đi ngang rồi vồ vập áp sát nhau. Tình yêu trái ngang, treó ngoe của hai bạn báo hại thành ra có biết bao nóng nảy, bực bội được hun nóng tiếp lửa để bùng bùng thành những cơn giận cầu kỳ. Những kẻ yêu nhau cãi vã bởi vô chừng chuyện phi lý, những kẻ một mình cũng suy nghĩ đâu đâu rồi tự tan chảy thành mặt hồ loang nước sùng sục sôi. Rốt cục nhìn quanh, cả thành phố tám triệu người, chẳng có nổi một người lạnh lặn về thân nhiệt lẫn tâm nhiệt. Không tin cứ thử chạm gần bất kỳ ai bên cạnh, bồng tay chứ chẳng chơi! Mà nếu không bồng tay thì cũng sẽ bồng tim hoặc bồng lòng bởi sự lỏng lỏng của cảm xúc khi trời vào tháng 5.

Những ngày như vậy, tự dưng muốn bốc hơi thành nước lên trời, rơi lác vào ô kính xe ai đó ngang qua giữa đời, ngồi hát nghêu ngao: Có hạt mưa nào đọng lại trên kính cửa, buồn như em và ngơ ngác như em, khi ngoài kia đã không còn tôi nữa...

Tháng 5, đến cả những kẻ lạnh lòng nhất cũng thấy nhịp tim trở mình nóng hổi và lấm tấm trên ký ức là những giọt mồ hôi mất mát. Mà này, liệu em có trở lại để nắm lấy tay nhau sau bao lỗi lầm, nếu tôi bảo bây giờ tôi khác lắm?

Thất tịch và câu chuyện

về người yêu gạch đầu dòng

*Chúng ta mãi chỉ là phàm phu tục tử, rất đỗi
trần gian và rất dễ phai tàn cảm xúc.*

Cứ mưa là lại thích trốn việc, vùi mình đâu đó ở một góc quán xanh, nhìn nước trên đầu rớt róc rách qua vai.

Thấy lòng trong veo!

Mà Thất tịch năm nay, mưa ngộ ghê nơi! Ngày Ngưu lang - Chức nữ tương ngộ sau một năm xa cách theo truyền thuyết kể lại, lý ra phải ủ ê mưa suốt. Đàng này, phía kia đường vừa mưa như trút nước còn phía này đường lại khô hanh như thế giữa tháng Ba trời hạn.

Thế là ngồi trong quán nước nhìn ra khoảng trời nửa nắng - nửa mưa, tự hỏi: Phải chăng sau 365 ngày không gặp, tình cảm đã lợt nhạt, nên ngày trùng phùng 7/7 năm nay, chàng Ngưu nàng Chức cười không đặng, khóc không xong, thành ra mưa nắng rất chi là thất thường xen lẫn.

Ừ thì, trần gian cũng có lắm mối tình thất thường mưa nắng - yêu chẳng tới nơi, lạ cũng chưa hẳn.

Cứ tạm gọi đó là những “người yêu gạch đầu dòng” - như kiểu bạn bè tôi hay định nghĩa về những người yêu của họ.

Tại sao lại gọi là “người yêu gạch đầu dòng”?

Vì nếu bạn tự liệt kê điều kiện cần & đủ của một người yêu, gạch đầu dòng thứ nhất - đẹp trai, gạch đầu dòng thứ hai - tài hoa, gạch đầu dòng thứ ba - chung thủy... chẳng hạn, thì khi kiếm được một ai đó đầy đủ những tiêu chí như vậy, coi như họ đúng chuẩn trở thành “người yêu gạch đầu dòng”. Nghĩa là bất kỳ yêu cầu gì, họ cũng đáp ứng được cả. Chỉ có một điều duy nhất mà không một gạch đầu dòng nào có thể thay thế được. Là cảm xúc trong tim.

Khi mà trong lòng bạn vẫn chưa thể gạch bỏ tên người cũ, gạch bỏ những cảm xúc cũ, gạch bỏ những tôn thờ riêng dành cho một thứ kỷ niệm cũ, thì cho dù có bao nhiêu người chân thành lý tưởng xuất hiện, họ cũng chỉ là những “người yêu gạch đầu dòng”. Họ sẵn sàng làm cho bạn đủ mọi điều của những kẻ đang yêu, và bạn, hẳn cũng thấy lòng vui nhẹ khi tay đan tay trên phố hẹn hò.

Có điều, thứ mà họ mang đến chỉ là những gạch đầu dòng, như đói thì cùng đi ăn, buồn thì cùng xem hát, chán thì cùng du lịch - những điều mà A làm được thì B cũng làm được, và hết thấy cái thành phố tám triệu dân này, nếu ai đáp ứng được cái tiêu chuẩn đề ra của bạn, đều có thể làm được.

Bạn cần nhiều hơn là những gạch đầu dòng - mặc dù xét cho cùng, đề ra yêu cầu, vẽ ra hình mẫu lý tưởng thế nào đều do bạn kiến tạo.

Nhưng cái bạn cần hơn cả, cái khiến bạn có thể gạch một dòng chữ ký vào tờ giấy đăng ký kết hôn, thì dĩ nhiên, không thể là một người yêu gạch đầu dòng.

Vậy mà, không chỉ bạn bè tôi, đầy rẫy ngoài kia vẫn đang có nhiều lắm những cặp tình nhân gạch đầu dòng. Yêu cho qua ngày, cặp kè cho có tụ. Thấy người này hội tụ đủ những điều mình cần cho một mối quan hệ thì...

cứ yêu. Rồi nếu thấy một vài người khác nữa cũng có những chỉ tiêu vừa khít với những gạch đầu dòng mình đề ra, thì lại... yêu tiếp. Cứ thế, họ đi yêu những gạch đầu dòng - chứ không phải yêu một tấm lòng... Và trong chính trái tim của họ, vẫn có một thứ chưa bao giờ được gạch xóa khỏi tiềm thức - là bóng hình một người cũ xưa.

Thế nên, trên trời thì vẫn cứ mưa ngâu, Ngưu - Chức thì vẫn cứ trùng phùng mỗi năm một lần dù chẳng biết trong lòng còn yêu? Còn dưới trần, người ta cứ gặp nhau yêu nhau theo kiểu gạch đầu dòng, dù một năm sau gặp lại, chưa chắc nhớ vì sao mình từng yêu người đó? Bởi vì, đã là những yêu cầu gạch hàng sắp xếp, thì sẽ luân phiên thay đổi theo ý muốn, nhu cầu mỗi ngày. Cho nên yêu theo kiểu gạch đầu dòng thì còn lâu mới tìm được đâu mới đúng là chân tình.

Đó là lý do vì sao Ngưu - Chức chỉ có trong truyền thuyết, còn chúng ta mãi chỉ là phàm phu tục tử, rất đời trần gian và rất dễ phai tàn cảm xúc!
Hay là đi tu?

*Cửa chùa đâu phải giỡn chơi.
Hễ ai “bồ đá” cũng đòi vô đây?*

*Hay là mình bỏ đi tu?
Nụ hôn bỏ xuống ao tù thành sen.
Vui buồn thương nhớ hờn ghen
Thả trôi theo nước để quên cho rồi.
Duyên mình không thể thành đôi
Thì thôi khoác áo nâu ngồi tụng kinh.
Tụng sao vang đến Thiên đình!
Phật Trời nghe thấy phải nhìn xuống coi.*

Rằng sao có kẻ đôi mươi,
Lại mang thân gửi vào nơi cửa Thiên?
Mình đáp trả rất ngoan hiền:
“Tại ông tất cả để phiền cho tui.
Tơ hồng sao cứ rối nùi?
Yêu nhầm tình phụ chẳng vui chỉ buồn.
Nên đành niệm Phật nghe chuông.
Khép lòng mặc kệ mưa tuôn bên ngoài...”
Trời bèn bảo: Chớ thở dài!
Tại người cố chấp chọn sai cơ mà?
Yêu... ngu rồi đổ thừa ta.
Duyên do Trời định, tình là do người.
Cửa chùa đâu phải giỡn chơi.
Hễ ai “bồ đá” cũng đòi vô đây?
Ta đâu có bắt chia tay.
Mà sao toàn đổ lỗi ngay: Ông Trời?!

Những nhớ nhung rồi có nghĩa gì không?

Chúng ta đâu còn gì chung ngoài những năm tháng cũ.

*“Ôi miền giáo đường, ngày Chủ nhật buồn.
Còn ai còn ai?...” [1]*

[1] Tuổi đá buồn - Trịnh Công Sơn

Cứ đến nhà thờ, là nhớ nhau.

Cứ đến mùa Vọng, là tự khắc kỷ niệm dù đã hư hao cỡ nào, vẫn trở lại nguyên lành, nhắc nhớ trong lòng như chưa từng có bất kỳ tổn thương.

Nó vẫn còn nhớ cái cảm giác đứng chờ vợ giữa sân giáo đường, dưới tán cây Jacaranda xác xơ cuối mùa, khi những cánh hoa tím đã rụng gần hết dưới chân. Nó, muôn đời vẫn là kẻ phân vân, đi không nổi, ở không xong, cứ quanh quẩn nhìn xuống gót đang vương đầy sắc tím của một sự níu kéo muộn màng. Bởi hoa Jacaranda một khi đã lìa cành là lập tức rũ cánh tàn nhanh, có mang ép vào tay cũng chỉ đổi lại sự nhàu nhĩ, chấp vá bất thành. Cúi xuống đã thế, nhìn lên cũng chẳng thấy lòng lành. Những tán cây xiên vẹo như vẽ lên nền trời khuôn nhạc dở dang và nặng trĩu bởi loài thiên di trú tạm đang nương mình trên ấy tạc thành hình những nốt nhạc. Một bản giao hưởng có phần gượng gạo về thanh âm và hình sắc, nhưng tiếng vọng vào lòng đủ xao xác và bế tắc mọi cảm quan.

Duy chỉ trên môi vẫn khẽ bật thành tiếng gọi tên người. Như một sự ngẫu nhiên vô thức.

Là thế đó người.

Nó luôn tự hỏi, rốt cục thì những nhớ nhung này có nghĩa gì không? Chính bản thân thừa hiểu nhớ một chuyện đã qua hết như ép khô hoa đã rụng, hết như đếm dấu chân chim băng ngang trời. Nghĩa là cố chấp cách mấy cũng chỉ giữ lại được xác hoa không hương không sắc, kiên tâm đến cùng thì họa hoãn ghi nhớ được tên vài loài thiên di, chứ chẳng thể giữ lại chúng dừng đi giữa bầu trời.

Tóm gọn nỗi nhớ, chỉ trong hai chữ hoài công!

Vậy mà bao mùa Vọng đã qua, bao giáo đường đã vào, nó vẫn chỉ cúi đầu xin với Chúa trên cao, rằng nỗi nhớ này, đừng bao giờ buộc nó phải quên đi.

Bởi đã không giữ được người ở lại, không giữ được lòng mình trẻ mãi với yêu thương, thì ít ra, phải giữ được nỗi nhớ để nhắc nhở mình rằng, nó và người, đã có cùng chung những năm tháng đó! Ừ thì, chúng ta đâu còn gì chung ngoài những năm tháng cũ, nếu lỡ quên luôn cả điều ràng buộc hiếm hoi ấy giữa hai đứa, thì biết người còn nhận ra nó là ai - nếu có ngày gặp lại? Cho nên bất chấp tất cả sự hoài phí, nó vẫn ghi nhớ bằng hết ký ức để tự xác tín với chính mình rằng trong phần đời này, nó và người đã từng một lần được chung đường và chung một tiếng thương - bất kể là yêu thương hay tổn thương!

Và người biết không, dẫu buồn nhiều hơn vui, dẫu thương người hơn cả thương thân, thì những ngày-trẻ-đã-qua được ở bên người, vẫn là khoảng thanh xuân đúng nghĩa nhất chỉ đến một lần. Đời người chẳng thể lặp lại như tự nhiên luân phiên xoay vòng trở lại sau mỗi 12 tháng. Cho nên, mùa Vọng thì vẫn cứ về đây, mà người thì đã xa đến vậy. Và ta dù còn thương nhiều cách mấy, cũng chỉ đành tự vỗ về mình bằng nỗi nhớ - thứ duy nhất chẳng bao giờ đổi thay.

Là thế đó người.

“Lời ru miệt mài. Ngàn năm - Ngàn năm...”

Tự thương lấy mình

Trong tình yêu, ngay từ đầu đã cho
cơ hội dư dả để mỗi người chúng ta lựa chọn.
Nhưng sau nhiều lần chọn đúng, vẫn sẽ có
một lần cam tâm tình nguyện sai.

Nó luôn thích đồ ngọt, mà chắc là người hiểu vì sao... Không phải vì nó hay
tâm xàm bảo rắng ăn nhiều đường nhân tạo để tự ảo tưởng rằng đời mình

vẫn không thiếu những ngọt ngào. Chỉ là mỗi khi thấy nó nghịch mặt ngồi xăn từng khoanh bánh hay vục mặt trong một nùi kem béo trắng xốp như bông, người sẽ hiểu ngay và hỏi rằng: “Lại buồn bã gì đúng không?”

Ừ thì, bây giờ nó đang buồn đây!

Buồn vì quán quen đã không còn bán nữa bánh táo nó thích. Buồn thêm là sang quán mới nếm thử món chessecake nhìn ngon và ửng mắt quá chừng, nhưng thật ra ăn dở tệ và ngấy thấy ghê luôn!

Buồn vì bánh cheesecake, như cách người vẫn phiên âm và gọi đùa, vẫn mãi là bánh “chia cách”. Sự ngọt ngào ấy không thể níu gần khoảng cách ngày càng xa hút mắt của hai đĩa, càng không thể làm dịu lòng lẫn cổ họng đang khô đắng chẳng rõ nguyên do.

Và buồn nhất là khi đã trốn tránh tất cả cảm xúc phiền hà giữa chúng ta, nó vẫn buộc phải nhận ra... Nó thương người!

Chẳng cần biết yêu thương này là đúng hay sai. Chỉ vì từ lúc bắt đầu, nó đã chọn một con người không bao giờ có ý định dừng lại ở một nơi nào đủ lâu dài.

Mà thật ra trong tình yêu, ngay từ đầu đã cho cơ hội dư dả để mỗi người chúng ta lựa chọn. Nhưng sau nhiều lần chọn đúng, vẫn sẽ có một lần cam tâm tình nguyện sai. Thì có sao? Cứ chậm chậm bước tiếp trên con đường sai lạc ấy một cách kiên trì, đến khi nào không còn đủ niềm tin thì hẵng rời đi.

Mà thôi, chuyện đó giờ cũng không còn quan trọng nữa!

Này người, nó lại đi ăn bánh ngọt nữa đây. Một mình...

Góc quán đó luôn là lựa chọn đầu tiên khi nó cần một nơi yên tĩnh và đêm đẹp để nhìn ngày trôi đi. Ngay ngã tư của hai con đường một chiều giao nhau, đủ hiểu không bao giờ nơi này vắng tiếng còi xe hay ngói chút bụi bặm. Có ai đó từng nói muốn thấy rõ nhất sự tất bật gấp gáp của nhịp sống đô thị, hãy cứ nhìn vào những con đường một chiều. Thế nên cái cảm giác ngồi trong cửa kính cách biệt nhìn ra dòng xe hối hả chóng vánh ngoài kia, thấy nhẹ lòng thảnh thơi hết sức. Thì thôi ai muốn mệt nhoài chạy theo những cuộc đua nhau bất tận ngoài đời, hãy cứ vững chân vững lòng tiếp tục. Còn nó, đứng lại nhìn theo - dù chẳng còn thấy gì ngoài khói bụi ngút mắt đằng xa...

Một người đi khuất cuối đường

Một người ở lại tự thương lấy mình...

Ai khổ nhất trong Những người khốn khổ?

*Yêu một người là chấp nhận đánh đổi
tất cả để nhìn thấy họ cười vui, dù nụ cười ấy
chẳng phải dành cho mình.*

Khi xem đi xem lại đến ba lần bộ phim nhạc kịch Les Misérables – Những người khốn khổ được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên của Victor Hugo, tôi đã nghĩ hoài về câu hỏi này.

Có người sẽ nghĩ ngay đến bà mẹ Fantine tội nghiệp, hay người tù hoàn lương Jean Valjean, hay cô bé Cosette đáng thương... Những nhân vật đó, chúng ta đều đã thuộc nằm lòng trong những bài học Ngữ văn thời trung cấp, vì quá tình, họ khốn khổ thật.

Nhưng nếu chỉ xét trong hệ quy chiếu của những kẻ đang yêu, tôi lại có một câu trả lời hoàn toàn khác.

Lúc này đây, tôi chỉ nghĩ đến Éponine, nghĩ về tình yêu thầm lặng và tội nghiệp mà cô dành cho Marius. Lần nào rời khỏi rạp, trong đầu cũng chỉ nghe vọng lại những câu hát của Éponine:

*“I love him. But every day I’m learning
All my life I’ve only been pretending
Without me, his world would go on turning
A world that’s full of happiness
That I have never known...”*

[Tôi yêu chàng, nhưng ngày qua ngày tôi lại hiểu ra rằng mình chỉ đang tự lừa dối bản thân.

Không có tôi, thế giới của chàng vẫn tiếp tục vòng quay tròn đầy của hạnh phúc -

thứ hạnh phúc tôi chẳng biết đến bao giờ].

Tình cảm đơn phương dường như luôn là một chiều cạnh tất yếu của cuộc sống. Thế nên trong Những người khốn khổ của nhà văn hiện thực - lãng mạn bậc thầy Victor Hugo, làm sao thiếu đi được một mảnh đời “cùng khổ” bởi tình yêu một phía ấy?

Yêu một người là chấp nhận đánh đổi tất cả để nhìn thấy họ cười vui, dù nụ cười ấy chẳng phải dành cho mình. Tôi nhớ hoài hình ảnh thần thờ của Éponine khi buông rơi những đồng bạc mà Marius trả công cho cô vì đã dẫn đường để anh tìm đến nhà Cosette - người con gái khiến Marius yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Dẫn lối cho người mình yêu thương đến với một người-không-phải-mình, tự tay dâng nhường thứ hạnh phúc đôi lứa mà cả đời mong cầu, để đứng từ xa ngần ngại nhìn Marius và Cosette thành đôi, còn mình đành lẻ nhịp. Trời ơi, cái cảm giác đó đau đớn cùng cực. Vậy mà, Éponine vẫn cam tâm chịu đựng, nhận về riêng tất thảy nỗi buồn, chỉ để cho người mình yêu toàn vẹn niềm vui.

Éponine cứ nghĩ lời hứa trả ơn của Marius sẽ là một cái siết vai, một vòng tay ôm, nhưng cuối cùng, chỉ là 5 đồng bạc leng keng vang tiếng lạnh tanh rơi xuống nền đất. Cô đâu cần thứ vật chất ấy, dẫu cho cuộc sống của Éponine chật vật lắm, và lại được nuôi lớn trong môi trường lừa lọc của cha mẹ hành nghề cướp giật. Nhưng tình yêu thầm lặng và mù quáng cô dành cho Marius lớn hơn cả những lo toan cơm áo đời thường. Có một người xứng đáng để mình yêu đến độ chẳng màng đến sang - hèn, được - mất của cuộc sống, âu cũng là một niềm an ủi trọn vẹn cho một cuộc đời chẳng mấy trọn vẹn của Éponine.

Đến phút cuối cùng, khi chần lãn đạn để bảo vệ Marius và ngã quỵ xuống giữa lấm lem mưa, máu và nước mắt, Éponine vẫn lẳng lẳng cầu xin chỉ duy nhất một điều: “Liệu Ngài có thể hôn lên trán em sau khi em ngừng nhịp thở? Ngài Marius, Ngài biết không, có lẽ em đã trót đôi chút thương Ngài...” [1]

[1] Nguyên văn trong tiểu thuyết là “And then, do you know, Monsieur Marius, I believe I was a little in love with you”

Cảm giác yêu và nể phục một người sâu nặng lắm. Bởi nó không chỉ có sự si mê nhất thời của yêu đương trai gái, mà còn cả sự trân trọng thiết tha dành cho một người mà mình luôn hướng về. Si mê có thể chóng qua và nhạt dần, nhưng đã là trân trọng thì cả đời vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm.

Tình yêu của Marius và Cosette đẹp đó, nhưng với tôi, nó vẫn cứ chập chờn đâu đó những si mê xốc nổi. Và kết cục viên mãn của hôn lễ hai người chẳng qua là để đúng bài bản tiểu thuyết lãng mạn. Còn đời thực, mấy ai được ân may có một tình yêu như thế?

Đời thực, chỉ như Éponine đối với Marius là cùng. Một người kiên tâm nặng tình, một người vô tâm quay lưng.

“Don’t you fret, Monsieur Marius. I don’t feel any pain
A little fall of rain. Can hardly hurt me now
You’re here, that’s all I need to know...”

[Đừng băn khoăn cho em, Ngài Marius. Em chẳng thấy đau đớn chi đâu
Một chút mưa rơi nhẹ ướt áo. Chẳng thể nào làm tổn thương em được
Chỉ cần Ngài ở đây bên cạnh, chỉ cần vậy thôi đã đủ cho em rồi...]

Đó là những lời cuối cùng Éponine hát cho Marius khi cô lịm dần trong vòng tay anh, trong nhạt nhòa những mảnh ký ức chắp vá của mỗi tình đơn phương mà cô biết trước sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình. Có một phút nào đó, tôi tự thấy mình không phải đang xem trên màn hình trăm inch một bộ phim nhạc kịch, mà đang đập cùng nhịp tim của những Éponine, của những Marius - nhịp tim của những tư duyên bất thành, dù đơn phương nhưng vẹn đầy yêu thương.

Bởi lẫn trong Les Misérables, lẫn trong hình ảnh Éponine ấy là cuộc đời chúng ta đang sống, có đau khổ, có tình yêu, và có cả những hy sinh đầy cam chịu, nhưng vẫn mãi nguyện mỉm cười. Bởi đến phút cuối cùng, họ biết mình đã sống một cuộc đời trọn vẹn với tình yêu và đức tin mà bản thân tự ràng buộc tuyên thệ.

Mà hình như phim ảnh văn thơ cũng thường quanh đi quẩn lại những tình yêu ngoài lề như thế. Tôi vẫn nhớ trong bộ phim truyền hình nổi tiếng Glee đạo gần đây, nhân vật nam chính đã nói với cô bạn yêu thầm mình rằng: “Sẽ ổn cả thôi. Thật ra ai trong chúng ta cũng từng trải qua cảm giác đơn phương thích một người và làm những chuyện khờ dại mà sau này bản thân ngẫm lại đều ước chi mình đừng như vậy. Sẽ đến lúc điều mà chúng ta mong muốn nhất là được trở lại làm bạn của nhau như ban đầu...”

Tình cảm đơn phương giống như gieo hạt mầm trên đại lộ nền xi-măng cứng ngắt vậy. Nếu gắng gượng kiên trì và cố chấp lắm, rồi cũng đến lúc bạn đập vỡ đất, đào nứt lớp nhựa đường cho mầm xanh nẩy lên. Nhưng xe cộ ngược xuôi, chân người vội vàng, cũng sẽ đạp ngang cán nát khi chồi non còn chưa kịp đón lấy ánh Mặt trời đầu tiên. Vốn dĩ ngay từ đầu, hạt mầm cảm xúc không nên gieo trên đất nền khô khốc và khó thể dung dưỡng yêu thương ấy.

Nhưng rồi ai cũng từng khờ dại đôi lần thế thôi, kiểu như Trời muốn thử lòng người kiên nhẫn và mù quáng đến đâu. Vấn đề là sau lần gieo mầm bất thành ấy, bạn có còn dám quay trở lại đại lộ, nhìn nền xi-măng trở mình dưới khói bụi xám xịt và mây may không còn chút hạt giống xanh màu hy vọng?

Mấy ai đủ can đảm để trở lại làm bạn khi cảm giác xưa vẫn còn xao xác trong lòng? Máy ai đủ can đảm đau lại từ đầu khi nhìn lại nụ cười ấy, ánh mắt ấy, chỉ thấy tất cả những xúc nổi, vụng về mà bạn từng làm cho họ, trở về nguyên vẹn.

Còn bạn, chuyện khờ dại nhất bạn từng làm cho một mối tình đơn phương là gì?

Có một người vẫn đợi

Cố chấp đâu phải lỗi của ai? Tin yêu đâu phải tội mà ngần ngại?

Yêu thì yêu, thế thôi!

Người chẳng cần về thì nơi đây vẫn cứ đợi, mãi đời!

Lâu lắm rồi mới phải thức dậy vào đúng giờ giấc sinh hoạt bình thường của cuộc sống thường nhật. Nói cho đúng là sau một đêm hồ như không thể chợp mắt thì việc thấy ngoài trời đã sáng là một niềm an ủi, ít ra cũng có thể bật dậy thoát khỏi đám bùng nhùng chiếu chần lạnh ngắt chẳng thể dỗ giấc cho mình. Chân trần bước về quán cũ của những ngày mà hạnh phúc đơn giản chỉ cần cà phê đắng và-nắm-lấy-tay-nhau.

Còn bây giờ, chỉ muốn xin một hiên nắng đầy, một ly nước trong veo để mình uống cạn hết mệt mỏi của đời thường nhật. Cũng phải thôi, đời vội quá, nhiều bon chen ồn ã, con người ta cứ vô tình quên mất mình cũng có sóng trong lòng...

Cứ thế này, hỏi sao chẳng thể nào vị tha với mùa Đông - cái mùa khiến lòng người chông chênh và bần thần hơn cả.

Ai đó bảo mùa này là mùa An lành, An nhiên... chứ riêng nó thấy gọi đây là mùa của Bất An coi bộ đúng hơn. Những ngày cuối năm cứ vô hình nhắc nhớ cho người ta nhiều niềm riêng đã cố giấu suốt 12 tháng trời, cứ xoắn xang còn cào khi một tuổi nữa sắp mất mà nhìn lại đoạn đường đã qua vẫn vô chừng là lung lay. Chưa bao giờ chúng ta cảm thấy cần một điểm tựa, một bờ vai, một vòng tay như bây giờ, bởi đâu ai muốn một mình đón thời khắc thiếu nắng ấm, dư gió lạnh trong mùa-của-bất-an này.

Nhưng nó không chỉ cần một người đơn thuần bên cạnh, nó cần một ai đó có-thể-hiểu-mình. Mà người ơi, có hiểu không?

Ai đó bảo trái tim người vốn dĩ bằng nước được cất vào lồng ngực thành băng, chỉ cần chạm nhẹ bằng chút thân nhiệt ấm nồng từ “người đứng” là tự khắc, tim chảy tan thành nước bất khả vãn hồi. Thế nên, trải qua mỗi lần yêu là thêm một lần trái tim người cạn kiệt, cứ vỡ òa thành nước cho đến lúc kiệt cùng, bốc hơi thành sương mai.

Ấy vậy mà, vẫn thương hoài đầy thôi.

Cố chấp đâu phải lỗi của ai? Tin yêu đâu phải tội mà ngần ngại?

Yêu thì yêu, thế thôi!

Người chẳng cần về thì nơi đây vẫn cứ đợi, mãi đời!

Nhớ lại bài thơ của chính mình đã viết hồi năm 15 - 16 tuổi. Gần 10 năm sau, cảm xúc ấy vẫn y nguyên, có lẽ vì đã là đợi chờ, thì 1 năm hay 10 năm, cũng hết vậy mà thôi.

*“Có một người vẫn đợi với heo may
Với lá rơi vô tình trên lối nhỏ
Một người xa thu âm thầm qua ngõ
Lá vẫn rơi, day dứt, vẫn mong chờ.*

*Có một người vẫn đợi mỗi tình thơ
Đợi bước về một người đi xa mãi
Đợi một thời xa rồi bao khờ dại
Dĩ vãng xưa đã mãi ngủ quên rồi.*

*Có một người vẫn đợi chỉ mình thôi
Dẫu người đi không một lần tiếc nhớ
Dẫu thu về ngõ ngàng rồi dang dở*

Lá thu rơi cản nẻo gió sang mùa...

*Có một người vẫn đợi cả trong mơ
Để giật mình khi một mình trên phố
Ai thoáng qua mà như là ai-đó
Dẫu biết rằng hình bóng chỉ là mơ!*

*Có một người vẫn đợi vẫn ngu ngơ
Dẫu mùa sang người đi bên xuân mới
Người ở lại vẫn chờ trông vời vợi
Vẫn thu vàng, vẫn lá hững hờ rơi...”*

Phiến diện chút thôi

*Thứ cảm xúc thiêng liêng của yêu thương
đôi lúc lại bị phân tâm và chia chắt quá
nhiều bởi những ham muốn đời thường.*

Hôm nọ, tôi đọc được một mẩu truyện cười đầu đó trên mạng. Đại khái bảo rằng có ba cô nàng cùng yêu say đắm một chàng trai, thế nên chàng trai chẳng biết chọn ai để dừng phụ tấm chân tình. Anh bèn đưa cho mỗi người một khoản tiền rất lớn để xem các cô xử trí thế nào. Cô đầu tiên dùng hết số tiền để mua sắm ăn diện cho bản thân lộng lẫy nhất và nói: “Em muốn mình phải thật hoàn hảo để làm anh hãnh diện!”. Cô thứ hai lại mang toàn bộ tài khoản đi mua sắm từ quần áo, giày ví, xe cộ... cho chàng trai và nói: “Lúc nào em cũng nghĩ đến anh và muốn chăm lo cho anh được tốt nhất”. Cô thứ ba đầu tư tất cả vào việc mở hẳn công ty, kinh doanh hiệu quả, mang lại lợi nhuận gấp nhiều lần ban đầu và bảo: “Em luôn nghĩ cho tương lai của chúng ta, nên em sẽ chu toàn mọi việc vì hạnh phúc lâu dài”...

Và cuối cùng, bạn biết chàng trai chọn cô gái nào không?

Anh ta chọn cô gái có bộ ngực to nhất!

Hết chuyện!

Vâng, câu chuyện cười này kết thúc khá đoản hậu nhưng lại rất sâu cay và buồn thay, khá đúng với chuyện đời, chuyện người.

Nó còn được biến thể thành phiên bản “Ba chàng trai cùng yêu một cô gái”, và sau khi chứng kiến các chàng làm đủ chuyện cho mình thì cô gái đã không do dự chọn ngay anh chàng... có bụng 6 múi!

Đại khái thế!

Chúng ta được lớn lên trong một xã hội nhồi nhét vào tư tưởng “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”, “cái nết đánh chết cái đẹp”... nhưng cuối cùng tư tưởng của phần “người” không đua nổi với si mê của phần “con”. Nước sơn phủ tốt nhìn vẫn bắt mắt bán đắt dù gỗ tàn gỗ mục, và cái đẹp đẽ bẹp cái nết đã trở thành một lẽ hiển nhiên.

Thế nên mới có chuyện những mối quan hệ tưởng chừng vừa vặn khăng khít lại chẳng đi đến đâu. Trai khen gái rằng ở bên cạnh em khiến anh cảm thấy được là chính mình nhất, rằng em sâu sắc chừng mực, nhẹ nhàng vừa phải, tinh tế đúng lúc, vụng dại đúng nơi... Ôi chao thì rằng thế nọ thì rằng thế kia. Nhưng trai và gái ấy sẽ chẳng bao giờ vượt qua cái mức tình bạn ý hợp tâm đầu, tri kỷ tri âm, tương giao gắn kết hằm bà lằng nhưng không bao giờ chạm đến ngưỡng tình yêu.

Vì thiếu một cái gì đó.

Mà lý do giản đơn chắc chỉ là Nhan Sắc [tức ngực to hoặc bụng 6 múi, như câu chuyện cười đã đề cập ở trên].

Đại khái thế!

Tình yêu, dĩ nhiên, không phải lúc nào cũng chỉ phiên diện lựa chọn dựa vào nhan sắc.

Người yêu, dĩ nhiên, không phải được chúng ta đong đếm số đo độ nảy ba vòng, độ cao của mũi, độ chúm chím của môi, độ chẻ của cằm, độ sâu của lúm đồng tiền và vô số cái độ lồi lõm cứng mềm gì nữa mà có mời cả viện học giả Toán học ra đo cũng không hết.

Nhưng, éo le thay, thứ cảm xúc thiêng liêng của yêu thương đôi lúc lại bị phân tâm và chia chắt quá nhiều bởi những ham muốn đời thường.

Cũng phải thôi, đời thường thì ai cũng cần-phải -sống và trải qua mỗi ngày, còn yêu thương thì họa hoãn khó dò, đâu ai mang ra cân đếm định lượng nhiều-ít, nồng-nhạt? Chưa cần biết tình yêu của bạn chân thành bao nhiêu, chỉ cần thấy đi cùng mình là một-nhan-sắc, tự khắc bạn đủ thấy yên lòng và mãn nguyện với thứ được-gọi-là yêu thương ấy.

Bởi lẽ ở một chừng mực nào đó, tình yêu của tuổi trưởng thành đã cạn đi ít nhiều sự trong lành và thật thà để cưu mang nhau bằng những cảm xúc ngây thơ non nớt của lần đầu. Thay vào đó, người ta cần cảm giác được bảo bọc, được trù bị bằng nhiều thứ trang sức lấp lánh lóa mắt, khoác lên che đậy một sự thật rằng họ hoàn toàn bất an nếu không có thứ phù phiếm mang tên Nhan Sắc vây quanh xun xoe họ.

Đại khái thế!

Tôi không có ý phán xét bất kỳ ai, hoặc cười cợt cho lựa chọn “trang sức” mà mỗi người chúng ta đang mang trên tay, trên cổ, hoặc thậm chí, trên tim!

Chỉ là, tôi nghĩ chẳng ra, nếu lựa chọn cuối cùng vẫn là nhan sắc, thì ngay từ đầu, hà cớ gì chúng ta phải đi một con đường vòng qua quá nhiều chia sẻ, lắng nghe... để cố thấu hiểu về tâm hồn đối diện? Nhịp đập khê khàng nơi góc khuất trái tim người này cũng đâu bằng một nụ cười tỏa nắng của nhan sắc người kia?

Hay là vì để góp phần dạy cho chúng ta hiểu được bài học thực tiễn của câu “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn”, “Cái nết đánh chết cái đẹp” chỉ là thứ lý thuyết xám xịt trên trang giấy.

Đại khái thế!

Ai rồi cũng phải đi

Ta thương người bất kể chuyện mình chỉ toàn là làm lỡ.

Ta chỉ cần một người ở lại

Giữa trăm ngàn cuộc buông tay và lướt qua nhau mỗi ngày

Ta chỉ cần một lần khờ dại

Tin rằng sau giấc ngủ dài, nụ hôn của người sẽ gọi dậy được ban mai.

Chẳng cần biết đúng sai, khi ta ôm người từ phía sau ngần ngại bảo: Đừng đi!

Là khi tất cả thiết tha trong ta đặt cược hết cho một lần quy lụy

Dẫu biết tình yêu phải đánh đổi bằng một lời năn nỉ

thì đâu còn xứng đáng để níu kéo làm chi?

Những phù phiếm cuộc đời ngoài kia, người có thể tạm quên đi?

Để cùng ta tựa vai nghe tim mình thêm một lần này nữa

Để ngày mai khi tất cả thành xa xưa
Ta vẫn còn hơi thở để trốn vào thương nhớ.

Ta thương người bất kể chuyện mình chỉ toàn là làm lỡ
Vẫn cam tâm sai hết lần này, làm đến lần kia
và lỡ dở cả cuộc đời ta có!
Chẳng cần người hiểu đâu
Chẳng cần người quay đầu
Ta cũng sẽ ở nguyên nơi này,
đứng yên chỗ đó,
chờ một điều-gì-không-rõ nữa người ơi...

Cố chấp chưa bao giờ là cách ta chọn sống một cuộc đời
Và dây dưa cũng không trở thành dây tơ hồng cho tình yêu viên mãn
Ta thừa biết có những chuyện khi đã qua rồi thì không còn cứu vãn
Nhưng chẳng lẽ người muốn ta bỏ cuộc buông xuôi?

Chẳng lẽ sẽ vui khi sống như những con rối luôn tươi rói nụ cười?
Chỉ biết cam chịu trơ trơ trước niềm đau lẫn nước mắt
Cho dù phải rời tay đánh rơi một người thương duy nhất,
Cũng thản nhiên mỉm cười và diễn tiếp rất tròn vai.

Ta là ai khi không thể nắm nổi một bàn tay?
Người là ai mà xa rồi nhưng tất cả về người chưa bao giờ lẫn khuất?
Ta chỉ mong có một người ở lại đây - đừng bao giờ lạc mất!
Nhưng rốt cục trên đời, ai rồi cũng phải đi...

Chỉ có ký ức là vẫn cứ chai lì
Và chung thủy ở lại thay lời ai đã hứa

*Dù người không còn như ngày-thương-cũ-nữa
Mà ta vẫn là ta-của-xa-xưa...*

Cuối cùng cũng đến ngày này

*Chia tay không có nghĩa là hết yêu, '
mà là chúng ta ham yêu chính bản thân hơn ai hết.*

Cuối cùng tại mình cũng đi tới ngày này, nhưng không phải là tới cùng của niềm hạnh phúc viên mãn. Chỉ đơn giản là không còn có thể cứu vãn, không còn làm gì khác hơn được khi mọi chuyện đã muộn màng. Đoạn đường này, đã tới lúc hai đứa phải rẽ ngang.

“Em còn yêu anh, nhiều lắm, có điều...”

Mà thôi, đã yêu sao còn “có điều” nhưng nhị cơ mà. Tình yêu ấy nếu đủ lớn thì đâu còn dư chỗ để một lý do nào khác chen vào. Yêu là yêu. Hết yêu là hết. Hoàn toàn không có bởi/vì/tại/do. Riêng cuộc đời này, em không thể là người cuối cùng đi đến cuối đường với anh. Riêng cuộc đời này, anh không thể là người hiểu được em còn cần nhiều điều, bên cạnh “hai trái tim vàng, một túp lều tranh”.

Thật ra sau mỗi cuộc chia tay, ai trong cả hai người đều vẫn yêu người còn lại. Nhưng sẽ có người yêu niềm kiêu hãnh và sự tự tôn của mình nhiều hơn, nên để mặc cảm xúc phải phủ phục chịu thua sĩ diện.

Chia tay không có nghĩa là hết yêu, mà là chúng ta ham yêu chính bản thân hơn ai hết.

Thế nên, anh biết làm sao được, khi vẫn còn rất muốn níu với tay em. Và em, hẳn cũng muốn đi chậm lại để anh còn kịp chạy lên ôm chầm lấy mình.

Vậy mà, cả hai đều chọn cách chẳng ai dùng dằng bởi tự thấy cái Tôi mới là thứ đáng giữ hơn hết thảy. Ôi những đứa trẻ-mới-lớn-tập-yêu luôn cứng đầu và cạn nghĩ. Mà chắc bởi còn trẻ nên mới khinh rẻ yêu thương, thây kệ nó cúi đầu thua cuộc, còn bản thân ngạo nghễ ngửa mặt nhìn Trời, oán trách “tại Trời se duyên mỏng, nên tình chẳng thể sâu”.

Nhưng, tình yêu không giữ lại được, thì giữ lấy sự tự tôn kiêu hãnh có làm cho chúng ta hạnh phúc hơn?

Tuổi trẻ cứ cho rằng phía trước còn nhiều lắm lựa chọn, ngày mai còn nhiều lắm nắng trời nên cứ hoang phí yêu thương. Rốt cục khi hoàng hôn tắt bóng, mới nhận ra thứ ánh sáng thật sự sưởi ấm mình, chỉ đến một lần duy nhất trong đời. Những tia nắng khác, chỉ là thứ phù phiếm làm lóa mắt, chói lòng và xây xẩm mà thôi.

Cuối cùng thì cũng đến ngày này. Cuối cùng thì tay cũng rời tay. Cuối cùng thì yêu nhiều hay thương nhạt, hai đứa mình đều phải chấp nhận rằng tình cảm ấy đã đổi thay. Nhưng đến bao giờ, nỗi nhớ về nhau mới đi đến cuối cùng, để thôi không còn nhọc lòng về cái gọi là yêu-thương-đã-từng?

Bàn tay một thời nắm đầy hạnh phúc, giờ rỗng không khi đã vắng ai đan vào. Chỉ còn những ngón tay vẫn đơ cứng và co khum như nhắc nhở đã có lúc mình từng nắm giữ thật nhiều lần vui đến thế. Vậy mà sao, chỉ một lần nắm giữ lấy nhau, chúng ta lại để vượt tay và phó mặc cho đời mình phải thêm một lần mất mát?

Chỉ mình kỷ niệm chịu đau

Khi không bị bỏ nằm sau nắng chiều.

May mà còn nắng lên

Đủ nắng đủ mưa, đủ vừa hạnh phúc.

Đủ buồn đủ vui, đủ nên cuộc đời.

Những ngày trên trời trút mưa, trong lòng trút buồn, tôi lại ngồi xuống, lấy giấy viết và gạch đầu dòng những chuyện thường nhật xảy ra.

Để tự biết mình vẫn còn lắm ân may.

Gạch đầu dòng thứ nhất: Tối hôm trước, tôi dầm mưa một đoạn đường hơn chục cây số, sau đó nằm co ro ngủ suốt đêm không hề có chăn mền đắp ấm. Hậu quả là sáng hôm sau, bản thân thức dậy trong tình trạng các mạch máu đông đặc y hệt kẹo mạch nha, còn thân nhiệt thì xuống thấp đến độ tay chân lấy bấy không bấm nổi nút mở điện thoại. Nhưng nhờ vậy, tôi mới có lại cảm giác yêu buổi sáng Sài Gòn quá đôi khi tràn ra hiên nhà ngập nắng và đón ấm vào lòng. Nếu bình thường, tôi sẽ thở dài ngao ngán hoặc thét lên khi mới sáng tinh mơ mắt mũi mơ màng phải hứng Mặt trời vào mặt, nhưng những ngày này thì khác, mừng là trời còn nắng để tôi bớt lạnh thân lẫn lạnh lòng.

Gạch đầu dòng thứ hai: Thông thường, khi cả đám bạn tụ tập, quay qua quay lại thế nào chỉ một mình tôi thừa ra số lẻ. Dĩ nhiên chẳng tị nạnh hạnh phúc của bạn bè, nhưng cảm giác xung quanh có đôi có cặp ủ ấm nhau, còn mình lủi thủi đi về chỉ có nước mưa gió lạnh ôm ảp thiệt rất tủi thân và lụn bại. Tâm trạng tưởng chừng đã chìm xuống đáy như Titanic và phải băng trôi, nhưng cuối cùng, đến tối về nhà, một tin nhắn gọn lọn trên điện thoại, chỉ duy nhất một dòng “Chúc ngủ ngon” đã có thể dỗ lòng dịu lại, ngủ ngon lành...

Gạch đầu dòng thứ ba: Vài tháng một lần, hứng thú làm việc của tôi lại tụt dốc không phanh và bản thân sẽ cực kỳ uể oải khi bước vào văn phòng. Trong một ngày chán ngán như thế, tự nhiên sắp cũ nhắn tin bảo rằng: “Mọi

người nhớ và nhắc em hoài, quay về đi!” khiến tôi mềm người hết sức. Dĩ nhiên câu trả lời ngay lúc ấy cũng chẳng khác lúc rời đi là mấy, đều là Không, nhưng vẫn thấy yên lòng vì hóa ra những người dựng công sở vẫn luôn yêu quý và trân trọng mình - cả về công lẫn tư - dù mình đã không còn đóng góp nhiều cho thành bại nơi đó.

Sau khi liệt kê hết những gạch đầu dòng về cuộc sống của mình những ngày qua, tôi mỉm cười nhủ lòng: Đủ nắng đủ mưa, đủ vừa hạnh phúc. Đủ buồn đủ vui, đủ nên cuộc đời.

Ừ thì mưa xuống ướt nhèm đến mấy, cũng đến lúc nắng lên hong khô, buồn đến đâu chẳng nữa cũng sẽ có ai đó đủ khiến bạn mỉm cười. Và ngay những lúc muốn buông xuôi nhất, vẫn còn chút động lực vương vãi xưa cũ nào đó giữ tay bạn đừng rời đi. Chỉ cần thế thôi, để biết hạnh phúc tròn đầy nhất là khi cân bằng giữa Được - Mất, để mỗi chúng ta trân trọng dù là nắng hay mưa, tận hưởng dù là vui hay buồn. Hết như điện tâm đồ vậy, phải liên tục nháy lên nháy xuống, biên độ dao động chẳng chịt thấp cao thì mới còn nhịp thở, chứ chỉ còn một đường thẳng đều đều chạy dài thì còn đâu sự sống nữa.

Vậy nên, tôi tự nhắc mình lần nữa hãy cố vị tha với nỗi buồn.

Dẫu cho nỗi buồn đôi lúc ập đến chúng ta nhanh như tốc độ ánh sáng, còn hạnh phúc lại lên nhằm một chuyến xe bò trật bánh nên lết mãi vẫn chưa về đến nơi, thì cuối cùng, hai kẻ cố nhân đó cũng sẽ gặp lại ở cuối đường, để ôm chầm lấy nhau và ghép thành tròn vẹn ý nghĩa “cuộc sống”. Biết trong buồn có vui, và ngược lại, để có thêm kiên tâm mà đi tiếp những con đường gập ghềnh nhưng biết chắc sẽ có lối ra, còn hơn cố chấp mòn chân trên những lối đi một chiều bằng phẳng nhưng chẳng có ngã rẽ.

BUÔNG

Buông tay là hết

*Chúng tôi có-thể-làm tất cả cho nhau,
nhưng, không-thể-yêu-nhau.*

Tôi gọi người là “người lạ thân thương”.

Nghĩa là hoàn toàn như những người dưng, không bận tâm chăm sóc, không đoái hoài vui buồn thường nhật, hai đứa có cuộc đời riêng để tự thương lấy mình mà chẳng cần ai chạm vào xáo động. Chỉ thỉnh thoảng hẹn hò, chờ nhau qua những ngã đường lộng gió, nói vu vơ vài chuyện tình cờ, để thấy trái tim mình nhói khẽ vang lên.

Tôi và người, vẫn đủ kiên tâm để làm cho nhau những điều ngọt ngào nhất của những kẻ đang yêu. Có thể trò chuyện hàng giờ về những chuyện đâu đâu, như hột vẹt muối không hề do con vẹt tên Muối đẻ ra hoặc vô số câu chuyện tầm phào khác. Có thể bỏ dở cuộc họp giữa công ty để cùng len vào hẻm nhỏ, ăn vội vàng thứ đồ ngọt trá hình bởi phẩm màu hóa học gì đấy, nhưng vẫn thấy lòng ngọt lịm bởi nụ cười kể bên. Có thể chẳng màng đến công việc bề bộn, sẵn sàng tắt hết điện thoại để đi xem suất chiếu đầu tiên của ngày, để ngồi cạnh nhau giữa rạp phim chỉ có hai người, trong khi ngoài kia, thiên hạ vẫn tất tả với những cuộc bỏ rơi của riêng họ. Có thể... Có thể...

*Chúng tôi có-thể-làm tất cả cho nhau,
nhưng, không-thể-yêu-nhau.*

Bởi đã là người dưng, thì dù có thân thương đến mấy, cũng phải đến lúc rẽ về hai ngã khác đường. Chẳng có quyền và nghĩa vụ gì để can thiệp vào đời nhau, nhưng vẫn đủ đau để mỗi lần cạn cuộc hẹn hò, lòng chùng xuống vô chừng khi nghe tiếng chân người vừa quay bước đi. Đau không phải vì chẳng thể gọi tên mối quan hệ “quen mặt hẹn hò, lạ mặt tình nhân”, mà đau

vì một người như thế, một tình cảm như thế, ngay từ đầu đã biết không thể thuộc về.

Biết là đường cùng vẫn ương ngạnh lao vào chân tường, biết là sai lầm vẫn chấp mê bất ngộ đeo mang danh phận “người lạ thân thương”. Cho dù không màng đến kết quả được - mất, cũng phải biết đâu là giới hạn của niềm tin. Cứ đuổi hình bắt bóng riết rồi cũng chỉ nắm lấy hư không, rốt cục có được gì đâu?

Đời người mệt mỏi nhất là khi cứ cố chấp với những điều vốn dĩ cần tỉnh ngộ, cứ níu kéo những thứ mà buộc phải buông tay. Có điều, nói thì dễ, mấy ai làm được?

Buông tay là hết, hết hẹn hò, hết trách cứ vu vơ, hết những yêu ghét luôn biết đâu là giới hạn. Là hết tôi, hết người, là hết lạ, hết quen, là hết thân thương, là hết chung đường. Là hết, vậy thôi.

Nhưng người ta chỉ có thể buông khi trong tay đã nắm sẵn một điều gì. Còn với những “người lạ thân thương” như tôi và người, biết phải buông gì đây khi ngay cả nắm tay nhau, giữ lấy nhau, chúng ta cũng chưa từng?

Mà thôi... Gió là của bầu trời, nên là người cứ đi đi. Dẫu gì thì quán tính của bàn tay vẫn luôn ở trạng thái thả rơi và buông bỏ nhiều hơn là cầm giữ nắm chặt. Con người sinh ra vốn dĩ đã quen với buông hơn là nắm, với bỏ hơn là nhặt, với yêu chóng vánh hơn là thương lâu bền.

Có một câu nói trong quyển sách này mà mình thích là : " Có những nỗi buồn ta quần quanh trong ấy , có những kỉ niệm dù thiết tha đến vậy hay có những con người ta đắm say biết mấy , cũng phải đến ngày học cách buông tay . "

Cuộc sống vốn dĩ sẽ rất đẹp nếu con người biết cách buông bỏ nỗi buồn, biết vươn lên và có cái nhìn đầy thiện cảm, thực sự tươi đẹp với cuộc đời

riêng của mình!!

Em bỏ cuộc rồi

Vừa lòng anh chưa? Đau lòng em chưa?

“Em bỏ cuộc rồi, anh vừa lòng chưa?”

Tin nhắn đến. Anh trầm ngâm nhìn vào điện thoại, thờ dài chẳng biết nên buồn hay vui.

Ừ thì trước giờ đã có bao giờ giữ lấy nhau đâu mà buông với bỏ. Em bỏ cuộc hay tiếp tục cố chấp thì giữa tội mình vẫn chẳng đi đến đâu. Có điều đừng hỏi anh đầy hờn dỗi rằng anh vừa lòng hay chật lòng, bởi quyết định của trái tim chẳng cần sự ưng thuận từ bất kỳ ai, kể cả người trong cuộc từng khiến nó lạc nhịp. Huống hồ, bỏ được hay không, phải do chính em đủ dũng khí, chứ chẳng can hệ đến anh để mà hỏi ý người dưng...

Em bớt trẻ con giùm anh đi, có được không?

Tính khí trẻ con chưa bao giờ là một cách sống tốt, nhất là khi người lớn chỉ cần bạn đồng hành chứ không cần một mối nhọc nhằn mang dáng dấp hao hao thơ ấu mà họ đã cố gắng trưởng thành để bỏ lại phía sau!

Anh biết, chúng ta luôn cần một ai đó nói với mình rằng: “Lớn rồi, đừng như con nít mãi, thiệt thòi cho mình thôi...”. Bởi những đứa trẻ lớn xác với suy nghĩ ngây ngây thơ thơ không bao giờ hiểu được thiệt hơn của đời, mãi cho đến lúc có người lặng lẽ nắm chặt tay chúng dắt qua hết sai lầm, xốc nổi của tuổi bông bột. Chẳng phải người ta luôn “xin một vé đi tuổi thơ” đó sao, nên đâu có gì lạ khi khuất sau hình hài sỏi đời chững chạc, đôi lúc lại là một tâm hồn vụng về ngơ ngác. Có điều, mấy ai thấy được lòng trẻ dại được tô vẽ dưới vỏ bọc mạnh mẽ? Và cho dù thấy được, nói được với nhau

những lời thấu cảm kia thì chắc gì người ấy có thể cùng ta đi qua trọn những ngày “con nít mãi” ấy?

Những đứa trẻ sẽ hụt hẫng dường nào khi người lớn đưa bàn tay đến gần xong lại chỉ xoa đầu mà không chịu dắt chúng cùng theo. Bởi thế giới của người lớn có quá nhiều chân trời rộng dài để rong ruổi, làm sao cưu mang thêm một nỗi yêu thương non nớt bên mình?

Có thể giữa chúng ta, thỉnh thoảng có đôi lần xoắn xang nơi ngực trái. Nhưng xin nhớ cho rằng, trong đáy mắt trong veo của trẻ con, người lớn là duy nhất và chúng sẽ ích kỷ đòi sở hữu riêng mình sự quan tâm ấy thôi. Còn trong ánh mắt tư lự đã nhìn qua đủ nhiều thăng trầm thay khác, người lớn chỉ thấy dòng chảy mãi miết của thời gian và nhịp sống xô bồ cơm áo thường nhật. Ở nơi đó, tình yêu không có chỗ cho những trò con nít vùi vĩnh, càng không tồn tại khái niệm “sở hữu” bất biến của con tim!

Em bỏ cuộc rồi, nhưng em có lớn lên để hiểu được điều đó chưa? Hay lại tiếp tục làm đau mình thế nữa?

Anh khuất mắt nhau rồi, có bao giờ biết rằng em đau nhất không phải vì mình mãi là đứa trẻ chẳng chạy theo kịp anh, mà đau nhất vì những quan tâm dành cho em, anh thân nhiên phân phát đồng đều cho những-đứa-vò-làm-trẻ-con-khác, như một người thiện tâm rộng lòng bố thí kẹo ngọt cho bất kỳ ai ngửa tay xin.

Vừa lòng anh chưa? Đau lòng em chưa?

Cảm ơn người vì đã không yêu ta

Cảm ơn người vì đã không yêu ta, để ta
dành dụm đủ đầy yêu thương cho một người

đến sau xứng đáng.

Người biết không, cuối cùng thì sau rất nhiều nông nổi của thứ tình cảm dùng dằng này, chúng ta đã có thể mỉm cười lướt qua nhau - như hai người đứng trên con đường một chiều không thể nào quay ngược về phía thương nhớ cũ.

Cảm ơn người vì đã không yêu ta, để ta nhận ra mình còn quá nhiều điều cần phải làm cho cuộc đời riêng ở phía trước. Nếu cứ cùng người luẩn quẩn giữa “bùng binh của sự chọn lựa” thì đi hoài cũng chỉ loanh quanh một vòng tròn, mà rẽ ngoặt lại sợ ngã bảy ngã ba lạc nhau lúc nào không hay. Nên thôi người cứ đi đi, vì ta cũng không thể lưng chừng đứng lại. Biết đâu bên ngoài còn nhiều lắm những cơn mưa để ta một mình ướt áo mà tìm mái hiên che tạm và nhận ra đó mới là nơi cần tựa vào để hiểu được ý nghĩa yêu thương.

Tình yêu là gì? Là một người ướt vạt áo trước, một người ướt phía áo sau, vì đã ôm nhau thật sát khi mưa trút nước bất chợt. Chỉ cần thế thôi. Chứ không phải thứ tình cảm mà chúng ta huyền hoặc do duyên nợ mang lại và tự nắn gân mình tin rằng chính ông Trời xếp đặt hai đứa cạnh nhau. Dù thật ra, chỉ có ta tự cố chấp như một thói quen, cứ theo chân một người luôn chỉ muốn-ra-đi. Thói quen rèn nên xiềng xích, vậy mà chúng ta cứ tự trói buộc mình vào đó rồi ngỡ rằng đang được đeo trang sức. Đến bao giờ mới nhận ra có những thói quen chỉ làm trì trệ cuộc sống bạn luẩn quẩn hoài một nơi, không chỉ xiềng tay xích chân mà còn nặng lòng đi không nở ở không xong?

Cảm ơn người vì đã buông tay ta, trong một đêm chệnh choáng men say, khi cả hai đều không phân biệt nổi đâu là yêu thương, đâu là qua đường. Thứ tình cảm này, ngay từ đầu đã trót nhiều si mê chóng vánh hơn là chặt chiu đủ đầy sự chân thành. Thế nên chẳng thể trách người đã gỡ vội những ngón tay đan khi ta ôm chầm xin người đừng rời đi, để thản nhiên quay

lưng vào màn đêm mất hút. Đến độ sáng hôm sau, khi mặt trời đã nhuộm vàng con đường trước mắt, ta vẫn cứ loay hoay trong mớ bóng tối ngổn ngang như kẻ hực hơi quờ quạng mà tìm không ra nổi một bàn tay nương đỡ. Chỉ còn những tơ dây vương vীu của một mối duyên “mua dây buộc mình”, mà chẳng phải dây tơ hồng nên đâu đủ bền chặt để níu lấy cho lòng bớt chông chênh.

Cảm ơn người vì đã không còn mang đến những nụ hoa, để ta biết dừng lại đúng lúc thứ ảo tưởng trông mong vào một tình-cảm-ngỡ-từng-có-thật. Từ hôm nay sẽ không còn đi lại những con đường cũ, mua về thứ hoa được tía tốt xanh tươi nhưng chững được vài ngày đã chóng thành tàn lụi. Sẽ bắt đầu học cách vun trồng và chờ xem niềm vui mình gieo mầm mỗi ngày ra hoa. Thay vì nương nhờ vào thứ hoa ngoài chợ chỉ nở được vài ngày, sao không tự chăm trồng những cây hoa từ đất vườn lên tươi sắc hoài?

Cũng phải, hạnh phúc tự vun trồng bao giờ cũng bền vững hơn nhiều thứ niềm vui chóng vánh mua bán đầy đường và sẽ gãy gục héo tàn chỉ sau vài ngày giả vờ đẹp tươi.

Cảm ơn người vì đã không yêu ta, để ta dành dụm đủ đầy yêu thương cho một người đến sau xứng đáng.

Và người ấy, chắc hẳn cũng sẽ cảm ơn người vì đã bỏ lại ta giữa cơn mưa sũng nước, để người ấy kịp đến và cùng ta đi qua trọn vẹn những ngày bão giông nhưng chắc chắn sẽ có cầu vồng.

Đừng trách ý trời

Thế nên, tự mình phải quyết đoán cuộc đời bản thân chứ đừng trông mong vào tự nhiên vũ trụ.

Chúng ta thường ký thác niềm tin lẫn hy vọng vào ý Trời. Bởi lẽ Trời... ở xa xôi, nên nếu niềm tin không được kiểm chứng tới, thì chúng ta cũng cứ nuôi cái ảo tưởng đó đến suốt đời.

Diễn hình có lời đồn rằng nếu bạn đợi đúng lúc hạt tuyết đầu tiên của mùa đông rơi xuống, chẳng tay lên trời cầu nguyện thì điều ước sẽ thành. Còn nếu bạn đón được hạt tuyết cuối cùng trước khi trời xuân ấm lại thì hãy giữ chặt hạt tuyết ấy trong tay, bởi nó sẽ tan ra và cuốn trôi đi hết mọi nỗi buồn trong lòng.

Tôi chưa sống ở xứ hàn đới bao giờ nhưng nói thiệt chẳng tin mấy lời đồn truyền tai truyền miệng truyền thuyết này nọ. Nếu có tuyết, tôi chỉ muốn hứng một ly đầy xong làm đá bào siro uống cho khỏe người mát dạ.

Mà ngộ ha, người ta cứ hay gán ghép niềm tin và mơ ước vào thiên nhiên đất trời - những thứ mà con người chẳng thể thay đổi được. Kiểu như khi có sao băng thì nhớ nhắm mắt ước nguyện, rồi đất nẻ khô cằn thì phải nhảy múa cầu mưa, vân vân và vân vân. Chi vậy? Hay bởi tầm gửi ước mơ vào những thứ viển vông vô định đó thì lòng bớt bất an và sẽ không quá hụt hẫng nếu điều đó không xảy ra, kiểu như đổ thừa: “Ý Trời!”.

Xin thưa, chẳng có ý Trời nào cả, nếu như ý muốn của người ấy vạn lần bất nhất với mong cầu của bạn, thì có cả cơn bão tuyết hay cả thiên hà sao băng cũng chẳng lay chuyển thay đổi được.

Lòng người và lòng mình chẳng thể áp đặt lẫn nhau. Nên thay vì mơ mộng ước ao một điều gì bất khả, hãy tự thay đổi lòng mình trước khi tuyết phủ kín lối chẳng thể dời chân hoặc đất nẻ cạn kiệt không còn mầm xanh ươm nước.

Sự thật là Trái đất quay quanh Mặt trời, chứ không phải quay quanh riêng mỗi chúng ta! Ngay cả Thái dương hệ còn có nhiều lắm lỗ đen vũ trụ thì

đừng trách tại sao lòng mình đôi khi đầy khoảng trống chẳng ai lấp nổi. Thế nên, tự mình phải quyết đoán cuộc đời bản thân chứ đừng trông mong vào tự nhiên vũ trụ.

Bởi nhớ cho rằng, Duyên có thể do Trời định, nhưng Tình là ở lòng người.

Duyên còn - Tình còn, vậy thì quá viên mãn, chẳng có gì để bàn.

Duyên cạn - Tình cạn, cũng quá phủ phàng, cả hai chẳng thiết gặp lại, ông Trời nguệch đại đôi đường thẳng không cần bận tâm tìm điểm giao nhau.

Duyên còn - Tình cạn, đến độ giữa phố đông trăm gương mặt ngổ ngang, vẫn nhận ra nhau nhưng chẳng muốn cúi chào. Như người dung qua đường, chẳng còn mảy may xao động. Ý Trời cho gặp lại thì đã sao, khi mà người ta đã thay lòng bọt bọt quá?

Duyên cạn - Tình còn, dẫn đến cố chấp và lẩn thẩn, cứ vòng vo trở lại những con đường ngày đó để bần thần trước một dáng hình thân thương, thậm chí tìm cố hoặc vô cố ngang qua nhà người xưa, mong một lần chạm mặt. Nhưng hết duyên rồi thì đổ còn gặp nữa.

Không biết tại lòng mình là giấy, phủ bụi rồi ố vàng dần dà theo thời gian, hay tại lòng người là mây, bay qua rồi bay đi nên chẳng thiết quay lại. Thôi thì cứ đổ thừa hai chữ “thay lòng” để thay luôn cả đường đi lối về.

Lòng đi qua lòng, chỉ còn Tình nằm lại chông chênh.

Cái đó thì trách lòng người, chứ tại sao trách ý Trời?

Hết yêu

Hai chữ “đã-từng”, bao giờ nhắc lại cũng buồn thêm.

Vậy là mình hết yêu

Đơn giản như kiểu hoàng hôn tắt nắng để đuổi chiều
Nấn ná chi nhiều cũng chẳng níu được Mặt trời ở lại
Chi bằng bớt khờ dại
Tự tay mình thắp lửa để tránh đêm...

Hai chữ “đã-từng”, bao giờ nhắc lại cũng buồn thêm
Đã từng tin yêu, đã từng thiết tưởng
chẳng thể sống đời thiếu được người thương
Đã từng đan tay, đã từng ấm áp
Để giờ ngơ ngác đã-từng-của-nhau?

Chỉ muốn trở lại, để hỏi người duy nhất: Tại sao?
Tại sao lại là ta mà không là ai khác?
Tại sao trong cuộc đời vốn nhiều sự lỡ tay mất mát
Người lại chọn ta để bỏ đi?

Tại sao biết tình yêu này không còn xứng đáng vẫn cố chấp làm chi?
vẫn cố trấn an bằng những lý lẽ chẳng chút hoài nghi nhất
rằng hẳn người có điều chi vướng bận...
Nên cứ biện minh lỗi lầm
Cho người lỗi đạo thâm trầm dời chân.

Rồi sẽ đến ngày cổ tích không còn nữa ông bụt bà tiên,
mà chỉ kể về những kẻ phàm trần
hẹn thề với nhau đến cùng trời cuối đất
Câu chuyện “ngày xưa ngày xưa” được thay thế bằng những điều tưởng
chừng rất thật
“ngày này ngày nay, có hai bàn tay hứa không rời dù bên trời nổi bão
giông”

Ôi, chuyện viễn vông
VẬY mà bao kẻ lớn đầu vẫn thích được nghe kể
Đến khi hết yêu rồi mới thấm thía
“Đời đời kiếp kiếp” chẳng qua là ảo tưởng nhiều khê

“VẬY là mình hết yêu...”
Truyện-cổ-ngày-nay sẽ bắt đầu như thế...

Tình yêu đâu phải là duy nhất

Mình còn quá nhiều việc cần phải làm trong phần đời này - bên cạnh tình yêu.

Có một thứ mà tôi rất sợ và luôn sợ. Là thời gian.

Nên khi những tờ lịch trên tường mỏng dần, nỗi sợ ấy cứ tỷ lệ nghịch mà dày cộm lên trong lòng.

Nhưng hôm nay, tôi thấy người ta sân si hạnh hợ nhau vì miếng cơm manh áo, hôm qua tôi nghe người ta cửa cổ chặt tay nhau để cướp bóc giật giành, hôm kia tôi được kể những kẻ máu lạnh hãm hiếp đến chết một cô gái trẻ không cùng màu da nhưng cùng tuổi đời với tôi... Và nhiều hôm nữa... Tôi chỉ muốn quy xuống mà úp mặt vào tay mình, khóc rấm rứt cho cuộc đời mà tôi rất đổi yêu thương đang trở nên tàn nhẫn và xám ngắt niềm tin thế này.

Chính ngay lúc ấy, tôi hiểu rằng mình đã bước qua nỗi sợ thời gian in hằn tuổi tác lên tâm lẫn xác mình. Thay vào đó, tôi sợ con người và sợ chính mình đang sống mất dần đi thiện lương và hy vọng.

Thế nên, khác với mọi năm, tôi không còn đón phút giao mùa mới trong nỗi ủ ê và chán ngán. Ngược lại, tôi sẽ cảm ơn vì thời gian đã cho tôi thêm một ngày nữa được sống, một cơ hội nữa để thấy rằng mình còn quá nhiều việc cần phải làm trong phần đời này - bên cạnh tình yêu.

Tôi muốn được sống đúng nghĩa như thứ ôxy mà mình được tiếp nhận mỗi ngày - hít vào không khí lành trong, thở ra cacbonic độc hại, cũng như đón nhận vào lòng tất thảy niềm vui và thải ra những chuyện buồn ngột ngạt.

Được sống, đã là một ân may. Và được sống để trải qua hết buồn vui ngọt đắng, thương yêu lẫn phụ bạc... cũng là một phước phần mà ơn trên trao vào tay. Có điều, chúng ta luôn được quyền lựa chọn! Cũng như khi Thượng đế đưa cho bạn rất nhiều hạt mầm Hy vọng - Mất mát - Tổn thương - Tin tưởng... bạn có quyền chọn lựa hạt tốt để gieo, hạt xấu giữ lại. Cũng như “người ấy” vậy. Họ không lựa chọn chúng ta, đâu có nghĩa là chúng ta buộc mình phải lựa chọn đau lòng và độc bộ đến cuối? Dẫu biết có đôi lúc, hạt mầm chưa chắc vươn thành chồi xanh, và hạt khô chưa gieo lại bèn bị tách vỏ nhú lớn, nhưng quan trọng hơn cả, chúng ta vẫn phải chọn lựa để sống được trọn vẹn với những điều mà lòng mình kiên tâm!

Và hơn cả, hãy một lần buông bỏ thứ tình cảm đôi lứa rối rắm mù mịt để tỏ lòng rõ mắt mà nhìn hết quanh mình. Đời còn nhiều khổ đau trăm ngàn lần tổn thương và nghiệt ngã hơn thế. Tình yêu chỉ nên là một phần nhỏ nhoi thôi để chúng ta nhói lòng đôi chút, chứ đừng nên dành cả phần đời làm kẻ ở lại bên lề đường ký ức - khi tất thảy đều đã bỏ đi xa.

Khép lại năm cũ ngổn ngang vui-buồn, được- mất, tôi vẫn thấy trân trọng từng giây phút được sống, được yêu thương và cả được tổn thương...

Đón năm vừa sang, chỉ mong lòng biết đâu là nơi nương náu đủ đầy và hiểu được Tình yêu không phải là duy nhất. 365 ngày dài trước mắt còn để

thương lấy chính mình, hơn là thương lấy người đứng - dù là một người đứng xứng đáng!

Chúng ta là ai nếu không có tình yêu này?

Đến cả nước mắt rơi xuống, cũng không hề có may mắn chút tổn thương.

Bạn biết khi nào thì chúng ta hụt hẫng và trống trải nhất không? Đó là khi chúng ta dành cho một ai đó sự-ưu-tiên và tâm gửi hết cảm xúc của mình vào họ. Lệ thuộc vào thời gian biểu của họ, đợi chờ tin nhắn từ họ, trông ngóng hẹn hò với họ, thậm chí xoắn xuýt xôn xao chỉ vì được họ dành cho một vài động thái quan tâm nhỏ nhất [hoặc thậm chí, tiện tay ban phát]. Mà bạn biết rồi đấy, đã gọi là sự-ưu-tiên thì hẳn chúng ta sẽ thiết tha mong cầu và tôn thờ họ là duy nhất, như một thứ hải đăng độc tôn hướng về. Nhưng sự thật đáng buồn là, không phải cứ bạn xem họ là ưu-tiên trong cuộc sống, thì họ buộc cũng phải đặt bạn lên hàng đầu giữa bọn bề nhiều điều quan tâm khác. Tình cảm, đứng ở mỗi góc độ, hoàn toàn là chuyện không thể khiên cưỡng, không thể rạch ròi, không thể đòi hỏi hai chữ “công bằng”.

Nhất là khi bản thân lại thừa nhận cảm, thiếu dũng cảm, nên lời cảm thán duy nhất có thể nói chỉ là “Cảm ơn... vì tất cả những gì người đã mang đến và lấy đi”.

Có những thứ tình cảm cho đến khi lụi tắt vẫn để lại trên nền đất lạnh lớp lớp tàn tro, đủ để ủ ấm suốt phần đời còn lại, và sẵn sàng bùng bùng lửa cháy nếu có ai đó lại gần khơi thắp.

Vậy thì chúng ta sẽ là ai, nếu không có tình yêu này?

Hay chỉ là những người đứng ngăn ngại bằng qua nhau trên đường đời chen nghịt. Rồi điềm nhiên ném thẳng xuống mặt đường một nhịp đập xốn xang nơi ngực trái đang thoi thóp chờ thành hình?

Hơn một lần tự vấn chính mình, có bao giờ hối hận vì yêu một người đến lạc cả bản thân? Kết quả đâu có tròn đầy hay hụt hẫng, vẫn cảm ơn thứ tình cảm đã từng xem là-duy-nhất ấy, đã từng-đến-rồi-đi một lần ấy, đã-từng-có trong cuộc đời hữu hạn vốn nhiều điều chưa-từng-có này.

Thế là đủ rồi, ta chẳng cầu cạnh gì. Ở lại hay chia ly, chẳng còn khác biệt lắm. Đã ngọt đắng, đã khóc cười, đã tận cùng đau khổ, đã tột đỉnh hân hoan. Đã đủ để nhìn người quay lưng, mà lòng vẫn cảm thấy vô chừng là viên mãn. Đến cả nước mắt rơi xuống, cũng không hề có mảy may chút tổn thương. Là nước mắt chúc phúc cho những ngày sau của người, sẽ được ai đó thương lụy đến thiết tha, như người từng là duy nhất trong niềm thương của ta.

Thật ra chúng ta đều chỉ có một mình

Thứ tình yêu duy nhất và lớn nhất lại là yêu chính bản thân mình.

Thật ra ai trong chúng ta, dù là đàn ông hay đàn bà, đều ít nhất một lần tưởng rằng mình là người đặc biệt nhất trong mắt đối phương.

Thứ ảo tưởng đó, chẳng thể trách ai, bởi lẽ tình yêu vốn dĩ đầy những ngộ nhận cảm xúc lừa mị nhất trên đời. Love is one big illusion mà, lúc nào chẳng thế.

Anh đã từng tưởng mình yêu em, từng nghĩ vòng tay này, ánh mắt này và bờ môi này là thứ còn khuyết duy nhất để định nghĩa “yêu thương” của mình được trọn vẹn. Gặp em, biết em và quen em, anh ngỡ hóa ra đã đến

lúc bản thân có thể dành trọn những nhịp đập nơi ngực trái riêng cho một người.

Em cũng từng tưởng mình khác nhiều so với những người mà anh đã bước qua. Em cho rằng cá tính này, hình dung này và cả suy nghĩ này hiển nhiên đủ làm mềm lòng anh dừng chân lại và gọi nơi đây là “nhà”, gọi em là “chỗ bình yên”.

Nhưng rốt cục, anh là anh, em vẫn cứ là em. Chẳng thể nào hai đứa đi được đến cùng của hành trình quá dài rộng của yêu thương. Thật ra, chúng ta đều chưa bao giờ là người đặc biệt nhất của nhau, bởi vì thứ tình yêu duy nhất và lớn nhất lại là yêu chính bản thân mình. Thật đấy, tình yêu vị kỷ kia hóa ra lại sống dai, sống dài và đeo đẳng hơn nhiều những tình cảm chóng vánh của đôi lứa yêu nhau. Dù cho cuộc sống một mình mòn mỏi và đơn độc, thì khi buông tay nhau, con người ta chỉ có thể buồn bã được đâu chừng dăm bữa, sau đó cũng tự vực mình gượng dậy và kiêu hãnh sống đời “tự thương lấy mình”.

Thế nên, thật ra chúng ta lúc nào cũng chỉ có một mình.

Khoan bàn đến những triết lý sâu xa, văn chương lãng mạn mà bao đời người ta vẫn ca tụng tình cảm. Muốn yêu một người, trên hết bạn phải tự yêu chính mình trước đã. Lẽ đơn giản, nếu không biết chăm sóc, quan tâm và trân trọng bản thân thì làm sao biết cách yêu một người đứng hoàn toàn xa lạ. Bản năng con người luôn tự bảo bọc mình trước những va chạm cuộc sống, những bất an trong lòng, riết rồi nó được dung dưỡng trở thành tình yêu bản thân lúc nào chẳng hay. Nhưng lẫn ranh giữa biết nuông chiều bản thân và nhốt mình vào thế giới riêng vị kỷ chỉ biết yêu mình trước nhất, hoàn toàn mỏng manh. Thế nên chỉ cần bước sai dù nửa gót giày, lập tức tình yêu cứ ngỡ thiêng liêng và hằn sâu dành cho một người nào đó, hóa ra cuối cùng cũng chỉ vì chúng ta quá yêu mình mà thôi. Chẳng có gì vụn

nguyên, chẳng một ai đặc biệt, anh và em, đến và đi, cảm xúc lúc rời tay mới là thứ thật lòng nhất mà hai đứa dành cho nhau.

Áo tưởng và hoang đường. Đó là những thứ còn sót lại cho cuộc tình vốn ngỡ là duy nhất của hai ta.

- Anh muốn em làm gì với nó bây giờ?

Thôi thì cứ mang về nằm mơ lại những ngày đã-thuộc-về-nhau.

- Còn em, muốn anh làm gì với nó đây?

Để yên cho những thứ từng-là-của-chung còn nguyên vẹn. Làm ơn đừng đem bất kỳ quá khứ nào của hai đứa về riêng một phía chỉ có anh...

Độc thân là một đặc ân

Sống đơn chiếc riết thành quen, chẳng ai còn thiết tha mong tìm một nửa vừa vặn để kết đôi trọn vẹn.

Thời đại của cô đơn...

Ai cũng thấy mình thừa ra như một số lẻ - nếu không là số 1 quanh quẽ một mình thì cũng là số 3 làm người đến muộn. Rốt cục sống đơn chiếc riết thành quen, chẳng ai còn thiết tha mong tìm một nửa vừa vặn để kết đôi trọn vẹn. Hoặc giả có mắt trông tìm thì cũng kiếm hoài chẳng ra, Sài Gòn giấu nhau kỹ quá, nên trò chơi trốn tìm mãi chẳng gặp mặt.

Thành ra, thành phố lúc nào cũng tấp nập đông dân, nhưng mỗi người lại cứ loay hoay trong chiếc lồng đan bằng nỗi cô đơn, biệt lập giam mình với chính niềm bi thương tự tạo chẳng cho ai chạm gần.

Nhưng này hỏi những người lớn cô đơn, có bao giờ bạn nghĩ rằng độc thân cũng là một đặc ân mà bạn cần trân trọng?

Độc thân, nghĩa là sẽ không phải ràng buộc đời mình với bất kỳ hứa hẹn gắn kết nào. Bạn toàn quyền với chính cuộc đời mình mà không cần nhượng quyền sở hữu để bất cứ ai xen vào xáo động. Bạn sẽ không tự nhói lòng vô nghĩa khi ai đó thất hứa quên hẹn hoặc rời tay buông bỏ - nhẹ hẫng như chưa từng thiết tha. Bạn thành thạo đi đến mọi nơi, gặp gỡ nhiều người, nói cười vui tươi, thậm chí, buông lời lá lơi, mà không sợ bị phán xét là cợt nhả. Bởi, “độc thân” là một từ đặc quyền luôn gắn liền với hai chữ “quyền rũ”. Vì sao? Vì chỉ có một mình nên bạn toàn tâm toàn ý, thậm chí ích kỷ, dành tất cả sự chuyên tâm lo lắng cho bản thân, để yêu chiều chính mình, để mỗi lúc nhìn vào gương sẽ chỉ có thể mỉm cười cao ngạo: “Con nhà ai mà khéo đẻ thế?!”

Độc thân, còn là một đặc ân để bạn bảo vệ chính thân tâm mình khỏi phiền não và tự tìm an nhiên. Sẽ không còn những giờ phút thấy rằng hình như bên lồng ngực trái vừa đánh rơi mất một thứ gì, và ai đó đang lấy nó làm nắm đấm cửa, vì thỉnh thoảng cứ nhói vô chừng như thế có người cầm tim mình thít chặt và vặn vẹo vậy.

Bạn thấy đó, ngay cả quả táo bó rau muống tươi xanh thì cũng phải bỏ vào tủ lạnh để bảo quản cho lâu. Thế nên trái tim của chúng ta muốn đừng héo mòn vì những cơn nắng dễ say bên ngoài thì cũng nên cất tim vào đông đá. Thử để ý đi, cứ mỗi lần tim được rã đông để nó nóng ấm đập loạn nhịp vì một ai đó, thì cuối cùng, chỉ rước đau về lòng. Cuộc sống ngoài kia dễ khô dễ tàn, muốn cho bảo toàn tim còn son trẻ, cứ ướp lạnh thực thể ngoan cố ấy và chọn sống đời độc thân cho tươi xanh yên lành.

Tin tôi đi, thử nhìn xung quanh, bạn sẽ thấy còn biết bao lựa chọn để thân nhiên lẩn chậm rãi kiếm tìm một chốn dừng chân xứng đáng nhất. Đừng tự mua dây buộc mình sớm quá - khi mà chưa chắc là dây tơ hồng cho cam -

hay chỉ là thứ dây dưa níu kéo làm phí mòn tuổi trẻ. Hãy cứ nhớ rằng ĐỘC THÂN là một ĐẶC AN cho nên phải tận hưởng thật lâu nhất có thể, bạn nhé.

Còn nhiều lắm ngày mai

Đừng vì tình yêu nhất thời mà phí hoài một đời,
đừng vì một người đi mất rồi mà phủ tay bất cần
với những người xứng đáng bên cạnh.

Tôi không biết có nhiều người trẻ giống mình không, nhưng rõ ràng là đôi lúc thành phố này dung dưỡng nỗi cô đơn quá tốt. Bằng chứng là những ngày cuối tuần, chẳng thiết tha đi đâu, làm gì, gặp gỡ. Chỉ thấy vui khi vùi mình trong chăn gối lạnh tanh hơi người, ngó nắng chiều ngoài hiên xiên những đường hắt sáng lên mặt tỏ mờ, văng vẳng bên tai là bài hát: “Ở cạnh ai, tôi cũng vô thức so sánh họ với người cũ. Cho dù người ta thương mình nhiều chẳng nữa, cũng chỉ xem như bạn bè, chẳng thay thế nỗi người xưa. Làm đủ mọi chuyện cũng không thể làm mình vui, cuối cùng, họ đành bỏ cuộc tháo lui”.[1]

[1] Lời bài hát “Thật sự em không vui” – Chung Gia Hân.

Tự nghĩ tuổi trẻ đôi khi phí hoài trong những nỗi buồn như thế, cũng là một chuyện thú vị. Không xét đúng sai, không xét vị kỷ, chỉ biết là có những lúc cảm thấy chán hơi người và không màng tiếp xúc xã hội ngoài kia. Chỉ muốn chính mình đối diện dịu dàng với nỗi buồn vô ngôn của bản thân.

Thứ cảm giác ấy nặng trĩu thế nào, tôi nghĩ bạn hiểu, nhưng nó lại là trọng lực kéo bạn rơi hẫng xuống đáy sâu tận cùng của nỗi buồn.

Đã rồi tự nảy lên.

Vì như ai đó đã bảo, cuộc sống là một đồ thị hình Sin, đến điểm cực tiểu sẽ lại vươn lên và khi đạt cực đại sẽ phải chuyển xuống. Nếu chưa từng rơi vào nơi cạn cùng sâu nhất của nỗi buồn, thì biết đến chừng nào mới có điểm dừng, mới có nơi tựa đỡ để mình bật dậy và hướng lên với niềm vui?

Thế nên đừng trách tôi bi quan hay tiêu cực khi cứ cố sús nỗi buồn. Vì chẳng có cách nào đương đầu và vượt qua thứ tâm trạng tồi tệ ấy hiệu quả bằng việc cứ... đối diện và đi xuyên qua nó. Đường thẳng bao giờ cũng nhanh gọn lẹ hơn là đường vòng quanh co tránh né. Bởi vậy, cứ buồn, để mau chóng nếm trải hết cùng cực nỗi chán chường thất vọng, để nhận ra mình còn một chặng đường dài của rất nhiều cảm xúc khác đang chờ trải qua.

Và hơn hết, nỗi buồn trong tình cảm càng cần thiết cho chúng ta chiêm nghiệm. Để thấm thía. Và để tỉnh ngộ.

Bởi, yêu thì có thể nhiều lần, nhưng sống thì chỉ có một lần thôi. Yêu lầm thì yêu lại, nhưng sống sai thì không có một cuộc đời thứ hai để làm lại đâu. Vậy nên đừng vì tình yêu nhất thời mà phí hoài một đời, đừng vì một người đi mất rồi mà phải tay bắt cần với những người xứng đáng bên cạnh.

Có những chiều thứ 7
Ngồi chờ tin nhắn ai
Mà tổng đài rất “nhây”
Gửi toàn tin khuyến mãi!

Ôi những chiều thứ 7
Chỉ muốn uống thật say
Rồi nằm ngủ hết ngày
Để quên đi người ấy...

Nhưng giật mình tỉnh dậy
Người chẳng thể ở đây
Mình vẫn cứ sống “lây”
Tiếc chưa, chiều thứ 7?!
Tóm lại, đi ra ngoài!
Tự mình phải nguôi ngoai
Thương mình đừng ngoảnh lại
Còn nhiều lắm Ngày Mai!

Bởi có những điều tiềm thức chẳng cho quên

Chúng ta hoàn toàn bị động trước những quyết định
Buông tay hay Giữ lại của tiềm thức.

Cô bạn tôi trở về sau một chuyến “nghỉ dưỡng” dài ngày ở... bệnh viện!
Một vài chẩn đoán của bác sĩ buộc cô phải leo lên băng ca, mặc chiếc áo bệnh nhân xanh nhợt nhạt và đối diện mắt nhìn vào thứ ánh sáng leo lét của phòng cấp cứu. Ổn trời là mọi việc đã ổn thỏa. Nhìn cảnh anh chồng sắp cưới ôm chầm lấy cô và cười trong nước mắt, gia đình cả hai bên mới có thể thở phào.

Nhưng điều làm bạn tôi hoang mang nhất là sau cuộc tiểu phẫu mổ mé giữa lẫn ranh lành - dũ lại là giấc mơ ngay trong đêm đó hiện về hình ảnh của... người bạn trai cũ – người mà cô đã chủ động rời tay để đến với vị hôn phu hiện tại. Rõ ràng không phải “ngày nhớ đêm mơ”, càng không phải tư tưởng bị rịn hay gì khác, chỉ là một cách tự nhiên như hơi thở, người đó trở về trong lúc cô bạn tôi cảm thấy lo lắng và mong manh nhất trước những sống - chết cuộc đời. Đó là tình yêu đầu tiên và lâu nhất của cô, kéo

dài gần chục năm trời và cách biệt nhiều hơn là gần gũi. Nhưng lý do khiến cô chia tay không phải vì khoảng cách không gian hay sự chán ngán của thời gian đã bào mòn một mối tình cũ kỹ. Chỉ vì cô thật sự yêu người hiện tại - hôn phu của cô - nhiều hơn. Thế thôi!

Vậy thì có gì mà ngay trong lúc hoảng loạn và cần một bờ vai nhất, người cô mơ về lại là chàng trai đã xa lắc xa lơ và tình thương cũ đã nhuốm màu bột bọ?

Là vì có những điều đã khắc sâu vào tiềm thức, chỉ chực chờ trở về lúc tâm trí tưởng chừng đã yên ổn ngoài ngoài nhất. Hệt như một chiếc lá rơi rất khẽ xuống mặt hồ đang đìu hiu phẳng lặng, ngay lập tức gợn nên những vòng sóng xôn xao.

Có những người, những điều tưởng chừng xa ngút mắt và chính bản thân chẳng còn bận tâm nghĩ đến, nhưng bất chợt một phút thảng hoặc lại trở về, rõ mồn một như bộ phim quay chậm mà mình đã thuộc nằm lòng từng câu thoại, từng cử động của diễn viên. Đó không hẳn là vì còn yêu hay nuối tiếc ngày cũ, càng không phải giữ gìn hay đóng khung ký ức để lâu lâu lần giở ra xem. Chúng ta hoàn toàn bị động trước những quyết định Buông tay hay Giữ lại của tiềm thức. Vậy nên mới có chuyện thi thoảng trong những giấc mơ hay thậm chí cả lúc tỉnh trí, một hình ảnh thân thuộc nào đó lướt qua trước mắt lập tức nhắc nhở trong mình những chuyện xưa cũ đã lâu không còn. Tôi vẫn đôi lần đi qua con đường hồi nhỏ được mẹ đạp xe chở đi học, những lúc ấy trong đầu lập tức lờn vờn hình ảnh một chiếc xe đạp cũ kỹ màu đen có ghế ngồi rất êm và hình ảnh chiếc áo xanh của mẹ nhìn mát mắt cả trưa hè.

Trở lại với cô bạn tôi. Sau khi ngần ngợ suốt mấy ngày vì giấc mơ quá vãng kia, điều duy nhất cô có thể làm là mỉm cười và trấn an mình “Tiềm thức chẳng cho quên”. Ừ thì những điều đã qua, dù gần hay xa, dù yêu hay giận, thì ký ức còn lại vẫn là thứ nằm ngoài mọi quy luật quên nhớ của thời gian

lẫn tâm trí con người. Biết vẫn còn đó, thế là đủ. Không phải lưu luyến, không phải lần nữa, chỉ là tự nhắc nhở mình rằng đã có những tháng ngày như thế và một tình yêu như thế. Dễ dãi gì trong đời người còn có lại một tình cảm na ná giống thế ở ngày mai. Cho nên, cất lại được bao nhiêu trong tiềm thức thì hãy cố mà cất cho bằng hết, để mỗi khi yếu lòng thì còn có một điểm tựa mà dựa vào trấn an: Mình đã từng sống và từng yêu - trọn vẹn và nguyên lành như vậy.

Thế nên, nếu có một lúc nào đó, tôi trở nên lẫn lộn với những hành động không đâu như chạy xe một quãng đường thật dài chỉ để đến một quán ven đường và mua đúng một mẫu bánh rồi nhìn vào mỉm cười, hay giữa cuộc vui bù khú với bạn bè chọt bàn thần vì hương rượu quen thuộc thoảng nơi bàn kế bên... thì xin đừng vội kết tội tôi chỉ biết sống-vì-ngày-cũ.

Bởi có những điều tiềm thức chẳng cho quên.

Và cũng bởi vì là tiềm thức, có nghĩa chẳng còn thuộc về hiện tại nữa rồi.

Thế nên xin đừng trách phứt xao lòng vì tiềm thức của nhau...

Hãy cảm ơn những lần vấp ngã

Bởi có những thứ sinh ra chỉ để bốc hơi và tan mất, sau một lần chạm được đến nhau!

Cỏ nhà bên lúc nào cũng xanh hơn. Người đứng phía bên kia đường lúc nào cũng khó quên hơn...

Thế nên, chúng ta cứ đôi lần chệnh mảng quên mất bờ cỏ của riêng mình và làn đường an toàn của bản thân, để lạc bước đi xa, bỏ qua những giá trị thật gần.

Mà thôi, dừng lại đi, không thì trên con đường si mê ấy, càng đi càng xa, càng băng qua phía của người ta, càng dễ bị ngộ nhận vào thứ say nắng chóng vánh ấy. Đến khi giáp mặt, mới biết mình chỉ đang tự yêu nhằm một ảo ảnh.

Giống như chúng ta thường dễ ngộ nhận rồi mê mẩn thứ ánh sáng lảng bẳng nhạt nhòa sau ô kính xe mỗi khi trời mưa. Nhưng thử đưa tay lau khô những giọt nước đọng trên kính, cái khung cảnh cổ tích kia hiện nguyên hình là mớ hỗn độn ánh sáng tán sắc, chói mắt lóa màu. Đố mà dám nhìn lâu!

Bởi, hãy để mọi thứ đúng bản chất thật, chứ đừng tô vẽ hay đặt lên đó lăng kính mơ mộng viễn vông. Tình yêu cũng vậy, càng lăng đẽng mơ hồ lúc mờ lúc tỏ thì lại càng phù phiếm và dễ nhạt nhanh.

Giữa đong đưa phù phiếm và sự chân thành của trái tim, chỉ cách nhau một làn đường. Băng qua hay đứng lại, không phải do say nắng - xin mưa làm yêu sai một ai đó, mà là do tự lòng mình phải biết đâu là cám dỗ, đâu là bến bờ.

Làm sao cho khỏi lạc đường và lạc lòng?

Câu trả lời thật ra đơn giản lắm. Hãy cứ bước đi và vấp ngã.

Có những lúc trên con đường hun hút của sự mù quáng nhân danh “tình yêu”, sẽ có một người thành linh rẽ ngang và gạt chân khiến bạn vấp ngã, trật khớp sái gân. Và bạn biết không, đó mới chính là người bạn cần phải trân trọng, chứ không phải bóng hình ảo ảnh tít tắp phía cuối đường chẳng biết là vực sâu hay hố sục phía trước. Cho nên, hãy cảm ơn những lần vấp ngã!

Vả lại, đâu chỉ có vấp ngã, mà sau bất cứ chuyện gì xảy ra, khi chúng ta đã bước qua đều sẽ là một bài học đáng giá. Cứ sau mỗi một nhịp thở, bạn sẽ thấy mình chín chắn hơn. Sau mỗi lần tổn thương, bạn lại học thêm cách để yêu thương trọn vẹn.

Hoặc sau một cơn mưa, sau một lời hứa, sau một câu hỏi han vồn vẹn đôi ba từ, con người ta tự khắc nhận ra: Sau tất cả những gì đã cùng nhau trải qua, có thật sự là chân tình? Người bỗng chốc là dưng, bạn bè chuyển thân sang thù, anh em chuyển thương sang giận, chị em chuyển gần sang xa...

Rồi cũng đến lúc bạn ngồi thất thần sau song cửa chiều mưa, thấy mây gom nắng chuyển ngày sang đêm và nhận ra sau cơn mưa này, trời chẳng sáng ra là mấy. Sau một mối quan hệ dù xã giao hời hợt, dù gần bó thiết tha, cuối cùng mới nhận ra “Chân ái bất khả cầu”!

Thế đấy, sau cơn mưa và vấp ngã, bạn hiểu được nhiều điều. Nhưng trên cả, bạn hiểu ra có những người-quen-thành-lạ bước qua đời mình như mưa trôi tuột kẽ tay, cố hứng giữ lại thì cũng sẽ hong khô và ráo hoảnh theo gió trời. Bởi có những thứ sinh ra chỉ để bốc hơi và tan mất, sau một lần chạm được đến nhau!

Hơi ấm còn lại

Không bao giờ là quá muộn màng để lặng lẽ yêu một người bằng hết sự nhẫn nại và đợi chờ không cần hồi đáp - dẫu anh giờ đi mất từ lâu.

Em chẳng bao giờ mang găng tay, mặc cho bạn bè cứ ngán ngẩm lắc đầu: “Dang nắng riết thành đen thì hỏi sao chẳng ma nào thèm!”. Dường như cảm thấy mình là một đứa con bị thất lạc của Mặt trời, nên bất kể lúc nào cũng chỉ muốn đón người với sự thân gần và lòng trần gian nhất.

Anh, ngược lại, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đủ áo khoác, khăn trang, găng tay... để đối phó với Sài Gòn như đổ lửa mỗi khi tháng Tư về. Lần nào đi cùng nhau giữa trưa trời chang chang nắng, em chỉ lẳng lặng ngồi sau, vòng tay ôm anh để ủ tay mình vào túi áo khoác của người ngồi trước tránh nóng. Thành phố mùa hè bỗng dưng có ngọn gió nào thổi lạnh sống lưng, bất giác em chọn mình vì sự trù mẫn quá đỗi của hai kẻ-thương-nhau thất thường hết như lúc nóng lúc lạnh.

Sở dĩ thất thường là bởi họa hoằn lắm mới có những khoảnh khắc gần nhau thế này. Em không quen với những đưa đón bởi luôn cho rằng bản thân đủ bản lĩnh để tự cu rư mang chính mình. Còn anh, cũng ít khi nào dành thời gian đủ lâu ở bất cứ nơi đâu mà tính chuyện hẹn hò, cứ nhìn cả đồng áo khăn lĩnh kính đủ biết anh mê lang bạt thế nào. Ấy vậy mà, chỉ cần gặp nhau, lập tức một đứa sẽ tạm gác hết thế giới ngoài kia xáo động vẫy gọi để nhân nại đi cùng một đứa đang quên bỏ sự kiêu hãnh trốn trong vỏ ốc một mình. Em chưa từng hỏi tình cảm này là gì, anh cũng không màng gọi tên cho đúng mối quan hệ của hai đứa. Có điều, mỗi khi thấy tay em sạm đi vì nắng gắt, anh sẽ cởi vội chiếc găng tay đang đeo rồi đưa em, kèm cái cau mày nhú mắt: “Đừng lắc đầu, mang vào đi”.

Chiếc găng ấy, đến giờ anh vẫn chưa một lần lấy lại.

Chiếc găng ấy, đến giờ em vẫn nắm chặt trong tay dù đã qua bao mùa thay nắng gió.

Dĩ nhiên em thừa biết chiếc găng ấy chỉ là một trong rất nhiều găng tay, áo khoác sẵn có nên anh chẳng thiết đòi trả. Dĩ nhiên em cũng biết hành động ấy cũng chỉ như rất nhiều điều ân cần anh đã làm cho em - thiết tha thì có, nhưng đòi hỏi mãi mãi là điều bất khả. Thế nên, anh lại cứ rong ruổi đi xa, với biết bao ấm êm trong vô vàn những chiếc găng tay khác. Riêng em, giữ lại nơi này sự bảo bọc ít ỏi còn lại cho một thời có lẽ là ấm áp nhất của tuổi trẻ từng qua.

Em vẫn ở đây, những ngày Sài Gòn xa anh. Mưa và lạnh và nhớ. Thứ giữ ấm duy nhất là đôi găng tay cũ - dù hơi ấm trên ấy cũng chỉ còn vương vất sót lại sau quá lâu anh chưa lần nào chạm vào lại. Vậy mà vẫn tự nắm lấy tay mình và huyễn hoặc rằng hai đứa đang đan tay nhau. Áo tưởng là thế, cốt để thấy cuộc sống vốn dĩ đã ban tặng cho em quá nhiều yêu thương - dẫu cho là yêu thương vay mượn với một người đứng chung đường. Có hề gì, vốn dĩ “nhắm mắt mà yêu” nên đâu còn mong cầu hơn nữa. Lòng đủ là được! Cũng như ngày trước, anh từng mua hoa hướng dương về đặt vào bình thủy tinh ngay ngắn để nhắc nhở em rằng không bao giờ là quá trễ để chậm rãi ngắm nhìn vẻ đẹp của một bông hoa Mặt trời - dẫu hoàng hôn ngoài kia đã tắt. Và em, bây giờ cũng hiểu ra không bao giờ là quá muộn màng để lặng lẽ yêu một người bằng hết sự nhẫn nại và đợi chờ không cần hồi đáp - dẫu anh giờ đi mất từ lâu.

Anh vô tâm hay hữu ý khi để lại chiếc găng tay ấy cho em? Anh nghĩ em không cần đến câu trả lời, bởi những gì từng qua, từng ủ ấm, từng khắc sâu vào trí nhớ, có lẽ đã thay lời tất cả những mâu thuẫn vô ngôn trong anh. Dù có đi về những khung trời khác, dù có tìm được những niềm ủi an mới giữ chân, anh vẫn nhớ rằng, ở phía ngày nắng cũ, đã có người giữ giùm hơi ấm của anh, và cho anh.

Nhưng em này, đừng ngộ nhận giữa găng tay ấy và bàn tay anh. Bởi có siết chặt cách mấy, thứ em giữ suốt bên mình cũng chỉ là lớp vải len khít vừa những đầu ngón tay, chứ chẳng phải một bàn tay đan vào em vừa vặn. Là hạnh phúc hay vô hạnh, đều không còn tùy thuộc vào anh, trông chờ ở anh, ký thác nơi anh. Mà em phải tự thương thân mình.

Cuộc đời không đơn giản như muốn tránh nắng thì đeo găng tay, muốn tránh ai thì khuất mặt khuất mày là sẽ quên và xóa tên khỏi trí nhớ. Em có thể giữ hơi ấm còn lại, nhưng làm sao giữ người đã muốn đi? Cứ cho là anh

ích kỷ. Cứ cho là em mê mị. Nhưng con người, ai cũng đến lúc cần học cách buông tay.

Buông tay không có nghĩa là ngừng yêu. Chỉ là chấp nhận từ bỏ những ảo tưởng về một tình cảm vốn dĩ không thể riêng dành và một người chưa từng yêu mình như cách mình vẫn huyễn hoặc.

Thư gửi người thương chưa biết mặt

Tình cảm chân thành chỉ nên chặt chiu từ những rung động khẽ thôi, nhưng đọng lâu và còn lại.

Gửi người!

Ta đọc được đâu đó rằng một trong những điều mà người trẻ ở độ tuổi 20 nên làm là viết một bức thư cho chính mình ở 10 năm sau, để nhìn lại bản thân khi bước sang ngưỡng tuổi mới với những trải nghiệm đã khác nhiều lúc trước.

Vậy nên, ta sẽ viết thư này cho người-thương-tương-lai – người mà đến giờ ta vẫn chưa hề biết hình dung mặt mũi méo tròn thế nào. Chỉ có điều chắc chắn rằng, nếu người đang đọc bức thư này và đang liếc xéo nhìn ta đây mĩa mai khi hai đứa ngồi cạnh nhau bên khung cửa sổ ngập nắng của một ngày hè năm hai nghìn mười mấy sau tận thế bất thành, thì ắt hẳn người chính là chốn bình yên của riêng ta.

À, sẵn tiện cho hỏi thăm ngoài lề tí, chẳng hay lúc mới vừa gặp nhau, ta có gây nên thương tích đáng kể nào cho người không? Chẳng là vì ta từng có một lời hứa với chính mình, rằng chừng nào tìm thấy người và ôm chầm khóc lóc tí tê “Thank God, I Found You” thì ngay lập tức, hành động sau đó sẽ là đánh đấm túi bụi, hăn học dẫn vật “Người trốn ở đâu kỹ quá vậy, làm ta kiếm mắc mệt suốt mấy chục năm qua?”.

Đây, nói thế để người biết, tình thương này ta phải đánh đổi cả một phần đời non trẻ để đi kiếm cho bằng được. Kiếm tìm đến độ tưởng chừng đã có lúc bỏ cuộc và buông xuôi, chấp nhận tin rằng tình yêu không phải là thứ có thể ban bố đồng đều cho tất cả mọi người, và mình - tiếc thay - không nằm trong đám đông may mắn ấy. Cảm giác bình yên chạm tay là thứ mơ mộng hệt như cổ tích giữa thời hiện đại, nơi mà các ông bụt bà tiên đều đã hóa thạch từ lâu. Chỉ có ta kiên trì đi tìm quanh quẩn, hy vọng truyện cổ còn rơi rớt sót lại vài trang ngoài đời thực để ướm thử vào mình.

Mãi cho đến khi người xuất hiện...

Chúng ta gặp nhau như thế nào nhỉ? Hẳn sẽ không là một tình yêu sét đánh như lời bài hát Beautiful của Bosson mà ta rất thích. Bởi hai đứa chắc đã đủ lớn để hiểu rằng tình cảm chân thành chỉ nên chắt chiu từ những rung động khẽ thôi, nhưng đọng lâu và còn lại. Ta đã quá sợ những thứ cảm xúc chẳng gọi nổi tên, nồng nhiệt và si mê, nhưng cuối cùng chỉ để lại tiếng thở dài, khi đành đoạn tay nữ rời tay.

Ta chỉ cầu mong nhiều năm sau nữa, khi người đang đọc những dòng chữ này cũng là lúc ta hiểu được ý nghĩa nguyên lành nhất của yêu thương. Hai chữ “nợ duyên” hóa ra là có thật và sẽ tròn đầy vào lần yêu sau cuối với một người-xứng-đáng cho ta đánh đổi cả phần đời còn lại mà không nề hà được-mất, thiệt-hơn. Chỉ cần thấy người cười vui đã đủ cho quá khứ khép mi rồi. Những nông nổi xa xưa chỉ còn là một khoảng nhớ lãng đãng thỉnh thoảng nhắc về, nhưng không thể làm thắt lòng thêm lần nào nữa, không bao giờ!

Còn một điều nữa thôi, hứa là chúng ta sẽ dẹp hết facebook, twitter, instagram... và những thứ đại loại thế. Các mạng xã hội như khu vườn ong bướm dập dìu thị phi phù phiếm thiết nghĩ không thể là chốn dung thân bình yên cho hai đứa. Chúng ta sẽ dọn về vườn rau vườn cà dung dị nào đó

và làm tổ ấp nhau, bỏ lại thế giới ảo đầy cám dỗ kia để khỏi phải bận tâm đong đưa đẩy đưa gì nữa cả. Điều duy nhất hai đứa sẽ làm là đón đưa nhau, đến cuối cuộc đời, dù cho mưa hay cho bão tố có kéo qua đây. Thôi, Lê Hiếu đã nhập, thiết nghĩ chúng ta nên đi hát karaoke.

À, nếu người sắp “tắt thở” vì những câu chữ quá dài dòng này giờ thì nhớ thông cảm cho ta. Ta vốn dĩ là một kẻ nhiều lời, dông dài từ lời ăn tiếng nói đến viết lách thừa gửi. Mà cũng bởi thế, khi thương ai, ta cũng sẽ thương lâu nhớ dài.

Vậy thì, người đã dành sẵn hơi sức để đọc hết những gì lê thê ta sẽ kể cho người ở phần đời còn lại, cũng như để dành sẵn tình thương để song hành cùng ta trên quãng đường dài hai đứa sẽ đi sắp tới chưa?

Ghen làm gì với một ảo ảnh?

Đừng đại hỏi về quá khứ, để rồi đi ghen với tình cũ của người ta.

Chẳng ai so sánh lại với những điều đã qua,
chẳng ai cạnh tranh nổi với một ảo ảnh, có hiểu không?
Hoài công...

Có phải vậy không? Chúng ta luôn có một nỗi sợ vô hình [nhưng dai dẳng] về quá khứ của nhau...

“Người đã trải qua bao lần yêu và mất?”, “Người thương nhất của cô ấy là ai?”, “Em có phải là người đầu tiên của anh?”... Những câu hỏi ấy, hẳn ai trong chúng ta cũng đều ít nhất một lần gợn lên trong suy nghĩ, đổ có sai! Nhưng vấn đề là cách mỗi người chọn giải quyết lại rất khác, và dĩ nhiên, tình yêu của chúng ta cũng khác nhau từ đó.

Đừng dại hỏi về quá khứ, để rồi đi ghen với tình cũ của người ta. Chẳng ai so sánh lại với những điều đã qua, chẳng ai cạnh tranh nổi với một ảo ảnh, có hiểu không? Hoài công...

Mọi so sánh đều chỉ là khập khiễng, chẳng có bất kỳ một thứ gì hơn hoặc kém thứ khác. Bởi đặt trên những hệ quy chiếu khác nhau, có khi, thứ đang nằm rõ phần cán cân nghiêng về phía mình, bỗng chốc, vẫn có thể nhẹ hẫng và trở nên vô chừng là mông lung. Hồi nhỏ, cô giáo hay hỏi đùa một ký sắt thép và một ký hoa cỏ may, bên nào nặng hơn? Câu trả lời, với những ai thông minh thạo số, đã quá rõ ràng, là bằng nhau – hiển nhiên! Nhưng với những ai phải đeo mang quá nhiều những chất chứa nặng nề trong lòng, hẳn họ sẽ thấy hoa cỏ may dường như xộp mềm dễ chịu, và nhẹ nhàng hơn-rất-nhiều.

Có điều, nói thì dễ...

Dẫu biết khập khiễng, người ta vẫn cứ muôn đời so sánh, để rồi cuối cùng chỉ nhận về một kết quả tất yếu là bi kịch. Bao cuộc tình kết thúc chỉ bởi một trong hai hiểu ra “Mình không là duy nhất”, bao nỗi buồn bắt đầu cũng từ một sự thật “Người yêu kẻ ấy nhiều hơn ta”. Thật ra, chẳng ai trách lỗi con tim bởi nó lạc nhịp và trót yêu nhiều hơn một người, nhưng nếu đừng so sánh rồi phân chia rạch ròi tình yêu nào khắc cốt ghi tâm, tình yêu nào thoáng qua say nắng... thì hẳn chúng ta sẽ không phải nhân danh tình yêu mà gây khổ cho nhau thế này.

Giả dụ ngày xưa, các hoàng đế chí tôn đừng sùng ái riêng một quý phi nào, hẳn chẳng có bi kịch tranh giành nào diễn ra. Nhưng vấn đề là, ngày chỉ có duy nhất một Mặt trời, đêm chỉ có duy nhất một Mặt trăng, nên ngôi cao chín bệ cũng chỉ có riêng một Hoàng thượng và một Hoàng hậu. Đấy, chính vì cái vị thế cao nhất, cao không chỉ ở trên điện vàng, mà cao ở cả trong lòng nhau, khiến con người ta lao đao cả trăm bận ngàn lần. Cuối cùng, cũng chỉ để tìm lời đáp cho câu hỏi muôn thuở: Yêu ai nhiều hơn?

Hình như đã đi lạc quá xa, thôi tạm bỏ qua tam cung lục viện mà quay lại với thời hiện đại, nơi chẳng có một ngai vàng nào, ngoại trừ trái tim con người. Mà bạn biết rồi đấy, tranh ngôi vị chính cung coi bộ còn dễ - vì dẫu sao đó cũng chỉ là danh xưng, chứ còn tranh ngôi vị duy nhất trong trái tim, coi bộ rắc trở hơn nhiều. Vì tạo vật cứng đầu ấy có bao giờ chịu tuân theo bất kỳ sắc phong tước hiệu của bất cứ ai. Nó muốn loạn nhịp vì ai thì mặc nhiên loạn, nó muốn hăng nhói vì ai thì cứ tùy nghi nhói. Chúng ta hoàn toàn vô dụng và thừa thãi trước những quyết định của con tim, thế nên xin đừng truy cứu trách nhiệm nếu lỡ bạn không phải là chọn lựa đầu tiên lẫn ưu tiên từ nó.

Tôi nhớ đã nghe đâu đó đoạn hội thoại của hai kẻ yêu nhau khi ngồi hứng nắng bên khung cửa sổ quán quen một sáng hè gay gắt. Cô nàng hỏi chàng trai rằng so với những người yêu cũ của anh thì cô ấy được bao nhiêu điểm? Chàng trai điềm đạm trả lời: “10 điểm...”. Trong khi cô nàng còn đang hờn hờ ra chiều mắc cỡ “Anh cứ quá lời, em ngại quá...” thì anh chàng buông thêm một câu chậm rãi: “...trên thang điểm 100”. Tôi cười phà thiếu điều muốn phun cả ngụm cà phê vừa uống, thầm nghĩ: “Rồi xong, thế là kết thúc tức tưởi một cuộc tình”. Nhưng rồi, vẫn giữ thái độ điềm nhiên, anh chàng bảo: “Em có là 0 điểm, thì em vẫn là hiện tại, là số dương, là hiện hữu. Còn những điểm số 90 - 100, nếu có chẳng nữa, đã là bảng điểm trong sổ liên lạc thời phổ thông, nghĩa là chẳng còn có thể khiến anh thi lại hoặc lưu ban, em hiểu không?”.

Ừ thì, có hiểu không?

Đã là quá khứ, thì dù trong ngần đến thế nào, cũng đã là ảo ảnh, có với tay níu kéo cũng chỉ vơ vào toàn những hư không. Đã là người cũ, thì dù lòng có yêu nhiều đến đâu, cũng đã là dư âm, thỉnh thoảng gọi thầm cũng chỉ nghe tiếng vọng lại khô khốc như mưa mùa nắng hạn. Tên người lẫn khuất vào gió trời, bay mất rồi, còn gì nữa mà ghen, hờ Hiện-Tại?

Cho nên thay vì dẫn vật cả hai vì một người-thứ-ba-đã-cũ, sao tự bản thân không cố gắng sống vì nhau, để từ giờ phút này trở đi, Hiện-Tại sẽ là duy nhất và là hiện thân của Tương-Lai?

Yêu nhau hết nổi

Luôn định sẵn có một người yêu nhiều hơn để rồi đau, còn một người yêu nhạt nhẽo thì lại giữ được lòng thanh thản.

Tôi nhớ đã đọc ở đâu đó rằng: “Trong cuộc tình này, ai yêu trước, người ấy sẽ thua. Và chuyện tình cảm, người yêu ít hơn mới là người làm chủ được mối quan hệ”.

Ngẫm lại thấy cũng buồn cười, có điều buồn nhiều hơn chứ cười hông nổi. Vì đúng thật cán cân tình cảm chẳng bao giờ bằng hẳn về hai phía, luôn định sẵn có một người yêu nhiều hơn để rồi đau, còn một người yêu nhạt nhẽo thì lại giữ được lòng thanh thản.

Thế nên “buông tay” là một động từ hết sức lạ kỳ vì khi chia động từ này ở thì hiện tại, bạn được cả hai mệnh đề hoàn toàn trái ngược nhau. Có người phí hoài cả một quãng đời son trẻ mà buông hoài vẫn không dứt được ngày cũ, đến nỗi các khớp tay đã đơ hết cảm giác nhưng vẫn còn nắm chặt lấy toàn những trống không. Nhưng cũng có người, chỉ một sáng tinh dậy, thấy lòng hết yêu là hết yêu, nhẹ hơn cả gió thu vờn lá trên mặt đường xao xác. Bởi với họ, buông tay chẳng qua chỉ là chuyện cầm lên được thì đặt xuống được, đến cả con tim một phút còn thay nhịp đập mấy chục lần thì huống hồ phải bận lòng đến cử động của bàn tay lúc níu - giữ hay thả - buông.

Yêu nhau, cũng hệt như chơi kéo co, phải có lực giằng từ cả hai phía. Chứ một bên đã lơi tay thì trò chơi chẳng khác nào chỉ còn một người tự thu dây về hết phía mình rồi tự cuộn lấy bản thân trong mớ rối nùi của tình cảm.

Tôi từng viết: “Khi người ta trẻ, người ta còn dư dả những niềm tin trong lành nhất để trao đi và nhận lại yêu thương”. Nhưng khi người ta hết trẻ thì sao? Niềm tin suy cho cùng đâu thể hồi sinh từ tro tàn như phượng hoàng cháy kiệt cùng trong truyện cổ, nhất là sau khi trải qua đủ nhiều những cái buông tay, liệu còn ai đủ vững lòng đan tay mình vào một bàn tay xa lạ khác, thêm một lần nào nữa? Huống hồ những con mắt trần gian của chúng ta chẳng thể phân biệt nổi đâu là yêu thương, đâu là qua đường cứ xiên quàng vào nhau giữa thời đại hỗn mang nơi mà những giá trị ảo mang tên “phù phiếm” được xem là thước đo đầu tiên để kết bạn, kết thân và kết đôi.

Viết làm nhằm nhân một ngày thấy mình hết-trẻ, hết-niềm-tin, hết-yêu-nỗi và đang hồ nghi phải chăng hai chữ “yêu thương” chính là phân thân trá hình đội lốt của hai chữ “mắc mệ”.

Đã quen một mình

Một mình đôi lúc thật buồn mà cũng thật vui.

Hình như riết rồi thành quen, làm gì tôi cũng thích một mình.

Tối qua mấy đứa bạn rủ tụ tập coi trận tứ kết Euro, tôi lại lắc đầu và về nhà đối diện bốn bức tường, lặng lẽ ngồi xem các anh bò tót vật lộn với gà trống Gaulois. Mười mấy năm nay lúc nào cũng vậy, thay vì tùm năm tùm bảy hò hét om sòm thì tôi vẫn cứ một mình với những cảm xúc riêng dành cho đội bóng yêu thích. Phần nữa, tôi có cái tật làm quá và yếu tim thường trực, coi cùng thiên hạ mắc công bị kỳ thị, nên tốt nhất là riêng mình mình biết riêng mình mình hay.

Nhớ hồi xưa, thời còn đi học cũng thế. Giờ ra chơi, bạn bè hào hứng xuống sân đá cầu, nhảy dây, lò cò, tạt lon, tạt dép gì đấy, thì tôi lại một mình ngồi

trong lớp và chớ hề thiết tha đến việc chơi cùng đám đông. Đứng trên hành lang, nhìn xuống sân trường ngập nắng và bạn bè xiên quàng vào nhau trong tiếng cười trong veo đến lạ lẫm, tôi thấy mình thuộc về đâu đó xa lắc lơ. Có cảm giác nguyên cả ngôi trường tự chia làm hai nửa, một nửa tất bật ồn ào thường khi và nửa kia dành cho mình tôi tự kỷ. Vậy mà lại lấy làm vui vì đứa trẻ 10 tuổi bỗng được sở hữu nguyên cả không gian riêng và giờ ra chơi một mình thơ thần hóa ra là ký ức còn nguyên lành nhất mỗi lần nhắc lại chuyện áo trắng học sinh.

Lớn lên, đi làm, lại thích nhất những giờ tan ca khi trời đã tắt nắng. Tôi còn nhớ con đường từ tòa soạn cũ ra bãi giữ xe phải băng qua một ngã tư tất bật và đi trên vỉa hè lát đá có hàng hoa sữa dịu dặt mỗi độ trời chuyển mình vào Thu. Chẳng cần biết công việc hôm đó bề bộn thế nào, chỉ cần bước ra khỏi văn phòng, thả mình vào dòng xe cộ lướt nhanh như những dòng suối len qua nhẹ hẫng, còn bản thân là cát sỏi nằm lại bên bãi bờ, thư thả và điềm nhiên. Không chút bận tâm người xe hỗn độn chộn rộn xung quanh, tôi cứ bước theo thói quen về phía hàng cây thơm lừng mùi hoa sữa đợi sẵn. Đó là những giây phút hiếm hoi yên bình nhất của ngày. Độc bộ trên đường, cười một mình và lẩm nhẩm bài thơ Haiku của Basho “Trên con đường này. Giữa mùa thu ấy. Đi về không ai”, và thấy sự một mình đôi lúc thật buồn mà cũng thật vui, nhỉ?

Điện thoại nhiều số liên lạc, vậy mà cuối tuần ở nhà lười nấu ăn, lướt hết điện thoại cũng chẳng biết rủ ai, đành một mình chạy lòng vòng thành phố, qua những con đường mơ hồ nhớ - quên của ngày cũ. Đến chùng kim xăng báo gần cạn thì tấp đại vô lẽ mua ổ bánh mì không, xong chạy ngược về nhà, đổ sữa hộp ra chấm với bánh mì, nhai nhóp nhép tinh bột cho qua hết ngày tháng. Một mình nên ăn gì cũng chẳng còn quan trọng dở ngon.

Thế nên, không có gì lạ nếu khi yêu, tôi cũng thường đơn phương một mình.

Mối tình đầu của tôi chẳng hạn. Gặp nhau trong một chương trình lễ hội của trường tổ chức, cười nhạt thoáng qua vậy mà tôi耿耿 suốt thời áo trắng. Đến nổi năm cuối cấp, dù đã có kết quả mình được tuyển thẳng Đại học, tôi vẫn kiên quyết đi học luyện thi trong sự ngỡ ngàng của Ba Má về sự siêng năng trót quớt của thằng con trai. Phụ huynh thì nghĩ chắc con mình muốn níu kéo những ngày học sinh, chứ thật ra nào biết đi học chỉ là cái cớ để tôi được nhìn người ta, như hai người xa lạ lướt mắt qua vài lần trong lớp học luyện thi mấy trăm con người. Giờ thì người đã xa hơn nửa vòng trái đất mà câu chuyện đơn phương một mình ấy vẫn thỉnh thoảng làm nhói tim vài nhịp khi lục lọi ký ức cũ xưa mà nhớ về.

Mà đâu chỉ tình đầu, hầu như những tình yêu làm tôi nhớ nhiều, cũng toàn những câu chuyện chưa bao giờ bắt đầu nên không thể có kết thúc. Thứ cảm tình vụn vặt ấy tôi giữ riêng cho mình, mà người kia chẳng biết chẳng hay.

Vì không có thứ tình yêu nào vừa chặt vật lại vừa thành thật như yêu đơn phương. Chỉ lúc ấy bạn mới sống thật nhất với cảm xúc của mình dành cho người yêu thương mà không sợ bị tác động hay chao đảo từ bất kỳ tình cảm đáp lại nào. Còn những kẻ đang yêu có đôi có cặp, nhiều khi cảm xúc thật lòng phải giấu giếm ít nhiều, vui cũng không dám quá trớn, buồn cũng gói ghém đi, vì không muốn làm bạn tâm hay buồn lòng người còn lại.

Tôi chẳng cố sús hay tự hào gì về cách sống lẫn cách yêu đầy vị kỷ ấy. Nhưng nếu bình yên thật sự mà chúng ta cứ loay hoay kiếm tìm thực chất nằm ở chính bản thân, thì hà cớ gì phải cố gượng ép thêm một ai đó vào cuộc sống hiển-nhiên-đã-đủ-đầy-dù-chỉ-có-một-mình của chúng ta? Bởi biết đâu có những chuyện trên đời vốn dĩ được sắp đặt như thế, đến số mà còn có số lẻ thì huống hồ dăm ba số phận trên đời làm sao tránh khỏi bị lẻ nhịp?

Đến bao giờ chúng ta hiểu ra bài học tự thương lấy mình mới là thứ hạnh phúc viên mãn?

Thương nhớ hoang đường

Có những mối quan hệ đâu cần có tên, đâu cần gọi lên danh phận là gì, bởi sớm hay muộn, mình đều phải quên.

Mở mắt dậy đã thấy Melbourne. Thấy những sân vườn trồng hoa oải hương ngay trước cổng, thấy những tòa nhà hiện đại phía bên này đường thì dãy nhà cổ kính sẽ hiền hòa nằm đối diện ở phía bên kia, thấy thiên nhiên trong lành thân nhiên nép mình giữa cuộc sống tất bật nơi thành phố đông dân nhất nhì nước Úc. Thậm chí thấy cả quạ đen nhờn nhờn sánh đôi với bồ câu đi dạo chung cùng khách bộ hành.

Thế là tự cho phép bản thân cũng trở thành một kẻ nhờn nhờn, nửa vội vã - nửa chậm rãi, nửa hoài cổ - nửa hiện đại, gắn tai phone và lững thững đi bộ nghe nhạc Đỗ Bảo: “Điều hoang đường nhất là tình yêu em dành cho anh...”.

Mà có vẻ như thứ tình yêu hoang đường ấy lại rất thích hợp ở thành phố vốn dĩ cũng rất hoang đường này, bởi gần 8 giờ tối rồi mà nắng chiều vẫn còn trải dài trên sông và in bóng trên đường. Như thế hoàng hôn và bóng tối không thể chạm được vào Melbourne.

Như thế thời gian và lãng quên không thể chạm được vào nỗi nhớ của hai đứa.

Hoang đường như thế đó. Mà có bao giờ buộc lòng hết thương? Cứ mù quáng và cam chịu, như việc một mình đến thành phố này, tìm nhau.

Hẹn nhau. Dưới chân đồng hồ lớn, lúc đêm đã muộn và dòng người trong Melbourne Central đã đổ dần về phía nhà ga ở tầng hầm cho kịp chuyến train cuối.

Đợi nhau. Gần 12 giờ khuya. Lòng nó đều đặn nhớ cũng giờ khắc này, nhiều năm về trước, ở quán pub đông nghịt người, hai đứa đã mơ hồ chạm môi - nụ hôn đầu tiên và duy nhất, mà có lẽ đến khi xuôi tay nhắm mắt, chưa chắc quên được.

Người đến. Nó ngừng thở một tích tắc để thấy từ phía người bước vào có thứ ánh sáng như thắp vàng cả khu trung tâm thương mại giữa đêm. Người chạy nhanh về phía nó, nở nụ cười khiến nó sẵn sàng đánh đổi hết tuổi trẻ để chờ được nhận lấy. Nó chỉ biết lấy bẫy đứng yên tại chỗ, cảm thấy thân thể này tất cả đã dư thừa.

Ôm chầm lấy nhau. Rất chặt. Thật chặt... Cái ôm kéo dài không biết qua mấy thế kỷ mà nó có cảm giác tất cả mọi người xung quanh đều đã hóa thạch hoặc tuyệt chủng biến mất, để nó lại gọn bồng trong vòng tay người.

Cái ôm đó, sẽ tiếp tục là thứ nó mang theo suốt cả đời.

Đã nhiều năm trôi qua, nó đã dần quen với sự thật rằng người vẫn đang sống tốt, rất tốt, ở nơi này, trên con đường người đã chọn đi. Nó từng định ninh không may may nghi ngờ câu “xa mặt cách lòng”, nhưng ngay lúc này, trong vòng tay người, cái suy nghĩ ấy hoàn toàn phủ phục tháo lui.

Nó chỉ biết nhìn người và thấy mình như kẻ đang say và khước mắt đỏ cay từ lúc nào. Nhìn thấy nhau mà cứ ngỡ là ảo ảnh, chỉ muốn ôm chầm không dám rời tay, sợ lại mất nhau như đã từng. Nó bắt đầu nhớ lại một người của lần đầu gặp nhau chia từng mẫu bánh cheesecake, người của những khuya cùng nó đi chợ hoa tìm mua cúc Mặt trời, người của một ngày mùa Xuân đi đếm ánh sáng từ trên cao, người của những con đường lộng gió chạy vòng vo vẫn chưa muốn dừng lại bởi chẳng nỡ phải về sớm xa nhau... Tiếng đồng hồ lớn gõ 12 nhịp. Đâu đó trong lòng vang lời thơ cũ: “Em nên tin tình chưa bụi bao giờ... Mất hay còn chưa hẳn khác nhau đâu”.

Cuộc gặp này, thật ra rất hoang đường, nó chưa từng nghĩ tới. Thậm chí, nó từng tin và chấp nhận một cách buông xuôi rằng, hai đứa đã lạc và lạ mất nhau kể từ khi mỗi đứa sống khác dưới hai khoảng trời. Nhưng cuối cùng thì hai khoảng trời đã trở thành một, khi nó sang đây, nhưng tiếc là hai trái tim chẳng bao giờ có thể chung cùng một nhịp.

Người bảo: “Đừng hỏi chúng ta là gì giữa bề bộn đời nhau”. Nó chỉ biết cười: “Có những mối quan hệ đâu cần có tên, đâu cần gọi lên danh phận là gì, bởi sớm hay muộn, mình đều phải quên”.

Nhưng cho dù không gọi được thành tên thì những khoảnh khắc như-thế-này và từng-thế-này, nó vẫn sẽ nhớ. Dẫu cho mai này có mất đi tất cả những chỉ dấu đưa lối về lại ký ức, thì khuôn mặt người, nụ cười tươi, vòng tay ấm... vĩnh viễn nó khắc cốt ghi tâm. Bởi vì người đã ở lại mãi trong trái tim này - dù chỉ còn như một ảo ảnh, thậm chí ám ảnh. Bởi vì người là người-không-thể-thay-thế-được, không bao giờ!

Có những điều đã rơi xuống theo từng tờ lịch treo tường, mất đi trong vòng quay của năm tháng, nhưng cũng có những điều cứ lửng chừng không bao giờ mất, cũng chưa hẳn là còn. Như sự hội ngộ đầy lấp lửng tối nay. Gặp lại nhau để biết đôi khi tình yêu chỉ là chuyện hoang đường, nhưng sự trân trọng và thân gần mà chúng ta từng có cùng nhau, sẽ luôn là một điều thật nhất trong cuộc sống này.

Vậy nên, nếu khái niệm “duy nhất” không thể có thật trong cuộc sống nơi mọi thứ đều chóng vánh thay nhanh, thì chỉ xin được là người “thật nhất” trong tất cả thứ cảm xúc na ná yêu thương mà hai đứa từng trải qua. Để sau này, mỗi lúc trời trở gió, mỗi lúc đồng hồ vang 12 giờ và mùi Sangaria thoảng nhẹ trên phố, chắc chắn sẽ còn nó chờ người. Không cần người nhớ lời hứa cũ, không cần người quay về để nhắc lại chuyện xưa, chỉ cần biết là có một người vẫn hoang đường như thế, vậy thôi, là đủ lắm rồi.

Từ bỏ hoang đường

Có mòn mỏi chờ cũng chỉ là chờ đến lúc chạm ngõ nguôi quên
chứ chẳng thể chờ được chạm tay nhau thêm một lần nào nữa!

Nó rời khỏi thành phố hoang đường.

Còn người, thì rời khỏi những ảo tưởng trong nó.

Nó và người, đã đi đúng một vòng tròn. Tìm thấy nhau, lạc mất nhau, tưởng chừng đã quên bẵng nhau và bây giờ, gặp lại nhau. Từ Sài Gòn đến Melbourne, chúng ta nợ chính mình một câu trả lời: “Vì sao hai đứa đã làm quá nhiều điều cho nhau, từ ngọt ngào đến đắng đót, nhưng điều duy nhất là yêu nhau thì lại chưa từng?”.

Máy bay cất cánh, nghe mơ màng nghe bên tai phone câu hát: “Biển xanh vẫn xanh người đi sao đành...”. Máy bay chưa kịp nghiêng mà nước mắt đã tròng trành trào khỏi khóe. Quệt vội rồi ngược mắt trông ra ngoài cửa sổ thấy mây trời sao gần đến thế, và người, sao lại xa đến thế? Buông mình về phía mây trắng để trốn tránh ánh nhìn soi mói của hành khách ngồi cạnh, nó chùng lòng hẳn khi thấy cả dải biển xanh và đường núi dọc bờ chạy đến điệp trùng. Ừ thì biển xanh màu lam, núi xanh màu lá mà lòng mình thì xanh xao nhàu nát hết cả chuyện cũ lẫn người-vừa-cũ. Tiếng Anh chơi chữ vậy mà hay, chữ “blue” của màu xanh - màu hy vọng, thật ra cũng là chữ “blue” mang nghĩa “nỗi buồn”.

Biết nói gì đây, biết làm gì đây, trước những kỷ niệm đang dần hóa xanh rêu phủ kín trong lòng và xanh thẫm trên trời không thể với tới? Những ngày cùng người thở chung nhịp với bầu không khí của thành phố dưới chân vừa bỏ lại, nó thấy mình choáng váng và xây xẩm hơn ai hết. Chính lúc hội ngộ những thân thương xưa cũ lại là lúc hồ nghi trong lòng mình liệu có còn cố

chấp, và trong lòng người có còn vương vất chút xíu nào chuyện đã qua? Cũng may mà có người bên cạnh... Cũng may nhờ cái ôm chằm giữa mưa lạnh lúc 12 giờ đêm... Sao có những nỗi đau đã đi qua không chỉ một lần, mà lần nào gặp lại cũng vẫn cứ thấy mình ngậy ra trong bất lực không lường trước được?

Nó từng mừng tượng trước khi sang đây, rằng cả hai sẽ rất giao đãi và khách khí lúc gặp lại. Thậm chí, nó còn đoán chắc mình sẽ bình thản nhìn bóng người khuất vào màn đêm giữa tiếng xe điện leng keng trên phố Swanston. Ngay cả nhật ký cá nhân, nó đã khoan tròn sẵn ngày lên chuyến bay rời khỏi Melbourne kèm theo dòng chữ “tử bỏ được người là dũng cảm lớn nhất của tuổi thanh xuân”.

Nhưng tất cả, hóa ra chỉ là ảo tưởng. Nó chẳng tử bỏ được gì, nếu có, họa chẳng chỉ là tử bỏ được sự kiêu hãnh rằng nó-có-thể-quên-người. Còn người, vẫn cứ đứng dửng dăng ở một ngã rẽ, lặng lẽ đợi chờ một điều gì không rõ nữa. Chỉ biết là người vẫn ôm chằm nó thật chặt, không chút ngại ngần lẫn lộn sau chừng ấy ngày đã cách xa. Và nó, thay vì dạn lòng buông bỏ ảo tưởng xưa cũ về tình-yêu-chưa-từng giữa hai đứa, thì lại một lần nữa bước vào mênh mang tối, giữa tiếng xe điện inh ỏi như đánh thức mọi điều đã cố ru ngủ cho ngoai nguôi. Để dõi theo bóng người...

Rồi là mình đi sao đành? Rồi là người quên sao nhanh? Cuối cùng chỉ biển còn xanh, chỉ núi nằm lại yên lành, chỉ mây trời vẫn bay trên đầu quần quanh, còn câu “Em yêu Anh” đã trở thành một chuyện vĩnh-viễn-hoang-đường. Có mòn mỏi chờ cũng chỉ là chờ đến lúc chạm ngõ nguôi quên chứ chẳng thể chờ được chạm tay nhau thêm một lần nào nữa!

Và mãi cho đến những năm tháng sau đó, bài học duy nhất mà tình yêu dạy cho chúng ta hiểu ra chính là “không-bao-giờ-có-sau-đó”. Bởi lẽ, hạnh phúc là thứ có thật và hữu hình ở thì hiện tại, chỉ cần sai lệch một giây thì đã không thể nói trước điều gì. Thế nên khái niệm “viên mãn dài lâu”, cuối

cùng cũng chẳng dài hơn một giấc ngủ trưa và lâu hơn một cái ôm chầm siết chặt. Hạnh phúc là nhất thời, còn cô đơn là cả một đời. Mỗi một con người, từ lúc sinh ra, chẳng phải là đã độc hành đến với thế gian này, tay trắng, lòng trần, và tim đập non yếu thừa thớt đó sao?

Không phải chúng ta yêu nhau không đủ, chỉ vì “sau đó” vốn dĩ là một khái niệm quá xa xôi mà chân trần ngại đi tới và tuổi trẻ còn quá nhỏ bé để so bề với trăm năm.

“Hành trang của em, giờ có gì đâu. Có anh nhẹ nhàng thì vắng anh nhẹ nhàng...”[1]

[1] Nhạc Đỗ Bảo

Cam tâm không đành

Sẽ đến một ngày em nhận ra đã từng có một thời em yêu anh nhiều đến phi lý và phung phí tuổi trẻ quá nhiều.

Lúc nào cũng thế. Sẽ luôn là những chiều mưa tháng Tám, khi em ngồi ở đâu đó giữa thành phố tám triệu con người, nhìn ra những con đường ướt mềm mưa và thấy anh băng ngang qua nỗi nhớ. Chợt buột miệng: “Giá mà mọi chuyện có thể khác đi...”

Kỷ niệm rơi xuống thành bong bóng nước. Vỡ òa. Cố soi vào. Chỉ thấy nụ cười của những ngày-vui-xưa, lấp lóa loang trên mặt đường sũng nước của những ngày-trống-rỗng-bây-giờ. Cũng ngộ, cùng là nước cả mà nước mưa thì có nắng lên hong khô, còn nước mắt, biết cậy nhờ vào đâu để lau cho khô được?

Em nghĩ anh biết câu trả lời. Là anh!

Nhưng không phải em viết ra những dòng này để mong cầu anh trở lại và ngồi xuống thấp lên Mặt trời, điềm đạm bảo: “Anh ở đây rồi, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”. Bất khả quá khi cứ trông chờ vào ai đó. Anh đâu phải ô mà cứ che mưa, cũng không là biển lớn để chứa hết nước mắt cho mình. Và em cũng không phải công chúa để mơ mộng hoàng tử trở về trao nọ hôn gọi tỉnh giấc nhau. Bởi tất cả những bà Tiên ông Bụt đều đã nghỉ hưu từ lâu, cho nên em muốn ngủ một giấc dài trăm năm thì cũng chẳng rừng sâu nào chứa chấp. Thôi đành tỉnh táo để thấy mình trần gian.

Và cũng đủ tỉnh táo để luôn tự nhắc nhở với lòng trần nhiều xáo động, rằng anh vẫn là một người không-thể-thay-khác! Dẫu cho anh đã tìm được một ai khác để thay em yêu anh trong cuộc đời nhiều đổi chác này. Em không dám buồn, cũng chẳng còn quyền trách cứ - đến cả cái quyền-quên-anh do bản thân tùy nghi định đoạt, em còn chưa thực thi nổi mà. Chỉ là khoảnh khắc này, quả thật có đôi chút tủi thân, thành ra tự cho phép mình ích kỷ để hờn giận và thương hại chuyện cũ. Chỉ thế thôi, không níu kéo hay dùng dằng, anh đừng quá bận tâm.

Rồi dần dà, em sẽ tự học cách che ô mỗi khi trời đổ mưa để bản thân đừng ướt nữa. Rồi dần dà, em sẽ tự học cách đối diện với những chia tay tất yếu trong cuộc đời, với những người tình tất tả bỏ lại ngày xưa.

Em bây giờ của những ngày 20, có thể sẽ đôi chút dẫn vật giận hờn, thậm chí từng nghĩ không bao giờ tha thứ cho anh vì đã thản nhiên bước qua em và quá khứ.

Nhưng đến chừng tuổi 30, biết đâu em sẽ chỉ lẳng lặng nói lời xin lỗi với người yêu khi ấy bỏ em đi. Bởi đến một lúc nào đó, con người ta sẽ hiểu ra thấu đáo nhất ba từ “tiên trách kỷ...”

Rồi 40 tuổi, khi một ai đó đóng sập cánh cổng và rời khỏi ngôi nhà từng là hạnh phúc của hai đứa, em sẽ chỉ tựa vào cửa sổ, bình lặng như nước,

không một tí cau mày hay tổn thương. Tay áp vào tách trà ấm thơm mùi hoa oải hương và cười với bóng mình trên kính cửa phản chiếu bóng ai đó khuất ngoài. Lẩm nhẩm vần thơ cũ: “Em nhớ cho mùa thu đã chết rồi... Mộng trùng lai không có thật trên đời”.

“Chúng ta quên nhau nhanh quá. Em cam tâm không đành...”

Anh vẫn còn nhớ ánh mắt em khi nhìn anh và lạc giọng nói ra những lời ấy. Điều duy nhất anh có thể làm chỉ là ôm chầm lấy em như một sự ủi an có phần thừa thãi. Bởi đã không còn yêu thì những hành động thương ái ấy chỉ làm em thêm bận lòng, mà anh cũng vụng về lóng ngóng.

Em lúc nào cũng thế, bao dung vô điều kiện với anh và với những khắc nghiệt của dòng chảy ký ức. Buộc quên thì em sẽ nhớ, buộc buông thì em sẽ nắm, cầm, níu, siết bằng hết sức cùng lực kiệt. Cứ như giữa thác lũ thay dòng phẳng phẳng cuốn trôi mọi thao thiết, em nép mình là chiếc lá rụng, diễm nhiên lẫn vào nước, bình thản trôi cùng quên - nhớ, để không bao giờ lạc mất anh và ngày xưa.

Nhưng chuyện gì rồi cũng PHẢI qua, như tất yếu hết ngày thì đêm đến. Giống như ai cũng từng vài lần vấp ngã, trật gót sái chân, thậm chí để sẹo, nhưng rồi dăm bữa nửa tháng, lại lành lặn và rành rẽ bước tiếp. Đố có thứ gì trơ lì và kiên trì qua nổi thời gian?

Năm đi qua. Tháng đi qua. Sẽ đến một ngày em nhận ra đã từng có một thời em yêu anh nhiều đến phi lý và phung phí tuổi trẻ quá nhiều.

Em biết không, đừng bao giờ hoài công chạy đuổi theo một chiếc xe buýt, taxi hay xe điện nếu nó đã rời bến. Bởi có những thứ không phải mình cứ kiên trì đuổi theo thì nó sẽ đứng lại, nhất là khi đã lỡ chuyển chậm chân rồi. Đôi lúc phải chấp nhận bỏ hẳn chuyến đã chạy qua và nhẫn nại chờ chuyến xe tiếp sau đó.

Tình yêu cũng vậy.

Có những người trong cuộc đời chúng ta như là chuyến xe đã rời bến. Mình lựa chọn cố chấp đuổi theo để một nhòai đuổi sức hay đứng đợi ở bến thành thoir chờ một điều mới sẽ tới? Long đong hay nhẹ lòng, đều tùy ở chúng ta!

Anh biết nhiều năm về sau nữa, mình có thể sẽ quên đi con đường nào ta đã cùng qua, màu áo em tặng cũng lợt phai và nhả nhúm trong tủ đồ của nỗi nhớ, những tin nhắn đong đầy lời thương thật thà rồi bị bôi xóa chẳng chút dẫn đo... Nhưng sẽ chẳng thể nào quên trong đời đã từng có một người khiến bản thân cứ nhắc đi nhắc lại, nhớ đi nhớ lại, vậy mà không thể nào dừng đi và trở lại để yêu thêm lần thứ hai. Chỉ còn một cái ôm chầm, bờ vai sũng nước, để biết rằng được gặp gỡ, được ngồi cạnh nhau và nghe tiếng tim mình đập khê, để rồi lặng lẽ buông tay, để rồi thản nhiên thay thế. Ấu cũng là một điều tốt đẹp, thật tốt đẹp trong đời.

Cuối cùng thì mơ ước bước chung một con đường đến cuối chỉ còn như bụi bay trên phố, thoáng đó mất dạng. Thực tế cuộc đời luôn nhẫn tâm như thế - dẫu cho chúng ta có đang tâm hay đành lòng thế nào. Anh không thể vì tình yêu mà gác bỏ những mộng tưởng tuổi trẻ mãi cứ rong ruổi và say mê. Em cũng không thể vì tình yêu mà quên đi những kiêu hãnh của bản thân luôn xem hai chữ “tự tôn” cao hơn hẳn chính mình.

Bao điều đã đổi thay, vậy mà sau một đoạn đường dài, chỉ có chúng ta vẫn y hệt như trước khi gặp gỡ - trở lại thành người đứng. Thời gian và không gian đã lấy đi của chúng ta nhiều thứ, chỉ trả lại kết quả là tên gọi đúng nhất cho mỗi quan-hệ-đã-từng của hai đứa.

Chỉ là người đứng, mãi là người đứng...

END.

Mời vào blog **Đào Tiểu Vũ's eBook** để tải nhiều truyện hơn!

